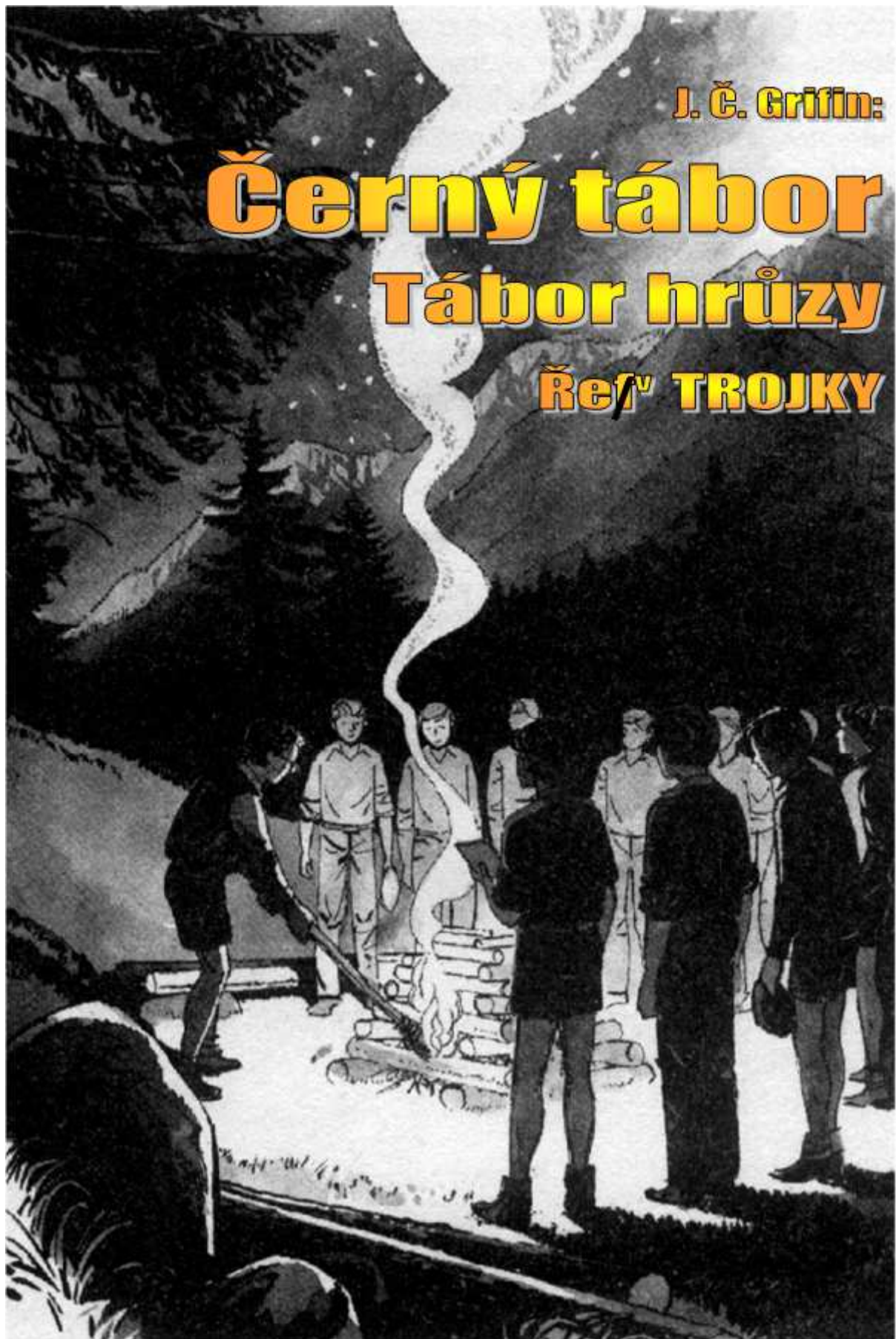

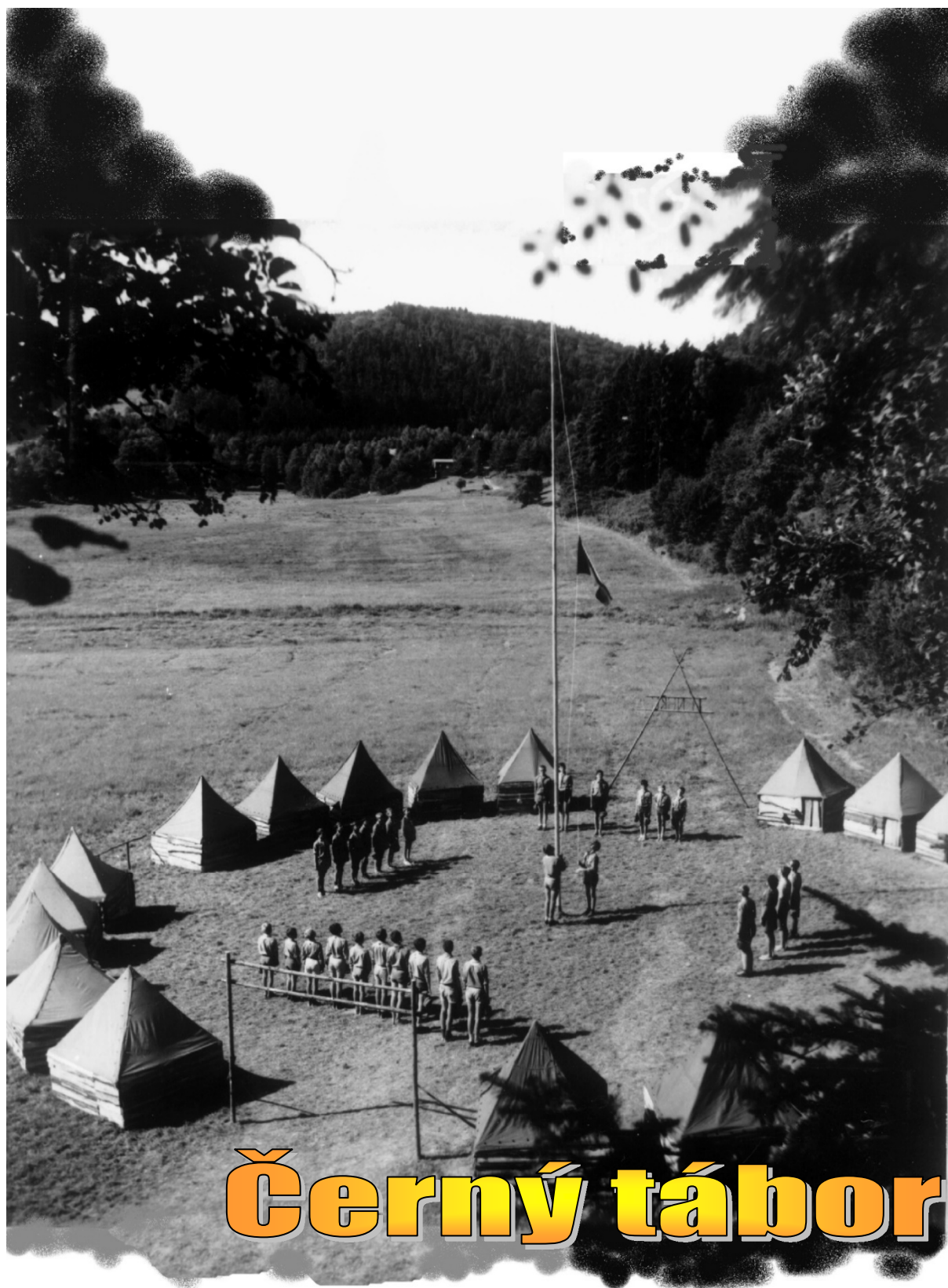
J. Č. Griffin:

Černý tábor

Tábor hrůzy

Řeš v TROJKY

Nesmiřitelný boj dvou „gurmánských (politických) stran“ *Kofoláků* a *Arokoláků* na letním táboře.

Motto:
Všichni to už vědí. Aby ne!
Věc je to už jistá.
Arokolák zahyne,
zůstane jen Kofolista!

Úvodem

Kdysi dávno jsem vám slíbil, že vám budu vyprávět o zážitcích z neobyčejného tábora pod Bouzovem, který dostal jméno Černý tábor. Sliby se mají plnit, takže teď, téměř po třiceti letech, usedám ke stolu a potím tu velkou srandu do počítače.

Než se začnete do první kapitoly, musím vás upozornit, že děj tohoto příběhu není smyšlený, jen některé předzívky jsem pozměnil. Odehrál se rok po zrušení Junáka v roce 1971. Je až neuvěřitelné, jak se tehdejší boj dvou opozičních *politických stran* na táboře, svým způsobem podobal dnešnímu politickému zápasu skutečných politiků. A to ho vedli, prosím, deseti až patnáctiletí kluci, narození za hluboké totality, s naprostým nedostatkem svobodných politických zkušeností. Zkrátka, člověk to má asi v genech.

Tak - to je všechno, co jsem vám chtěl na úvod říci, než začnete mařit svůj drahocenný čas čtením následujících řádků.

1. Měsíc před odjezdem

Měsíc před odjezdem na tábor to zas na tak velkou srandu nevypadalo. Začátkem června jsem se totiž dověděl, že nebudeme moci uskutečnit z jakýchsi neznámých příčin tábor v Pochni, které nám tamní *jézédé* nejdříve povolilo a teď zamítlo. A tak jsme byli bez tábořiště. Co teď? Peníze vybrány, všechno zařízení, rodiče naplánované dovolené a my bez tábořiště.

Okamžitě jsem podnikl několik *spanilých* jízd do různých okresů a pátral i s pomocí známých a rodičů - a nic! Čtrnáct dnů před nástupem na tábor jsem si vzpomněl na přítele z posledního vojenského cvičení se zvláštním jménem Radek Heidenreich, který pracoval jako traktorista u STS Loštice. Ten mi tehdy vyprávěl, že u nich v kraji v minulých letech měli skauti tábory a že tam jsou pro tábory vhodná místa. Naštěstí jsem měl zapsané jeho telefonní číslo.

Domluvil jsem se s Ořechovým otcem, který byl náš velký příznivec, a vyrazili jsme jeho Wartburgem na *křížovou* výpravu pod hrad Bouzov. Radek nás čekal v Lošticích. Ukázal nám několik pěkných míst, vybrali jsme si jedno u lesa na louce, poblíž říčky Třebůvky, s nádherným výhledem přes údolí na hrad Bouzov. Dokonce nám i dojednal konání tábora na místním JZD v Kozově. Hurá, máme tábořiště! Jsme zachráněni. Na tábor pojedeme.

2. Týden před odjezdem

O víkendu, týden před zahájením tábora, vyjíždí skupina starších na tak zvanou pracovní výpravu. Po oba dny buduje hlavní táborová zařízení, staví kostru kuchyně a kope latrínu. Také i tentokrát jsme na *pracovku* odjeli.

V lese kácíme soušky a dopravujeme je na louku. Zde je řežeme na správnou délku, sbíjíme dohromady a stavíme konstrukci latríny (jedna parta) a konstrukci kuchyně (druhá parta). V druhé partě u kuchyně, pracuje jako šroubek ze všech svých sil Mlhoš, člen družiny starších, tedy těch, kteří mi pomáhají ve vedení oddílu. Z kuchyně je hotová téměř už celá kostra. Mlhoš zatlouká u paty sloupku přední stěny kolík ke zpevnění stability konstrukce.

O rám přední stěny je opřený asi deset centimetrů tlustý sloupek, který se pod Mlhošovými údery a otřásáním kostry kuchyně, pomaloučku posouvá po rámu a chystá se spadnout na zem. Nikdo nic nepozoruje, nikdo nic netuší. Tím méně Mlhoš, zabraný do práce. Je zahleděný na patu sloupku a buší a buší do zpevňujícího kolíku.

Posun a následný pád tráčku jsem zpozoroval až v poslední chvíli. Nemohl jsem už nic podniknout a zachránit Mlhoše před katastrofou. Horní konec tráčku svižně opsal oblouk v rozsahu devadesáti stupňů a zasáhl dřepícího, nic netušícího Mlhoše, přesně do hlavy. Bylo to strašný úder! Tráček se odrazil od Mlhošovy lebky jedním směrem, Mlhošovy brýle odletěly druhým směrem a samotný Mlhoš odpadal třetím směrem.

Se zatajeným dechem (nebo jsem křičel?) jsem sledoval, zdali se Mlhoš z úderu probere, nebo jestli je dočista po něm. Na štěstí se Mlhošova lebka ukázala jako tvrdá palice. Dokonce ani brýle nebyly poškozeny. Mlhoš se otřepal a řekl: „Krucí, to byla šlupka!“ nebo něco podobného. Prohlédl jsem mu kebuli. Kromě boule mu už nic dalšího nenaskočilo.

Když jsme se všichni vzpamatovali z úleku, Jirka vtipně poznamenal, že když byl Mlhoš uhozen *po hlavě*, že má vlastně *po hlavní* nemoc. Moc se nám to všem líbilo a smáli jsme se tomu až do příjezdu domů.

Na nádraží nás očekávala Honzova maminka, shodou okolností i Mlhošova sousedka.

„Představ si, mami,“ volal na ni Honza přes celé nádraží, „že Mlhoš má pohlavní nemoc!“ Několik cestujících se zastavilo a obrátilo se zvědavě k Honzovi.

Honzova maminka zalapala po dechu: „Cože má?“

„No - pohlavní nemoc!“

O maminku se pokoušely mdloby. Zavrávorala a chtěla se zachytit zábradlí, jenže se zachytila o procházejícího ajznboňáka, „Ó pardon!“ Teprve na druhý pokus se zachytila zábradlí. Když jsem jí vysvětlil, o co se vlastně jedná, že to není klasická choroba, rychle se vzpamatovala, kapesníčkem si otřela orosené čelo a mile se na nás usmála, že to tak dobře dopadlo.

3. Tábor se rozjíždí

Konání tábora jsem hygienikovi oznámil dopisem až těsně před odjezdem. Jednak jsem měl poslední dny dost *fofry* a také jsem se bál, aby si nevymyslel nějaké nesplnitelné podmínky. Jako se nám to jednou s opavským hygienikem, který po nás požadoval rozvod teplé vody po táboře. Mylně jsem věřil, že když už budeme mít postavený tábor, tak s námi nebude už nic dělat.

Ve čtvrtek prvního července jsme vyrazili. Den to nebyl zrovna nejpěknější. Celou noc přšelo, i teď ráno,

Jirka a Čimča nastupují do autobusového vlečka. Vpravo stojí Radek Heidenreich.

a šofér nákladního auta dostal hned za Olomoucí pokutu od esenbáků celých 30 korun! (To byla suma, co?)

Následkem deště byla louka kolem tábořiště hrozně rozmoklá, šofér se bál, aby se s těžkým autem nezabořil, a tak naše táborové a osobní věci složil dobrých čtyři sta metrů od kostry kuchyně.

V Moravičanech nás na nádraží očekával Radek Heidenreich s autobusovou vlečkou zapojenou za traktorem. Ještě nikdy jsme předtím ani potom s takovým zvláštním spřežením nejeli. Bylo to bezva.

Rozdělili jsme se na dvě party. Jedna začala okamžitě přenášet kufry a táborový materiál, těch čtyři sta metrů přes mokřiny a druhá parta odjela na pilu do Kozova pro zamluvené krajinky. A zde nás čekalo další nemilé překvapení. Dovídáme se, že krajinky, které nám na pile připravili, jsou dlouhé jenom metr dvacet, protože pila jiné délky neřeže. Ale my potřebujeme krajinky dlouhé alespoň metr osmdesát pět. Jenže to by museli přestavit nějaké stroje, a to se jim, kvůli našim čtyřem kubíkům, nevyplatí. Nezbývá nám, než vzít ty krátké, jiná možnost prostě není. Také i krajinky musíme přenášet dlouhých čtyři sta metrů přes mokřinu.

A stále prší! Přes kostru kuchyně jsme přehodili důkladnou vagónovou plachtu a všechno zatím ukládáme pod ní.

Chodíme sem a tam jako stroje. Tráva se zakrátko utopila v řídkém bahně. Ještě štěstí, že máme na nohou gumové holínky.

Seno, které je rozhozeno po okolních loukách nám spíš připomíná hnůj. Dokonce začíná zapáchat.

K večeru je nálada většiny mizerná, a kdybych je nepobízel zvýšeným hlasem, snad by došlo k otevřené vzpouře.

„Kousek za táborem stojí nějaká mašina,“ hlásil mi Ořech.

„Kde se tady vzala?“ projevila zájem jediný Čimča. Asi proto, že studoval železničářskou průmyslovku.

„Ale kuš,“ ulevil si Ořech, „mašina jako motorka. Nejbližší nádraží je od nás přece deset kiláků!“

„Ach tak,“ ztratil Čimča zájem.

Já naopak zájem projevila. „Kde je?“

„Na lesní cestě za latrínou,“ upřesnil Ořech.

„Pojď mi ji ukázat,“ vyzval jsem Ořecha. A opravdu. Na lesní cestě stál mladík kolem dvaceti, opřený o *třistapadesátku* jawu a se zájmem pozoroval naše hemžení. Opatrně jsme se k němu přiblížili a zapsali si jeho espézetku. Potom jsme se zase oklikou vrátili do tábora a dělali, že o vetřelci nevíme. Když jsme se po nějaké době opět o mladíka zajímali, už tam nebyl. Ani jeho mašina. Zvláštní bylo, že jsme nikdo nepozorovali, kdy odjel. Začínající vánek k nám jenom z lesa donesl slova sprostého národní písně:

„Papíroví skauti postavili stan, přišla na ně bouře, posrali se tam!“

„Sprošťák,“ ulevil si Akéla, můj zástupce.

Později se mi doneslo, že je naše latrína v troskách, ale byl jsem tak utahaný po náročném dnu, že jsem tomu nevěnoval dostatečnou pozornost a usnul jako špalek pod kuchyňskou plachtou na zemi mezi nádobím.

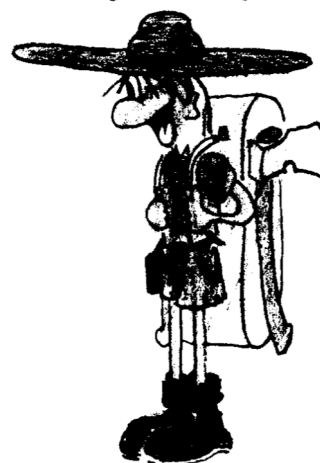
4. Můj zástupce Akéla

Akéla byl zvláštní člověk. V oddíle se objevil někdy z jara, že mi jako chce pomáhat ve vedení oddílu. Povrchně jsem ho znal z dřívějšího z našeho junáckého střediska. Tehdy vedl smečku vlčat. Dokonce jeli i na jeden tábor. Tam se mu to sice trochu rozsypalo pod rukama, takže jsem u něho nepředpokládal nějaké velké vůdcovské kvality, ale když měl zájem i po zrušení Junáka s námi v oddíle pracovat, tak jsem zájem projevila také.

Hned první schůzku jsem svého rozhodnutí litoval. Akéla si z vojenské uniformy nechal ušít *betldres*, sestávající z bundy a kraťasů. Na hlavu si nasadil skautský klobouk, sedl na kolo a takto vymoděný jel provokativně skoro přes celé město na schůzku. Co vám mám povídat. Kudy jel, tam ustával pouliční provoz. Všichni hleděli na to zjevení.

Na výpravy chodil zásadně v *betlu* a s kanadskou krosnou velikosti staré almary. Vlevo měl na krosně upevněnou kanadskou sekerku s topůrkem jeden metr dlouhým, vpravo měl obloukovou pilku se širokým listem ze švédské oceli. Výstroj a výzbroj doplňovala vojenská polní lopatka umně připevněná ke skautskému opasku.

Postupně jsme se od něho dovídali věci, které dotvrzovaly, že opravdu zvláštní je. Akéla totiž zásadně neuznával jakékoliv státní a jiné svátky. Neoslavoval ani 1. máj, ani Velikonoce a Vánoce. Dokonce neuznával ani svátky a narozeniny ve své rodině. Korunu všemu ovšem nasadilo zjištění, že si Akéla čile dopisuje s nějakým Smithem do rasistické Jihoafrické republiky. Ve svém zápisníku měl nakreslenou lebku bělocha, černocha, Indiána a Číňana s popisem, v čem se jednotlivé rasy liší. Podle jeho zápisků byla samozřejmě bílá rasa nadřazena všem jiným rasám.

„Akélo, vždyť ty jsi rasista!“ lekal jsem se, „Ty nejsi normální! A v takové nebezpečné době. Chceš k tomu něco říct?“ Neříkal nic. Jenom se na mě uculoval.

Ještě před táborem jsem zjistil, že do oddílového programu začíná zařazovat především pořadovou přípravu, hry na vojáky a místo, aby si listoval v encyklopedii her od M. Zapletala, listoval si stále častěji ve vojenském řádu A-1-1 z dob generála Čepičky.

„Akélo, vždyť ty jsi militarista!“ lekal jsem se čím dál víc z možných i nemožných následků a honem jsem přemýšlel, jak ho odradit od jeho účasti na tábore. Nepřišel jsem na nic, takže jsem ho musel na tábor vzít.

Akéla, vystrojen a vyzbrojen jak výše popsáno, nastoupil na tábor. Jen co jsme si postavili podsady, vybalil z bedny naše dvě oddílové vzduchovky (vojenský vzor 47) a sám si je přidělil k sobě do stanu. Byl jimi vojáčky okouzlen. Konečně měl i zbraň! Na jedné straně jsem byl rád, že se někdo o vzduchovky stará, na druhé straně jsem se obával, aby někoho z táborníků nepostřelil. Včetně sebe. Už tak byl střelený až dost.

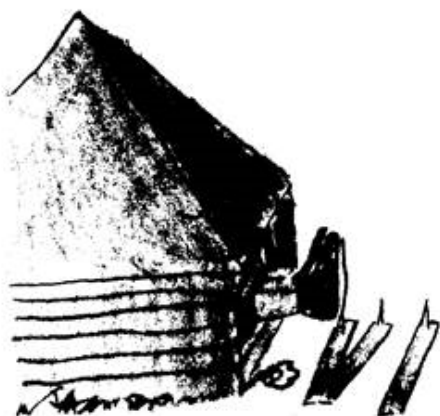
5. Stavíme podsady

Ráno nás nezastihlo v pohodě. Pořád drobně pršelo, po louce se valila mlha, všechno bylo mokré a nálada byla pod psa. Když jsem přišel na latrínu, vzpomněl jsem si na včerejší zvěsti o latrínové sabotáži. Teď jsem to uviděl na vlastní oči. Někdo podřezal hlavní kůly konstrukce, takže se stěny zřítily a nášlapný žebřík ležel ve výkopu.

Nezbylo než opět rozdělit mužstvo na dvě party. Jedna parta musela znovu postavit kadibudku (do večera ji měla), druhá parta začala stavět táborové podsady (do večera je neměla). Ono to totiž nebylo jen tak, v dávných oddílových dobách, postavit stanovou podsadu. Dnes, v době prefabrikace, to je hračka. Ale tehdy?

To jsme museli do země nejdříve velkou polici (Barčou) zatlouci osm hlavních kůlů, které čněly nad okolní terén devadesát centimetrů. Ty potom byly ze všech stran obity krajinkami. Tím, že jsme měli krajinky jen metr dvacet, museli jsme každou potom ještě

nadstavit další krajinkou dlouhou šedesát pět centimetrů, aby vznikla stěna dlouhá metr osmdesát pět. Byla to skoro dvojnásobně dlouhá doba, kterou jsme museli stavbě podsady věnovat, a do toho stále drobně přšelo.

První postavili podsadu dvojice Ořech s Clonařem. Sepnuli k sobě stanové dílce a přehodili je přes kostlivce, jak jsme říkali konstrukci z tyček nad podsadou. A pak, ať se namáhali sebevíc, plátno na podsadu nedosáhlo.

„Jé,“ vyděsil se Clonař, „nám se tím vlhkem srazilo

celty!“

Všichni, kteří jeho výrok zaslechli, se rozchechtali jako zběsilí, protože okamžitě postřehli, kde se stala chyba.

„Grifině, my máme špatné celty!“ ječel Ořech, aby přivábil ke svému stanu moji pozornost. Mezitím se kolem nich vytvořil hlouček kibiců, kteří jim radili to i ono. Jak si mohou prodloužit stanové dílce nad ohněm a podobné nesmysly. Z hloučku rozjívěných táborníků se ozýval takový randál, že jsem se v první chvíli ulekl, že se někomu něco stalo. Rychle jsem všeho nechal a bleskurychle jsem se pročvachtal blátem k ječícímu Ořechovi, abych zjistil, že za 1., se nikomu nic nestalo a za 2. jsem cestou někde utopil svoji pravou holínku a že stojím v blátě jenom v bílé ponožce. (Ta už mezitím bílá nebyla.)

Mrzutě jsem se rozhlížel po ztracené holínce. Když jsem ji konečně objevil, hoře jsem zaplakal. Bláto totiž nateklo do holínky. Značně rozladěn z toho, že teď budu mít nohy v mokru, jsem se vrátil k Ořechovi a Clonařovi. Vzal jsem jim z ruky metr a přeměřil horní hranu jejich podsady.

„Kolik měří stan?“ položil jsem jim sladce kontrolní otázku.

„Skoro dva metry,“ odpověděl bleskově Ořech.

„Dobře a kolik měří vaše podsada?“

„Asi dva dvacet,“ hlesli, protože jim to už také došlo.

„Takže rozebrat a postavit znovu,“ nařídil jsem jim a odpochoval ke své podsadě. Oba se chvíli dohadovali, kdo z nich to zavínil, ale potom se znovu svorně dali do práce. Celou podsadu rozebírali, příslušně zmenšili a do odpoledne ji měli postavenou. Tentokrát plátno na podsadu sedlo až moc volně. Když si potom Ořech na zkoušku lehl na kavalec a natáhl nohy, vyrazil ze stěny několik krajinek a nohy mu čouhaly ven dobrých třicet centimetrů.

„Cha - chá, cha - chá!“ řehtali se znovu ostatní táborníci.

Podsadu jsem jim nařídil znovu rozebrat, i když oba svorně prohlašovali, že raději budou po dobu celého tábora spát ve skrčené poloze. Teprve na třetí pokus trefili podsadu správně.

A to už byl večer. Pořád drobně přšelo. Byli jsme utahaní jako kořata, ale všechny stany byly téměř dokončeny. Těsně před vyhlášením večerky jsme zjistili, že nám opět někdo rozbíral znovu postavenou latrínu. To už bylo na pováženou, zvláště když všichni táborníci přísahali, že se latríny ani nedotkli. Bylo to zvláštní, protože jsme v blízkosti tábora nikoho cizího neviděli, ani jsme nic podezřelého nezaslechli. Pro jistotu jsme hlídky postavili už na dnešní noc.

STŘÍPKY TÁBOROVÉ HLÍDKY:

• 23³⁰ – 1⁰⁰ Jeff: Brťovi byla zle. Je kněmu přivolán Akéla.

• 2³⁰ - 4³⁰ Jarda: Hvězdy nádherně svítí, ptactvo se probouzí a du spat. Rumcajsovi se nechce stávat.

(Poznámka autora: Všechny zajímavé střípky táborových hlídek budou zde přepisovány z Knihy hlídek poněkud zkráceně, ale zato i s chybami, které hoši při svitu baterek a pod dojmem prázdnin, tj. že není škola, s elegancí době vlastní, zplodili.)

6. Večerní přepadení

Do neděle byla stavba tábora dokončena. I latrína znovu opravena. Počasí bylo pořád ale špatné. Navlhlé a mrzuté táborníky jsem utěšoval proroctvím, že právě dnes špatné počasí skončí a bude už jenom pěkně. Dnes

totiž měla za námi přijet moje manželka a ze zkušenosti jsem věděl, že když ona nastoupí na dovolenou, tak se vždycky udělá pěkné počasí. Nikdo mi to nevěřil, když ale v neděli dopoledne přijela ještě s naším synem Gareem, černé mraky se rozplynuly a vysvitlo sluníčko. Do konce tábora potom přšlo už jenom jedenkrát, a to velmi krátce.

Jako poslední z táborového zařízení byl vztyčen vlajkový stožár. Práci řídil Mlhoš. Měl jsem dost práce jinde, nakonec Mlhoš nebyl na prvním táboře, a tak jsem si nevšiml, že lanko pro vlajku bylo nahoře protaženo přes zahnutý hřebík, místo přes keramický izolátorek, jak jsme to na všech táborech vždycky udělali. Mlhoš zřejmě nemohl izolátorek v tom mokrému zmatku nalézt, nebo si chtěl práci usnadnit. Kdo ví. Výsledek jeho nedbalosti, se za dva dny projevil. Ale nepředbíhejme události.

Když byl stožár zasazený do země, začali jsme se shánět po státní vlajce.

„Kde jen ta potvora může být?“ vztekal se Akéla, který měl na starosti balení inventáře, tedy i státní vlajky. Prohledali jsme kdejakou krabici, hrnce a kastrolky, dokonce i kufrы táborníků a nic.

„To je ostuda!“ zlobil jsem se na Akélu. „Co teď na stožár dáme?“

Opět padlo několik neuskutečnitelných nápadů, jako ponožku, Akélovy trenýrky, a tak podobně. Všechno jsem musel zamítnout jako nedůstojné našeho oddílu a skautů zvlášť. Jediná Saša měla konstruktivní nápad. Poradila nám, abychom se zítra po nějaké vlajce zeptali v Kozově ve škole, nebo na Bouzově v jézédě. Museli jsme uznat, že to je docela dobrý nápad.

Jak jsem řekl, mraky se rozplynuly a sluníčko začalo hřát. Shrnuli jsme sta-nové plachty co nejvýše nad podsadu, postavili matrace na hranu a rozvěsili jsme všechny své mokré věci. Sluníčko zakrátko vlilo do našich navlhčlých těl svými paprsky novou energii. Básnidlo se tak nadchl, že se rozhodl napsat na oslavu slunovratu (návratu slunce na naši louku), několikadílňý dobrodružný román. Sedl si do stanu, odkudsi vystrachal kartičku tvrdého papíru velikosti 7 x 11 cm a červeným fixem napsal název románu:

Šest ran z jedné pistole.

Pod název vpravo připsal: I. díl. Potom se zahryzl do propisovačky a zahleděl se zvláštním nepřítomným pohledem na věž vzdáleného hradu. Zřejmě čekal, až ho políbí múza. A to bylo všechno, co ten den stvořil. Zřejmě ho múza ten den nepolíbila.

Do večera jsme oschli. Mohli jsme být spokojeni. Na kutě jsme šli jako obvykle a první hlídka vyhlásila večerku. Pomalu ale jistě se začínám nořit do příjemného spánku. Ve 22,45 hodin se za prvním stanem u hlavní brány mihl tmavý stín, dvakrát máchl rukou směrem ke stožáru a zase zmizel. Překvapená hlídka v první chvíli nevěděla, zdali sní či bdí. Vzápětí ale bděla, protože u stožáru vybuchl dělobuch a náměstíčko mezi stany zahalil neproniknutelný kouř z dýmovnice.

Konečně se hlídka vzpamatovala z úleku a zavolala přeskakujícím hlasem: „Po - popláááá! Přepadení!“

Vyhrabal jsem se ze stanu, jak nejrychleji to jen šlo. Ze sousedního stanu se právě soukal Akéla se vzduchovkou v ruce. Za prvním stanem u hlavní brány bouchl další dělobuch. Rána byla tak silná, že jsem leknutím uskočil stranou. Ze všech stanů se soukali rozespalí a připitoměle se šklebící táborníci. Z kteréhosi stanu kdosi zoufale volal: „Maminko, maminko!“

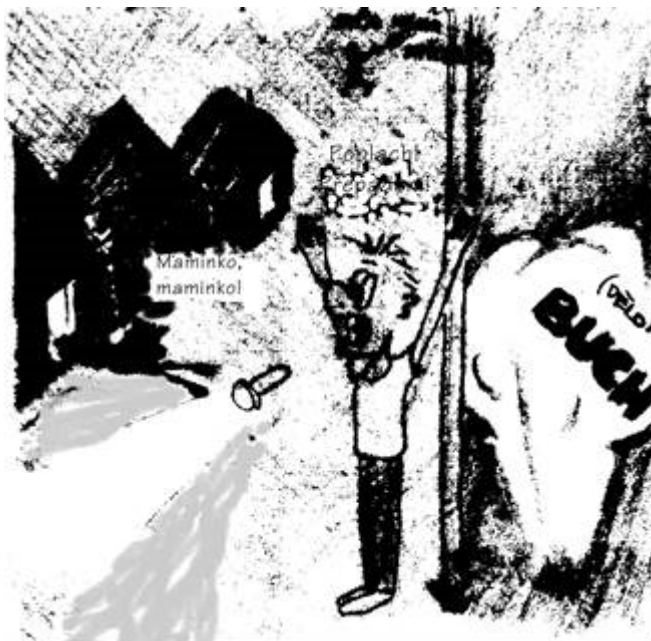
Pak to znovu bouchlo někde u latríny a nad táborem se rozzářila světlice na padáčku.

„Tam jsou!“ zakřičel bojovně Akéla a rozběhl se za třemi temnými postavami, které běžely lesem směrem k vesnici. V lese začala zběsilá štvance. Dokud bylo při svitu světlice ještě jakž takž vidět, tak to bylo dobré. Když ale světlice zhasla, museli jsme se vrátit pro baterky. U latríny opět bouchl dělobuch a pak byl slyšet jenom Akélův vzteklý hlas: „Stůj, nebo střelím!“ Útočníky to zřejmě ani nenapadlo, protože vzápětí práskla vzduchovka: BANG! A brok zasvištěl vzduchem: BZZZ! A znovu: BANG! BZZZ!

Jestli ten blázen někoho postřelí, tak to bude průšvih, pomyslel jsem si a snažil se všechny kluky zadržet, aby tím směrem nechodili. „Raději tam nechodte. Náhoda je potvora.“ Moje varování ale nepadlo na úrodnou půdu. Skoro celý tábor vběhl do lesa a Akéla tam páčil po všem, co se jen trochu hýbalo.

Asi za hodinu jsme se všichni unavili a vrátili se nazpět do tábora. Útočníky jsme nechtyli, ale také se nikomu nic nestalo. Jenom latrína byla zase v troskách. Na noc jsme zdvojili hlídky.

STŘÍPKY TÁBOROVÉ HLÍDKY:

• 2³⁰ - 4³⁰ Kiliman a Lano: Je hustá, mléčná mlha. Jediná hvězda svítila nad vstupní bránou, ale brzy zhasla. Kolem třetí hodiny zpívají první ptáci a jeden pták pískal skoro jako člověk. Ke konci hlídky jsou zřetelně vidět serpentiny.

7. Básnidlovův román a trapas u stožáru

Ráno se Básnidlo děsně zlobil na noční útočníky, protože kvůli nim při honičce prý někde ztratil svůj rozepsaný román. Velkoryse slíbil tři kofoly tomu, kdo román najde a vrátí mu ho. Shodou okolností jsem ho našel na okraji lesa já, ale nevrátil jsem mu ho, i když byla vypsána nálezcovi ta královská odměna. To proto, že to bylo něco super. Román mám schovaný dodnes. Jak už jsem se zmínil, byl na-psán na kartičce velikosti asi 7 x 11 cm. Uvádím ho zde v doslovném znění.

ŠEST RAN Z JEDNÉ PISTOLE.

I. díl.

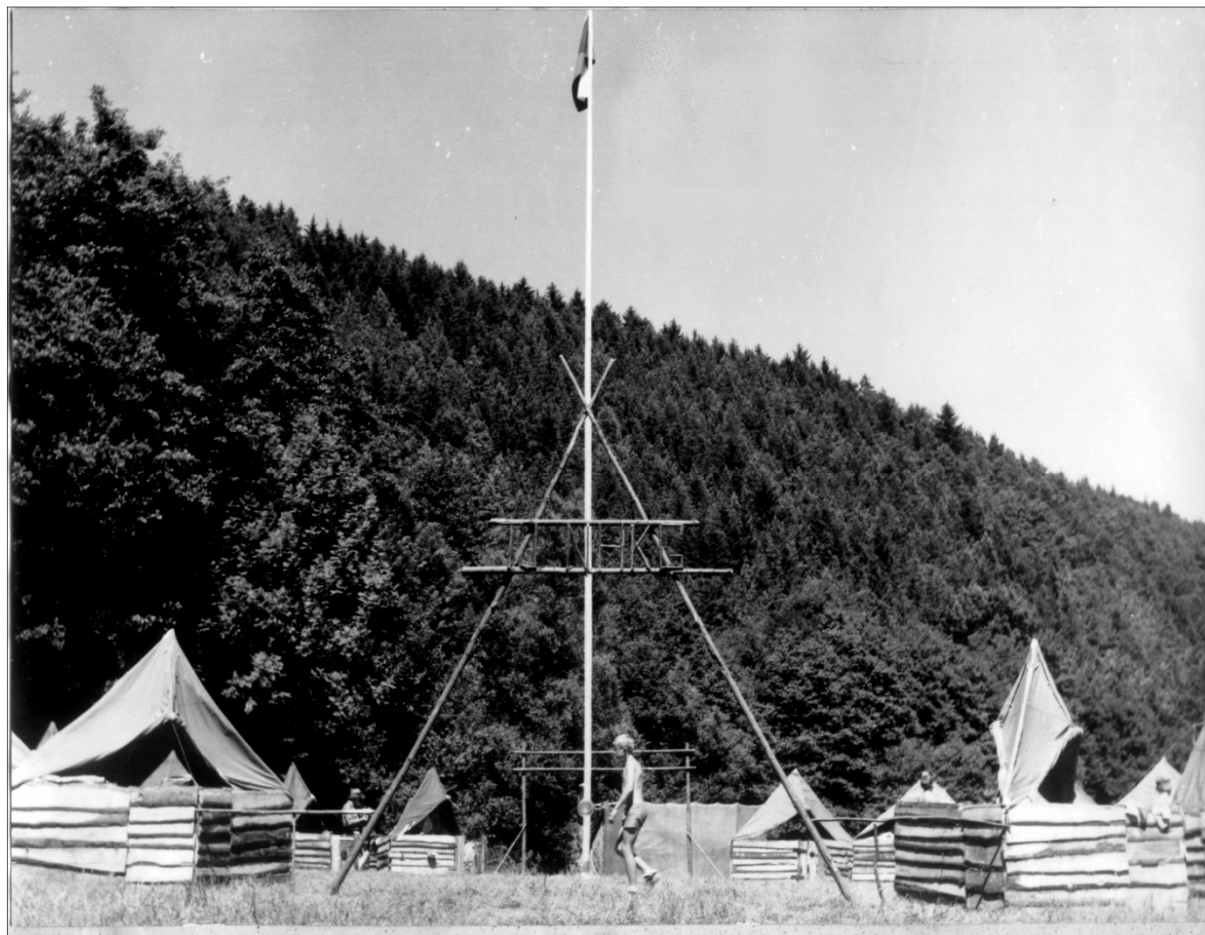
Sherife u sa'lonu je nějaký frajer a chce si s vámi změřit sílu. Hnet tam jdu! Hej: ty jsi mně hledal? Jo, přišel jsem se pom stít za bráchu. Tedy ty chceš sou-boj. Ano Každý má šest ran. A všichni půjdou přič na stalo ticho.

Obrátil jsem kartičku, dychtivý se dovědět, jak dopadne souboj, ale tam už nic napsáno nebylo. Čekal jsem tedy celý tábor trpělivě na 2. díl, ale k mé lítosti a k velké škodě celého kulturního světa, Básnidlo svůj román už nikdy nedopsal. Opravdu velká škoda. Moc jsem se na ten druhý díl těšil.

Hned po ranní prohlídce stanů jsem odešel do Kozova a u ředitele zdejší základní školy jsem vyprosil státní vlajku. Ochotně nám jednu vyřazenou, ale docela slušnou, snesl s půdy a velkoryse nám ji daroval. Když jsme se loučili, všiml jsem si, že má na zahrádce před školou umístěnu bustu prezidenta Masaryka.

„Jak to, že jste nemuseli Masaryka odstranit?“ zajímal jsem se.

Ředitel se zasmál. „Už to po mně několikrát z okresu chtěli. Ale já jsem jim řekl, mně nevadí, a jestli vadí jim, tak ať ho odstraní oni. No - a je pořád tady. Už od pětáctýřicátého.“

Po návratu do tábora jsem vlajku připevnil na vlajkové lanko a poté zapískal nástup. Slavnostně ustrojeni v krocích stojíme ve velkém čtverci kolem stožáru. V čele vedení tábora, proti nim Lišáci, vlevo Rysi a vpravo Vydry. Velím pozor a k vlajce hled! Všichni jsme se vyšponovali do bezvadného pozoru. Mlhoš, za asistence Honzy, protože hlavně oni dva připravovali stavbu stožáru, mají tu čest, poprvé na letošním táboře vztyčit státní vlajku.

Mlhoš i Honza si uvědomují vážnost okamžiku a proto přistupují důstojně ke stožáru. Chápou se lanka a vlajka hrdě vzhůru letí. Jenže asi jenom do poloviny stožáru. Lanko, vlastně jen tenký provázek, který se nahoře přesmykoval přes ohnutý hřebík, se prodřelo a vlajka i s lankem spadla za nepopsatelného smíchu všech tří družin, překvapenému Mlhošovi a Honzovi přesně na hlavu a přikryla je.

Marně jsem všechny vybízel, aby se utišili a zachovali důstojnost. Marně jsem zvyšoval hlas, abych je překřičel. Všechno marně. A když jsem uviděl, že se řehtají Akéla i Saša, rozesmál jsem se na celé kolo také.

Dopolední program jsme potom vyplnili opravou stožáru. Nejdříve jsme ho museli vykopat, místo hřebíku jsme na vrchol stožáru připevnili keramický izolátorek, který jsem našel pečlivě zabalený ve svém ešusu, přes izolátorek jsme provlekli lanko a stožár jsme znovu vztyčili.

A protože latrína stála v přímém směru mezi táborem a vesnicí, postavili jsme latrínu novou až za táborem. Kdo by ji tentokrát chtěl zničit, musel by k ní proniknout buď přes tábor, nebo velkou oklikou přes les. Nápad to byl vynikající, protože latrína potom vydržela už bez úhony až do konce tábora.

STRÍPKY TÁBOROVÉ HLÍDKY:

- 21³⁰ - 23³⁰ Vlastík: Chvilí se mnou hlídá Rumcajs. Zpočátku jsou vzhůru ještě Akéla a Honza. Několikrát se nám zdálo, že někdo chodí po lesní cestě. Skazili jsme orlí péro mlčení Pedrovi, Pavlovi s Járovi.
- 2³⁰ - 4³⁰ Riky: Je zamračeno a zatracená zima. Kolem 3 se vše v přírodě probouzí, jen hoši z tábore vesele spí. V járově stanu někdo chrápe, jakoby startoval Trabant - 601 s prasklou gumou.
- 4³⁰ - 6³⁰ King: Ve stanu od Libora s Járy začal někdo vydávat takové zvuky, jakoby ho někdo škrtil. hned nato jim spadl ešus. V 5,41 vychází slunce a zalévá svým světlem celý kraj. Půjčil jsem si plivanec lepidla.

8. Černý tábor

V úterý zastavila za táborem sanitka. Ze sanitky se vyřítla MUDr. Hodná a lomila nad námi už z dálky rukama.

„Hoši, hoši, co jste to provedli! To je malér!“

Tušil jsem, že nás nebude chválit, protože jsem poslal žádost o povolení tábora opravdu pozdě. Ale že by to byl zas tak veliký malér, to se mi nezdálo.

„Víte, v čem jste si postavili tábor?“ zeptala se MUDr. Hodná. „V klíšťové oblasti. A zrovna uprostřed největšího výskytu!“

Klíšťata! No to je fakt průšvih!

„A v Jeřmani jsme měli letos jeden zánět mozkových blan. Takže tábor vám nemůžeme povolit!“

No nazdar! Představa, že budeme muset všechno zbourat a odjet domů byla děsivá.

Paní doktorka se svým doprovodem prosmejšila celý tábor i s jeho zařízením a potom se přemítavě posadila do jídelny ke kávě, kterou bleskově uvařila Saša.

„Tábor se mi moc líbí.“ řekla. „Máte ho účelně zařízený a všude máte pořádek. Je poznat, že jste zkušený skauti. Ale povolit vám ho nemohu.“

Nastala vzrušená debata. Vrhali jsme na ni prosebné pohledy, vysvětlovali a škemrali. Musím přiznat, že jsem to začínal v tu chvíli vidět černě. Nakonec ale bylo rozhodnuto takto:

1. Tábor úředně povolen není.

2. Stany musíme přesunout od lesa alespoň o deset metrů dál do louky.

3. Denně budeme provádět prohlídky, zdali někdo nemá klíšťe. V případě že ano, okamžitě je musíme odstranit a vést o všem podrobné zápisy.

Za týden se na nás opět přijedou podívat. Rozloučili jsme se s MUDr. Hodnou a ta odjela. Ani jsme si tehdy neuvědomovali, jakou velkou odpovědnost na sebe vzala.

Bod jedna nám vnukl nápad na název tábora. Tábor načerno, čili Černý tábor. Stalo se nám tak poprvé a naposledy, že jsme vymysleli název tábora skoro na jeho začátku.

Bod dvě se zdál být v první chvíli neřešitelný. Posunout tábor nejméně o deset metrů od lesa. Když jsem si to představil, jíkala mě hrůza. Každý stan je zatlučen osmi sloupky do země a ještě ke všemu jsou boční strany dělány nadvakrát. Jestli podsady rozebereme a znovu postavíme, tak další tři dny nebudeme dělat nic jiného, než bourat a stavět.

Když jsme se rozhodli, že se tedy do toho dáme, přišel Akéla s nápadem, který hned provedl. S výkřikem: „Když nemůžeme posunout stany do louky, tak posuneme les!“, vytáhl své kanadské nádobičko, plivnul si do dlaní a do večera vykácel kolem stanů les v oblouku deset metrů širokém a téměř dvacet pět metrů dlouhém. Nejen, že

jsme tím splnili i druhý bod podmínek, ale do konce tábora jsme nemuseli pro kuchyni shánět dřevo. Dřeva na topení jsme měli dostatečnou zásobu.

S osobními prohlídkami jsme také začali okamžitě. Hoši se svlékli do plavek a všichni byli důkladně prohlédnuti. U nikoho jsme žádné klíště neobjevili. S výsledkem prohlídky jsem byl spokojen. Ještě jsem všem doporučil, ať se mrknou také do plavek a ohlásí mně výsledek. Všichni z toho měli náramnou švandu a všichni postupně hlásili, že i v těchto končinách jsou v pořádku.

Jenom Fous povážlivě zbledl a potichu, aby to nikdo neslyšel, mi pošeptal, že má v šourku zažrané klíště. Zavedl jsem ho do jeho stanu a tam jsem ho prohlédl. Klíště se zakouslo zřejmě před nedávnou dobou, protože nebylo ještě napité a také kůže kolem nebyla zarudlá.

„No tak ho vytáhneme,“ řekl jsem bodře, „nedeme s tím dělat žádné cavyky.“

Fous zbledl ještě víc. „Proboha, Grifine, vydržím všechno. Jenom ať mě to nedělá Saša!“

Prekvapilo mě, že se Fous před ní stydí. Saša nám dělala na všech předchozích táborech zdravotníka a i Fous ji už několik let znal.

Mezitím Fousovu patálii vyzoroval (a také nás i zaslechl) Fousův spolubydlící Vaska a okamžitě všechno roztroubil po táboře. Když jsem si připravoval ve zdravotnickém stanu olej a pinzetu k provedení operace, zpozoroval jsem všude kolem Fousova stanu pobavené úsměvy kluků. Okamžitě mi bylo jasné, kolik uhodilo.

„Moc se nepošklebujte!“ varoval jsem je. „Zítra to klidně může postihnout kohokoli z vás.“ a zmizel jsem ve stanu nešťastného Fouse. Ještě jsem zaslechl, jak sranda Riky s vážnou tváří vysvětluje nováčkům Liborovi a Petrovi z jejich družiny, že Fous má zápal šourkových blan.

Vaska vyzbrojen dlouhým loveckým nožem se dožadoval asistence při operaci. Když jsem jeho pomoc odmítl, obíhal kolem stanu, divoce přitom šermoval nad hlavou nožem a na plné pecky řval: „Pusťte mě na něho, já mu to uříznu!“

Operace se zdařila ke spokojenosti všech. Dnes už je Fous několik let ženatý a v manželství se mu narodila dcera.

STRÍPKY TÁBOROVÉ HLÍDKY:

•4³⁰ - 6³⁰ Clonař: Ptáci zpívají, kohouti kokrhají, Jeff vychází ze stanu na potřebu...

9. Co zapříčinila návštěva hradu

Návštěva hradu Bouzova, kromě kulturně poznávacího zážitku, zaznamenala ještě dvě události. Obě měly později velký dopad na celkový průběh tábora. Toho dne bylo krásné počasí, od rána nádherně svítilo sluníčko a bylo horko. Když jsme se vyplazili na kopec do vesnice pod hrad, měli jsme všichni takovou žízeň, že jsme nejdříve vzali útokem místní obchod, abychom si zajistili dostatečnou zásobu něčeho na pití.

„Co si dáš?“ zeptal se Honza Čimčí.

„Samozřejmě arokolou. A ty?“ řekl Čimča, jako by ani žádná další limonáda neexistovala.

„Samozřejmě kofolu, protože je lepší.“

„Pendrek je lepší. Lepší je arokola!“

Jiskra malicherného sporu okamžitě přeskočila i na některé další táborníky a rozdělila je na dvě skupiny. Nakonec jsem je musel z obchodu vyhnat všechny, aby nám tady neudělali ostudu. Do obchodu se mohl vrátit jen ten, kdo nebude dělat randál. Když potom všichni uhasili žízeň kofolou nebo arokolou už bez dalšího dohadování, myslel jsem, že je všechno v pořádku a pustil jsem příhodu z hlavy.

Další příhoda se stala přímo na hradě. Akéla se chtěl předvést před návštěvníky hradu, kteří byli ve skupině s námi, a začal si hrát na vojáky. Dal oddíl v předhradí nástup, a protože kluci dost neochotně poslechli, nutil je do pořadové. Než jsem mu to mohl vymluvit, vyhlásil několikrát nástup a rozchod. Všechny kluky si na sebe poštvál a ti nejradikálnější začali kout pomstu. Přes tuto drobnou epizodu se nám návštěva hradu moc líbila. Dověděli jsme se kus dávné historie zdejšího kraje a z jednoho balkonu s výhledem do kraje, jsme dokonce uviděli i na náš tábor.

Nejvíce návštěva hradu snad poznamenala Básnidla. Ještě na hradě se rozhodl, že napíše rozsáhlou epopej o loupeživých rytířích a křížácích. Cestou do tábora s ním nebyla řeč, protože si promýšlel osnovu románu a na obyčejné tlachání neměl čas. Po příchodu do tábora se uzavřel do svého stanu. Bydlel v něm sám, protože Lišáků

byl lichý počet. A abychom využili volné místo, umístili jsme k němu stylově táborovou knihovnu. Zde si prolis- toval několik oddílových knih a potom se vrhl na psaní. Byli jsme na jeho román děsně zvědaví, stále jsme ho otravovali, aby nám z něho alespoň kousek přečetl, ale nebylo nám vyhověno. Nakonec jsem se k románu přece jenom dostal. O rytířích v něm sice nebyla ani zmínka, ale i tak stojí román za zaznamenání. Škoda, že jsem se zase nedověděl, jak to všechno dopadlo, protože mistr román opět nedopsal. Dokonce pro něj ani nevymyslel vhodný název.

Do tábora indiánů přiběhl chlapec - který nasobě neměl nic jenom hadru prošívanou indyánskými bar- vami. Měl důležitou zprávu pro náčelníka: mámvás varovat před nepřáteli, náčelník suchá Lípa se svým kmenem se vzdali a museli jít do rezervace dva se chtěli zachránit ale pak jsme je našli zabitě. Já jsem šel pro vedu, zaslechl jsem výstřely a utíkal jsem kvám. Náčelník mě spozoroval a křikl na mě abych vám to všechno řekl. A jak se jmenoval velitel vojáků? To nevím, ale náčelník často říkával o poručíkovi Allberto Goldannovi. Děkuje ti. Řekněte všem náčelníkům že svolávám radu, zařval hlasitě náčelník. Indiáni se v rychlosti sešli nevěděť o cose jedná. Ty, náčelníku půjdeš se svojími lidmi a obsadíte vrch, my zůstaneme tady. jděte. Náčelníci z toho byly překvapení.

Holgrme, to byl přítel indiánů z Canady: jděte a vpadněte jím do zad. Až seněkdo oběví, střílet! Indiáni nikoho neviděli, ale jakoby kamaněpadali ze skály. Na jednou slišeli řev, jeden z kmene se podíval a viděl vojáka s bílou vlajkou v ruce, Holgrme vije s bílou vlajkou naproti vojákům zaptej se co je jim libo. Indián vyjel pod velkou skálou kde už čekali vojáci, co se bude dít dál. Indiáni uslyšeli výstřel, vojáci začali obkličovat skálu, indiáni podle rozkazu náčelníka začali střílet. Vojáci se chtěli probít do ústranní skal když najednou začali střílet indiáni co byly zchovaní za velkým kamenem. Vojáci začali ustupovat do boků.

10. Malá pomsta

Zatím ve velitelském stanu skupina spiklenců ve složení Riky, jeho brácha Vlastík, Brťa, Ořech a ještě nejméně deset dalších (dodnes je mi záhadou, jak se všichni směstnali do tak malého stanu půdorys 180 x 180 cm), kuly pikle proti Akélovi.

„Tohle vojákčování mu nesmí jen tak projít!“ horlil Riky. „Musíme si na něho něco vymyslet.“

Všichni souhlasně pokyvovali hlavami, ale nikdo nevěděl, co by mu měli provést. Samozřejmě že padlo, jako vždy, několik stupidních návrhů typu namočit ho do latríny ap., což bylo těmi rozumnými okamžitě zavrženo. Nakonec byla vymyšlena, celkem inteligentní, malá pomsta a připravena k večernímu nástupu k vlajce.

Před stažením vlajky byl čten večerní rozkaz s programem a jídelníčkem na další den. V četbě rozkazu jsme se střídali ve vedení tábora podle toho, kdo měl ten který den službu. Dnešní rozkaz měl číst Akéla.

Po nástupu Akéla zavelel: „Tábore, pozor! Rozkaz na středu, 7. července 1971. Pohov!“ Načež následovalo čtení jídelníčku. Jeden ze spiklenců, který psal večerní rozkaz, napsal jídelníček ve zdobných liniích jako brambůrky, polívčička a podobně. Tvrděs voják Akéla se nechtěl snížit ke čtení zdobných linek, a tak si zdobné výrazy okamžitě překládal do řízných vojáké mluvy. Za chvíli se do překladu ale tak zapletl, že nám na svačinu místo mléčko a pečivíčko on, zapřisáhlý nepřítel alkoholu v jakékoliv formě, naservíroval **mléčko a pivíčko**.

V tu chvíli všichni propukli v záchvat smí- chu a Akéla odmítl číst dál takovou blbost. Večerní rozkaz jsem musel dočíst já, za stálého škodolibého pošklebování táborového lidu.

Po rozchodu se ve velitelské opěť zformo- vala skupina již výše zmíněných spiklenců a vtipko- vala na Akélův účet.

Akéla se probral ze svého pokoření k životu až ho- dinu po večerce. To nad táborem znovu vzplála svě- tlice na padáčku a mezi stany vybuchovaly dělobuchy. Opět se vyřítíl ze stanu se vzduchovkou v ruce do první linie a tentokrát bez předchozího varování stůj nebo střelím, pálil na všechny strany. Naštěstí i ten- tokrát bez jakéhokoliv výsledku. Po uklidnění situace jsme udělali inspekci latríny. Byla neporušená. Až sem nepřítel už nepronikl.

STŘÍPKY TÁBOROVÉ HLÍDKY:

• 1⁰⁰ - 2³⁰ Iša: Fousovi jsem překazil mlčení. Je hvězdná noc. Nad Bouzovem je hvězda jasná. Dosti

je vydět. Měl jsem chuť na arokolu, ale musel jsem si ji nechat zajít, protože nebila na skladě. V dáli štěkal pes. Za dvě hodiny se na hradě svítilo. Je mlha.

• 2³⁰ - 4³⁰ Čmelák: O půl třetí se malí Garo vzbudil a řekl: „Nedala, nedala.“ O 3,00 zakikířikal kohout.

11. Malá pomsta má pokračování.

Po snídani jsme dostali návštěvu. Z nedalekého pionýrského tábora ROH přišel vedoucí se skupinkou chlapců a děvčat. Jedna z dívek, asi tak třináctiletá, nápadně pěkná, s nosánkem trochu navrch, se začala divit: „Jé, ti tady mají bláta,“ ohrnula rty. „To my máme kolem stanů dlážděné chodníčky.“

Okamžitě vzbudila Ořečův zájem. Vytáhl zrcátko, učesal si pěšinku, povytáhl do patřičné výšky trenýrky a sladkým hlasem uvítal návštěvu.

„Vítáme vás u nás na táboře, milí sousedé. Rádi vám všechno ukážeme, všude vás provedeme. Té trochy bláta si nevšímejte, už pomalu vysychá. Zde vidíte naši jídelnu a kuchyni. Kuchyňská služba je v pilné práci, nebudeme ji rušit. Nyní vás zvou k nám na latrínu.“

V dobré víře, cože to uvidí za skvost, odpochodovala skupinka dětí za Ořechem.

„Co vás k nám přivádí?“ obrátil jsem honem pozornost vedoucího na účel jejich návštěvy.

„Mám na vás prosbu,“ řekl vedoucí. „Připravujeme pro naše děti terénní závod a trasa povede těsně kolem vašeho tábora. Chtěl jsem vás poprosit, abyste nestrhávali naše značky, nebo nám závod nějak jinak nepokazili.“

„Spolehněte se,“ mávnul jsem rukou, že si nemusí dělat starosti. „Všechno bude v pořádku. Budeme vám tady dělat diváky a povzbuzovat závodníky na trati.“

„To samozřejmě nemusíte,“ usmál se vedoucí.

Další náš rozhovor byl přerušen jekotem návštěvy.

„Fúj, soudruhu vedoucí!“ volala namyšlená třináctiletá krasavice. „Oni nás zavedli na záchod! Fúj!“

Měl jsem co dělat, abych se udržel a nerozespál se na celé kolo. Byl jsem zvědav, co na to soudruh vedoucí řekne, ale vzal to sportovně. „Pokud vím, Maruško, tak na takovémto táboře se záchodu vždycky říkalo latrína.“

Vykulila oči a znovu řekla: „Fúj!“

Z dalšího prohlížení tábora pak už nebylo nic. Označili si jenom cestu barevnými fáborky a zmizeli po stezce v lese za táborem.

Závod kolem našeho tábora byl odstartován asi za půl hodiny. Už z dálky jsme uviděli několik hlídek, které se po louce cvařily blížily k našemu táboru. Vzápětí Akéla pocítil tlak ve střevech, znamená to k vykonání velké potřeby, takže nemeškal a zrychleným krokem odkráčel směrem k latrině. Současně s jeho odchodem bleskl v Rikyho hlavě ďábelský plán, které celá jeho spiklenecká skupina okamžitě začala uskutečňovat. Rozběhli se po označené stezce a fáborky přemístili tak, aby závodní trasa vedla přes latrínu. Potom celý tábor zaujal porůznu kolem latriny vyčkávací polohu a očekával s napětím příchodu první hlídky. A pak to přišlo.

V okamžiku, když si Akéla stáhl kalhoty a podřepil nad latrínovou jámou (jak jste mohli poznat, měli jsme zbudován dřepací záchod), nahnula se k latrině čtyřlenná hlídka v domněnku, že tu je pro ně ukrytá nějaká zpráva, či co.

„Ouha!“ vykřikl první překvapený závodník, když spatřil neméně překvapeného Akélu, který se v poslední chvíli stačil narovnat a natáhnout si kalhoty.

„Co to tady...“ zakoktal druhý závodník, „tady to asi není!“ dodal a hlídka se zmateně rozběhla dál po stezce.

A pak vše pokračovalo jako v americké grotesce.

Akéla si stáhl kalhoty.

K latrině cválá skupina dětí.

Akéla rychle natahuje kalhoty.

Juk - pardon - omyl!

Hlídka zmateně ustupuje.

Akéla sundává kalhoty, podřepuje a...

Znovu dusot další hlídka, znovu kalhoty nahoru, znovu zmatený ústup hlídky, a tak pořád dokola, nejméně ještě pětkrát.

Akéla už začínal tušit čertovinu. Už už se rozhodl, že to odloží na později, jenže tlak ve střevech byl tak silný, že nakonec musel nechat kalhoty dole. Když znovu uslyšel přibližující se hlídku, zůstal bezmocně v

podřepu a čekal na nejhorší.

Zděšení závodníků, při pohledu na jeho obnažený zadek, byl tak veliký, že Akéla v poslední chvíli přece jen udělal slabý pokus si nějak stáhnout před zadek alespoň košili, jenže mu přitom uklouzla noha a Akéla sjel do latrínové jámy. Když po chvíli vyšel s ušpiněnými kalhotami, které štítivě držel jenom ukazováčkem a palcem pravé ruky a se zamazanou pravou nohou až nad koleno, chechtali se spiklenci Akélově tragédii jako blázni.

„Zase sabotáž nočních veřelců?“ zeptal se potouchle Riky.

Akéla zavrtěl záporně hlavou a odsekl: „Ne, jenom jsem sklouzl po tom svinském prkně!“ A odešel se celý namočit do Třebůvky s přesvědčením, že jeho autorita vedoucího, na těle i na duchu, nebyla na celém světě na žádném táboře takovým hrozným způsobem otřesena, jako právě tady na Černém táboře pod Bouzovem.

12. Kofoláci a Arokoláci

S pracovní skupinou jsem odešel do Kozova na nákup proviantu. Běžně vedení tábora na nákup nechodilo, jen když potřebovalo v obchodě něco důležitého vyřídit. A dnes jsem tedy za tím účelem do obchodu šel.

Přivítal nás vedoucí prodejny Franta Macek. Hanák jako poleno. Jednak vzhledem (určitě vážil takových 150 kilo) a také i mluvou (mluvil jadrnou hanáctinou). Především tou uváděl kluky z Karviné, narozené na hranici Moravy, Slezska a Polska, do vytržení.

„A, - Jozéfek,“ přivítal mě, „tak co nám neseš?“

Stručně jsem mu popsal večerní ohňostroje kolem našeho tábora s přáním, že zatím to byla legrace, ale čeho je moc, toho je příliš.

„A co s tím já?“ divil se Macek.

„Určitě ty ohňostroje mají na svědomí kluci z vaší dědiny, nebo nejbližšího okolí. Jeden z nich jezdí na jawě třistapadesátce.“ vypálil jsem na něho a dokonce jsem si vzpomněl i na espézetku. Mackovi zasvítla očka, ale potom prohlásil, že neví, o koho jde.

„Tak dobře. Kdyby ses, Franto, ale přece jenom nějak dověděl, o koho se jedná, tak jim vyříd, že si mohou přijít s námi zahrát fotbal, nebo si v něčem zasoutěžit, ale ať už s těmi nájezdy na náš tábor přestanou. Srandy jsme si obě strany užily až dost. Nikdo při tom nic nestalo, takže bude dobré, když v nejlepším přestanou.“ Macek nic určitého neslibil, ale do konce tábora nám neznámí útočníci už dali pokoj.

Mezitím služba nakoupila a teď seděla porůznu před prodejnou a popíjela z lahví kofolu. Koupil jsem si také jednu a posadil se k ní. Moje zkušené vůdcovské oko přitom zavadilo o plně naložený dvoukolák s proviantem a přitom mi nemohlo ujít, že kromě běžných potravin pro táborovou kuchyni, byly naloženy i dvě basy nealkoholické limonády kofoly.

„Co je... kdo to... jak to...“ zakoktal jsem se nad množstvím limonády, které nebylo plánováno v táborovém jídelníčku.

„Kdo to všechno zaplatil?“ vymáčkl jsem se konečně.

Riky, vedoucí nákupčičků, hrdě vypjal hrud' a řekl: „To jsme si zaplatili my.“

Z jeho odpovědi jsem nebyl moudrý. Neměl jsem potuchy, jestli si vyká, nebo mluví za celou přítomnou skupinu. Podstatné ale bylo, že nákup limonád nebyl proveden z táborového rozpočtu.

Cestou do tábora jsem se snažil o pijanech, holdujících kofole, něco bližšího vyzvědět, ale Riky se zahalil do tajemného mlčení. Všechno se vysvětlilo až v podvečer. K vedení tábora se dostavila delegace v počtu dvou táborníků (Honza a Riky) a předložila mu ke schválení památný dokument. Četl jsem:

POLITICKÁ STRANA KOFOLÁKŮ
Č. j.: Pú. 2345670 - xyz/71

Odbor vnitřních věcí
Okresního úřadu města
Kocourkova

naše značka: KOF

vaše značka: kočíčí šrám

Dne 7. července 1971.

Věc: Zaregistrování politické strany KOFOLÁKŮ.

Na ustavující schůzi dne 7. 7. 1971 v místnosti letního sídla naší nové politické strany jsme se usnesli založit novou politickou stranu KOFOLÁKŮ, mající v programu propagovat a konzumovat lahodný nápoj KOFOLA!

Zakládají členové strany a současně i výbor strany: Riky, Honza, Clonař.

Členové strany: Jirka, Jeff, Dendy, Čmelák, Vlastík, Ořech, Libor, Pedro, Jára, Rumcajs, Brťa, Básnidlo, Mirek, Grifin.

Předseda strany
Honza v. v.

„Mě jste tam připsali taky. Jak to?“ divil jsem se.

„U obchodu jsi pil kofolu!“ řekl s převahou Riky.

„No a? Mohl jsem si koupit přece i jinou limonádu.“

„To je pravda. Měli na skladě i arokolou, jenže ty sis koupil kofolu. Jsi tedy náš.“

Byl to pádný argument, kterému jsem nemohl vzdorovat. Vzdal jsem to.

„Co tomu říkáte?“ obrátil jsem se k vedení tábora.

„Co to je za hloupost?“ divila se Saša.

Mlhoš neříkal nic.

Akéla studoval nějakou vojenskou příručku o způsobu boje v rákosí, takže vůbec nevěděl, co se po něm žádá.

Jirka a Honza byli pro založení strany, protože Honza byl jejím předsedou a Jirka byl ve výboru. Poslední člen vedení Čimča si cosi nesrozumitelného zachrochtal pod vousy a kamsi odběhl.

Bylo rozhodnuto. Na zakládací listinu jsem připsal: Vyjádření obecního úřadu města Kocourkova - odbor vnitřních věcí. Se založením strany souhlasíme, protože splňujete podmínky § 12/y zákona a přidělujeme vám volební číslo 13. František Šroubkař, ved. odb. pro vnitřní věci Obecního úřadu města Kocourkova.

Předseda strany Honza převzal schvalovací dekret a s výkřikem „Viktoria!“ se vrhl se členy Kofoláků do nezřízené konzumace kofoly v počtu dvaceti pěti lahví.

Kde se vzal, tu se vzal, na táborové náměstíčko se vyrojil houf táborníků s Čimčou v čele a za mohutného řevu: „My chceme arokolou! Pryč s kofolou!“ se dožadoval založení další politické strany, strany AROKOLÁKŮ. Jejich přihlašovací dopis zněl podobně jako strany Kofoláků.

POLITICKÁ STRANA AROKOLÁKŮ
Č. j.: Qq. 480652 - 13/71

Dne 7. července 1971.

Odbor vnitřních věcí
Okresního úřadu města
Kocourkova

naše značka: KOF

vaše značka: kočíčí šrám

Dne 7. července 1971.

Věc: Zaregistrování politické strany AROKOLÁKŮ.

V korunním paláci města Šambulkova byla dne 7. 7. 1971 zakládací schůze rozrůstající se strany AROKOLÁKŮ, čímž vám tímto listem dáváme toto na vědomí. Programem naší strany je propagovat chladný, exkluzivní, vynikající a posilující nápoj pro sportovce a muže silných nervů a svalů (břišních). K tomu nám dopomáhají oddílový duch Pipifárek.

Zakládající členové strany: Jarda, Čimča, Kiliman. Členové strany: Iša, Šemík, Luboš, Dendy (ten držel rekord v tom, že během ani ne jedné hodiny, byl členem nejdříve Kofoláků a teď Arokoláků), Ešus, Lano, Jaryn,

Flint, Kapucín, Pedro, Vaska, Vili, Mirek.

Také i tato strana byla úředně schválena a po schvalovacím podpisu se také vrhla na nezřízenou konzumaci tajných zásob arokoly. A od tohoto okamžiku se začaly dít věci!

STŘÍPKY TÁBOROVÉ HLÍDKY:

- 1³⁰ - 2³⁰ Vlastík: Čimča mluvil ze spaní o prasatech a Rumcajsovi. Budím Járu. Nejdříve mě vyhání, ala pak se probere.
- 5³⁰ - 6³⁰ King: Sluníčko krásně svítí, ptáci zpívají a já mám hlad. Hodinky jsem si krásně nařídil. V 6 jsem měl už 7.

13. Politický boj se přiostruje

Aby dnešnímu čtenáři bylo jasné, o co tehdy vlastně šlo, stručně vysvětlím. V té době se v našich zemích vyráběly dvě limonády s mírným obsahem kofeinu. Kofola - obsah láhve 0,33 litru, cena 0,90 Kč bez láhve, chuť stejná, jak ji známe i dnes. Arokola - obsah láhve 0,33 litru, cena 1,10 Kčs bez láhve, chuť mírně aromatizovaná - proto arokola.

Spor o tom, která limonáda je lepší, měly za následek vytvoření dvou antagonistických (nesmiřitelných) politických stran na našem táboře, které mimo jiné, hlásaly ve svém politickém programu zničení všemi dostupnými prostředky druhou stranu a zastavit výrobu jejich propagovaného nápoje. Ano. Až tak daleko to došlo!

Kofoláci vyhlásili veršované volební heslo:

Všichni to už vědí. Aby ne!

Věc je to už jistá.

Arolák zahyne.

Zůstane jen Kofolista!

„Kdo to složil?“ zajímal jsem se.

„Já!“ prohlásil hrdě Básnidlo.

Vzhledem k tomu, že jsem znal Básnidlovy spisovatelské kvality (viz jeho román *Šest ran z jedné pistole* a druhý o boji Indiánů s vládním vojskem), dost jsem se divil.

„Hm,“ pokašlával Riky, „tohle je už upravená verze. Na té jsme pracovali všichni.“

„Ta první verze?“ zajímal jsem se okamžitě. „Jak ta zní?“

Podal mi lístek. Heslo, které tu bylo napsáno, přesně vystihovalo Básnidlovy kvality. Četl jsem: *Fijalová srnka pyla asfalt zhrnka.*

„Ten asfalt má vystihovat černou barvu kofoly,“ vysvětloval Básnidlo. „Kluci to jako celek ale nechtěli chápat, a tak to mírně předělali. V hlavních rysech je to ale celé moje.“

„To jo - to jo! Je to velmi výstižné!“ pochválil jsem ho.

Aroláci ovšem nelenili a také vyhlásili své veršované heslo. A aby trumfli Kofoláky, tak hned dvě: *Kdo chce mít pevné svaly, pije jenom arokoly.* A další: *Kofola, kofola, pitivo pro vola!*

To bylo pro Kofoláky ovšem silné káfé. V jídelně při škrabání brambor bylo rozhodnuto stranu Aroláků v žádném případě nešetřit a bylo vydáno několik dalších hesel a pokynů pro členy KOF.

Pokyn: *Nikdy nepij arokoly, ani si v ní nemyj nohy!*

Konstatování: *Arokola to je břečka, smrdí po ní celá bečka. Arokola fuj, fuj, fuj, smrdí jako starý hnůj!*

Útočné heslo: *Arokola to je mok, po kterém je každý cvok!*
Doporučení: *Tam, kde smrdí arokola, desinfekcí je kofola.*
Další heslo: *Arokola samý puch, štítí se jí i náš duch.* (Zde opět myšlen oddílový duch Pipifárek.)
A další doporučení Arokolákům: *Prázdné láhve od kofoly, nahradí ti arokoly.*
A konečně útok i na předsedu strany Arokoláků: *Arokola smrdí, Čimča po ní prdí!*
Stokilový předseda strany Kofo1áků Honza se po škrabání brambor stáhl do ústraní svého stanu a zde za několik hodin vydatloval na psacím stroji informační leták pro své členy.

Stranický leták pro členy organizace KOF.

Heslo dne: *Arokola zhouba lidstva, zůstane jen Kofolista!*

Zápis ze stranické schůze: Rozhodli jsme se, že navážeme styk s velkovýrobcem obdivovaného, hodně kupovaného nápoje KOFOLA! Chtěli bychom dosáhnout toho, aby zmizel z našich obchodů odstrašující příklad nápoje zvaného AROKOLA.

Vyjmáme z denního tisku.

Ze zahraničí: Skupina svahilských Arokolistů ze zoufalství z nedostatku arokoly přišla na skvělý nápad. Arokola se dá lehce nahradit odpadní vodou ze stájí. Nyní Arokolisté mohou rozšířit své řady, neboť močůvky, považované Arokoláky za lahodnější nápoj než samotná arokola, je víc než dost.

Z domova: Dne 7. července 1971 byla odhalena skupina mladistvých, která požívá velmi škodlivou drogu arokolu. Tento nešvar se dá odstranit omezením dodávky arokoly na náš trh. Arokola obsahuje mnoho nežádoucích příměsí např. velkou dávku nikotinu, vitamín XY, který omezuje růst vlasů a snižuje potenci.

Po přečtení tohoto letáku to nemohli Arokoláci nechat jen tak. Zavřeli se do stanu šéfa strany a za chvíli i oni vydali své prohlášení.

Výpis z ustavujícího sjezdu strany Arokoláků dne 7. 7. 1991 v městě Šambulkově.

Heslo: *Sojka po lese ted' dyndá, že kofola je močopudná brynda!*

Na této ustavující schůzi, která se konala v proti kofolovém krytu, se sešlo velmi mnoho Arokoláků. Kryt byl narván k prasknutí. Po projevu předsedy a zakládajícího člena strany o škodlivosti KOFOLY, která zabráňuje tvorbě vitamínu E, jehož nedostatek způsobuje neplodnost (viz Clonař), byly rozdány proti kofolové masky a soukromé kryty. Počet dezinfekčních mýdel ve skladu se ztenčil. Předseda si upsal ruku od psaní autogramů. Poté se rozproudila živá diskuse. Jeden z členů naší strany, po přečtení mrzkého kofoláckého letáku, v rozčilení prohlásil následující: Kofolisté se hodí akorát tak k odstraňování, strašení a hubení hmyzu a potkanů. Kvůli Kofolistům vyhnuli upíři na Rusi a mamuti na Sahaře. Tím celý svět poznal pravou tvář těchto bezohledných ničitelů mořské flory a fauny.

Jako příspěvek k diskusi byla čtena černá kronika z denního tisku. Slyšte:

Známa notorická kofolická N. Č. byla v noci z 8. na 9. května 71 propuštěna z ústavu pro nápravu zrezivělého chrupu a protéz, kde působila jako otvíračka lahví, dveří a sudů. Ihned po propuštění se dopustila přečinu ublížení na těle, neboť přepadla s pinzetou v ruce třicetiletého důchodce, notorického kofolika Č. J. Po zatčení musela být odvezena do ústavní nemocnice. Za pečlivého dozoru lékařů jí protahují tělo na skřipci a ohřívají nohy nad žhavými uhlíky. Po této proceduře se notorička zotavuje velmi rychle. Teplota už ji klesla na pěkných 54o C. Pryčnu má vystlanou měkkým železným šrotem. A tak má notorička naději, že bude v nejbližších pěti letech propuštěna.

Při sepisování zápisu se Arokoláci řehtali jako pominutí. Všem pravověrným Kofolákům po jeho přečtení bylo jasné, koho tým N. Č. a Č. J. Arokoláci mysleli. Byla to hrubá urážka jejich nejstarších členů. A když vzápětí vyšlo najevo, že hlavní podíl na této pomluvě má předseda strany Arokoláků Čimča, nemohlo nařčení zůstat ze strany Kofoláků bez odezvy.

O Čimčovi bylo všeobecně známo, že neúspěšně dokončil s jedním napínákem první ročník železničářské průmyslovky a po prázdninách bude dělat reparát. Zato si vysloužil přezdívku Výhybkář a pravověrní členové Kofoláků ho už jinak neoslovovali. Jako odvetu na hrubé urážky svých zasloužilých členů N. Č. a Č. J. tedy složili Kofoláci, na nápev písně Jede, jede, kovboj na Čimču - Výhybkáře, posměšnou píseň. Radostné práce při sestavování veršů jsem se také zúčastnil. Píseň jsme mu potom sborově zapěli.

Š-š-š-š-š-š-š Húúúúúúúúúúúúúúúú!

Jede, jede, Čimča, jede, jede, Čimča, Arokola ho žene.

(Dopěvek v podobě dunění kol vlaku):
Na latrínu, na latrínu, na latrínu, na latrínu.

*Vláček si to hasí, Čimča uvnitř prsí,
lavičky jsou celý špinavý.
Vláček si to hasí, Čimča uvnitř prsí,
už aby tu latrínu zřel!*

Tak! A má to. My mu dáme notorickou kofolčku N. Č. a třicetiletého důchodce notorického kofolíka Č. J.

Výpis z oddílové kroniky: *V sobotu večer a také i v neděli proběhl v Kozově karneval, na kterém se střídalo s dělobuchy a rachejtlemi. Tím jsme se ještě víc utvrdili ve svém podezření, že nám ohňostroj za táborem provedli venkovští výrostci, zřejmě jako generálku na karneval. Na karnevalu vystříleli všechen prach, protože pak už nás ničím neotravovali.*

14. Důsledky politického boje

Při všech těchto bláznivínách jsme se snažili udržet Jakž takž normální táborový program: lasování, souťže v semaforu, pasáku, kopané, hrála se i dlouhodobá hra. Po celý tábor jsme měli v provozu senzační saunu. Podnikali jsme výpravy do okolí, na hrad Bouzov, do jeskyní v Javoříčku, poznávali jsme přírodu. Udržet táborový program plynule v chodu, kladlo na vedení tábora mimořádné nároky, neboť mysl všech táborníků se stále víc a víc zaměřovala činností obou politických stran. Totiž konečným prosazením zastavení výroby buď kofoly, nebo arokoly.

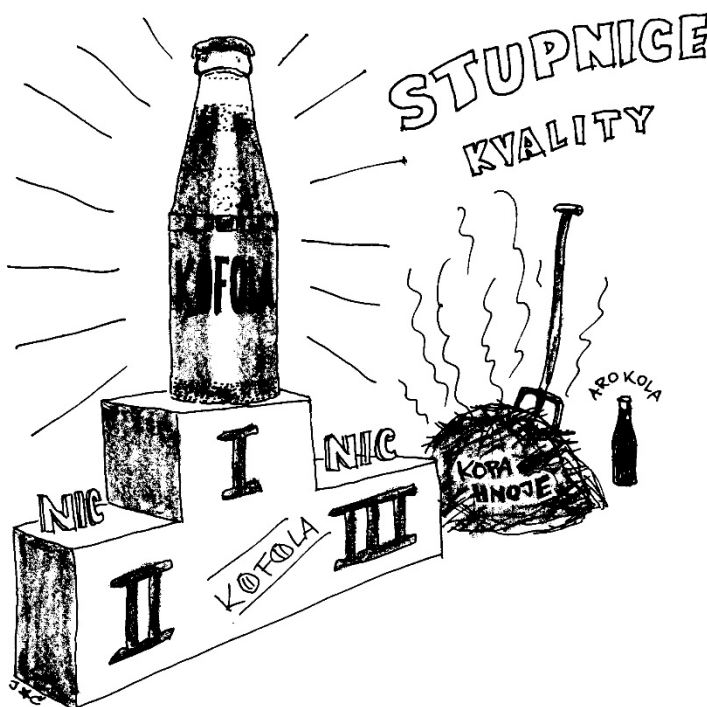
Někteří fanatičtí členové té které strany šli v propagaci svého nápoje tak daleko, že si zdobili své stany uzávěry z limonád tak, že je v řadách nad sebou přitloukali na dřevěné podsady. Arokolák Šemík jich tam měl zakrátko přes stovku.

Každý den se v obchodě kupovalo ohromné množství kofoly, nebo arokoly. Vždy podle toho, kdo z členů té které politické strany šel na nákup. Vedoucí obchodu Macek si mnul spokojeně ruce a chválil nás, že jsme toho za ty dva týdny vypili víc, než celá dědina za dva roky. Potom se nám chtěl vlichotit do přízně dodávkou Litovelského piva, ale to jsem nedovolil. To tak! Třetí politickou stranu by už náš tábor neunesl.

Během těch čtrnácti dnů se většina příslušníků obou politických stran finančně zruinovala a začala psát rodičům es ó es dopisy s prosbou o přísun dalšího oběživa. Některé rodiče se dali oblafnout tvrzením, že široko daleko není pitná voda, že musíme vařit z limonády a peníze poslaly. Po doručení peněz politické strany okamžitě doplnily tenčící se zásoby své tekutiny. Chvilíkem jsem měl pocit, že se toho ani tolik vypít nedá.

Když už všem příslušníkům obou politických stran při pohybu žbluňkalo v břiše, přišel kdosi s nápadem (zřejmě nějaký Arokolák, ti měli pořád jen hloupé nápady!), že po protřepání flašky lze potřísnit sprškou limonády protivníka. Tahle hloupost se okamžitě oboustranně ujala. To už bylo příliš! Okamžitě jsem to oběma stranám zakázal a pohrozil jsem, že bude-li se to opakovat, vydám zákaz konzumace jejich oblíbeného nápoje. Pohrůžka zabrala a další plýtvání cenným mokem u obou politických stran nebylo více zaznamenáno.

Během krátké doby se u obou politických stran se objevili nespolehliví (nebo spíš vychytralí) jedinci, kteří se dali snadno, za hlt limonády, zlanřit k protivníkům. Tento nedobrý a odsouzení hodný jev, se projevoval zvláště u nemajetných členů obou stran až do konce tábora.

Vzhledem k tomu, že se každá strana snažila získat nadpoloviční většinu osazenstva, nemohla si dovolit těmito odpadlíky pohrdat a vyloučit je ze hry. Naopak. Stálý přísun obou druhů limonád, vychytralcům víc a více nalo-moval charakter, ale jim to nevadilo a zneužívali toho až do konce tábora.

Politický boj byl veden velmi ostře a stále se přirostřoval. Pokud v jednom stanu patřila stanová dvojice ke stejné politické straně, pak bylo všechno v pořádku. Nedej bože, aby v jednom stanu ale byli příslušníci obou politických stran. To byl malér. Taková dvojice si začala dělat schválnosti a běda tomu, kdo překročil pomyslnou hranici vedenou středem stanu. Provinilec byl nemilosrdně fyzicky napaden. I zde jsem musel co nejprísněji zakročit, jinak bychom se asi navzájem vyvraždili.

15. Další hesla a zprávy

Arokolák Čimča nebyl oslavnou písni příliš nadšen. (Dost jsme se mu divili. Vždyť se to krásně rýmovalo!) Společně se svou stranou dali hlavy dohromady a pustili se do zesměšňování našeho stokilového předsedu Honzy.

Pijte kofolu jako vodu. Budete tlustí, jako Honza na tři prsty!

Kofoláci si to ovšem nemohli nechat líbit a napsali na Arokoláky další píseň. Zpívala se na nápěv písně *Naše zem je kulatá*.

*Arokola smrdutá, unta, unta, untata.
Pijou ji jen Čimčata, unta, unta, untata.
Každý na ni nadává, unta, unta, untata.
Je to brečka smradlavá, unta, unta, untata.*

*Předseda Čimča ji pil, unta, unta, untata.
a celý se po ní zblil, unta unta, untata.
Nedivte se moulovi, unta, unta, untata.
Vždyť cucal arokoly, unta, unta, untata.*

K závažnému problému nestálých členů vydali Kofoláci stranický leták.

Stranický leták strany KOF číslo 2.

Heslo: *Kdo se arokoly napije, hned nato se poblije!*

Ze stranické schůze. Na schůzi jsme probírali otázku přijímání členů do z organizace ARO do naší strany. Rozhodli jsme s konečnou platností, že odpadlé členy strany ARO nebudeme přijímat do svých řad. Nestálé muže nepotřebujeme!!

Naproti tomu odpadlíky z vlastních řad budeme velmi krutě trestat. Dostanou napít dvě láhve ohřáté arokoly v rychlém sledu po sobě.

Z ověřeného pramene máme zprávu, že předseda Čimča, když mu došla arokola, tajně mlsal kofolu, o které se velmi pochvalně vyjádřil. Máme za to, že při větším soustředěném nátlaku, mohli bychom Čimču přetáhnout do naší strany a tím bychom opoziční stranu zcela ochromili.

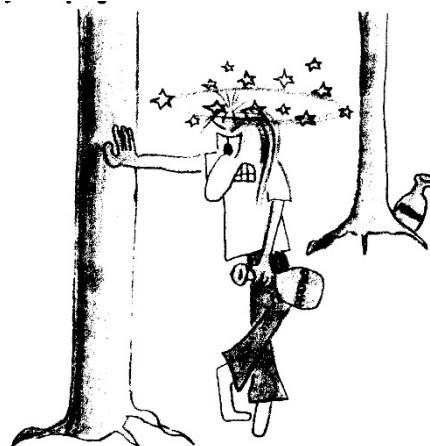
Znovu jsme se jednoznačně shodli v tom, že kofola je povzbuzující a lahodný nápoj!

Politický profil předsedy KOF Čimči.

Je známější pod jménem Výhybkář. Je to notorický arokolík 2. stupně. Často se z arokoly ožere a ačkoliv je zdánlivě střízlivý, v jeho nitru zuří vnitřní boj a v hlavě se honí černé myšlenky. Tento vnitřní boj obvykle vyvrcholí na latríně. Černé myšlenky spočívají v tom, že se zapřísáhá, že už arokolou pít nebude, ale později, když je střízlivý, kofolu mu nikdo nedá a vodu jeho býčí hrtan odmítá. Při interviewu s našim novinářem se Výhybkář svěřil, že asi začne pít šaratici.

Šemík - další zarytý arokolík.

Tento polomuž je známý pod přezdívkou BAJ OČKO ŠPINDÍRA. Má jednu dobrou vlastnost, kterou se nám však ne-

podářilo vypátrat. Je jasné, že arokolů pije z vnějšího nátlaku, protože po každé, když se napije arokoly, říká: „Jak rád bych tě, arokolo, vyměnil za kofolu!“ K podvratné činnosti proti naší straně svedl i svého mladšího bratra Básnidla (přeběhlík), který ač značně mlád, již má mozek zatemněn oním odpuzujícím strašidelným nápojem, jež se nazývá arokola.

Odveta od Arokoláků na sebe nedal dlouho čekat.

Stranický leták č. 2 strany ARO.

Naše strana se rozhodla vytvořit zvláštní komisi pro vyšetřování tragických událostí, k nimž došlo po požití kofoly. Komise se skládá ze samých registrovaných a prověřených členů organizace ARO. Je toho skutečně třeba, protože následky po požití kofoly, jsou opravdu strašné. U několika velmi otrlých povah (Honza, Grifin, Riky), šlo jen o týden opakované průjmy a zvracení. Avšak ve třech dalších případech šlo o porušení zrakové ostrosti, ve čtyřech případech o ztrátu chuti k jídlu a v dalších případech o další ztráty, jenž nevíme čeho. V jednom případě dokonce moč, po požití kofoly, vyhlodala v nášlapném žebříku latrín díru. Co je moč, to je moč! Naše strana svolává na zítřek sjezd do letního sídla naší politické strany v Šambulkově.

Program sjezdu:

1. *příchod do letního sídla strany*
2. *svačinka (arokola - 5 lahví)*
3. *dopolední klid (možnost požití arokolů)*
4. *skládání hesel proti Kofolákům*
5. *oběd (15 arokol)*
6. *skládání hesel proti Kofolákům*
7. *svačinka (5 arokol)*
8. *odchod domů.*

Arokoláci všech zemí, spojte se!

Sjezd Arokoláků se skutečně konal. Viz zpráva kofoláckého tajného tiskového zpravodaje, který se sjezdu maskovaně zúčastnil. Nejhorší pro něho bylo, když se musel napít na zkoušku arokoly a předstírat, že mu chutná.

Zpráva našeho tiskového zpravodaje o sjezdu Arokoláků v Šambulkově.

Aby se sjezd vůbec mohl uskutečnit, musel předseda Arokoláků konat práci v pracovní době, a to čištění šroubků u výhybek a vyklepávání kotlů elektrických lokomotiv zn. Bó-bo. Vydělaný peněz v úhrnné částce 3 koruny a 70 hal., nestačil na pokrytí všech nákladů sjezdu. Bylo nutno proto zajít peníze jiným způsobem. Již hodinu před sjezdem byla prováděna za tím účelem atrakce na náměstí v Šambulkově, a to mlácení prázdné slámy kolejnicemi na krásu. Podle našeho zpravodaje mlátil nejvíce opět předseda Čimča a to hubou. Zde vybrali Arokoláci opět nekřesťanský peněz, a to celou kačku dvacet. Následoval závod přes překážky, ale zde nebylo vybráno nic.

Po těchto vysilujících přípravách, byl konečně sjezd zahájen. Někteří sjezdující byly po těchto přípravách tak vysílení, že se museli do sálu připravit po čtyřech. Naš zpravodaj zjistil, že tak nebylo po těchto atrakcích, ale po požití hnusného nápoje Arokoly. Pod řečnickým pultem se odehrávalo vzrušující drama o to, kdo má první vystoupit s úvodním referátem. Už se zdálo, že získá vrch kolohnát Kiliman, matrikář strany, neb na svých špacírštanglách dosahoval až nad pult. Potom ale tluchuba předseda Výhybkář Čimča, šplhající se přes mrtvoly, se vyhoupl na řečnický stolek. Vzápětí mu však kdosi podrazil nohy a Čimča se poroučel do hlubin bezdných cca 20 cm. Jeho čelist to vydržela, ale od této chvíle už slámu nemlátil. Také má i jisté potíže s přehazováním a leštěním výhybek na jednokolejné trati Šambulkov - Hnojíčky. Ovzduší sálu bylo příjemně chladivé, neboť ventilaci obstarával další čelný funkcionář AROKOLY Jarda Lopoun, pokladník defraudátor.

Konečně byl přečten matný referát o významu Arokoly na dojení krav. Zanechal v hostech smíšené pocity, jen Arokoláci řvali nadšeně jako tuři. Načež byla svačina sestávající se pouze ze dvou a půl lahví zvětralé Arokoly a dvou krajíčků chleba, namočených v arokole. Opět se strhla bitka. Tentokrát o chleba. Pro hrozné aróma a jiný smrad, musel být sjezd policejně a za přispění našeho chrabrého hasičstva, oblečených do gumových obleků a plynových masek, rozehnán.

Tuto zprávu podává náš tiskový agent naprosto nezaujatě, i když byl mírně zmlácen kolejnicí. Autor článku s vděčností vzpomíná na příjemné ošetřovatelky z Armády spásy Arokoláků, které mu v bezvědomí šlohy šrajtofli (peněženku) a šly utápět svůj rozum do arokoly.

16. Pepanova koupel

Ke konci tábora se na nás přijeli podívat Pavouk se svou manželkou, Ferda, Pepan a někteří starší odchovanci oddílu. Sympatické bylo, že nezůstali pouze pasivními návštěvníky, ale že se zapojili aktivně do táborového programu. Zvláště pak do jeho přípravy.

Mimo jiných činností, hráli jsme na táboře dlouhodobou detektivní hru pod názvem Otrávený trn. V posledním úseku hry, hlavní hrdina soukromý detektiv Jim Carter, je unášen hlavou gangsterské bandy letadlem do neznáma, ale po dramatických událostech se mu podaří s letadlem přistát, když si předtím hlava gangsterů (žena), vzala dobrovolně život, aby unikla zatčení. Jim Carter při přistání rozmlátí letoun na padrť, ale sám utrpí jen několik škrábanců na duši, neb byl do sličné gangsterky zamilován.

Závěrečné přistání Jima Cartera jsem si představoval uskutečnit tak, že se družiny zhoupnou pomocí zavěšeného lana přes Třebůvku v některém jejím místě z jednoho břehu na druhý a buď se jim to suchou nohou podaří, nebo havarují do vody. Což by bylo hodnoceno jako špatné přistání. Přípravou přistávací plochy byli pověřeni korba Pepan a srandista Ferda. Do přípravy se dali hned po obědě. Byla radost je při práci sledovat. Ferda vybíral zkušeným pohledem ze země vhodné stromy, aby potom Pepana (vždyť je to hora svalstva a pro něho je to jen takové lehké cvičeníčko!) vyhnal s lanem na desíti až patnácti metrový strom. Nechal ho spustit lano a vzápětí prohlásil, že to není ono!

Na třetí olši vyšplhal Pepan s úsměvem, na páté už byl trochu zapocený, u osmého stromu se už neusmíval a na jedenáctý strom odmítl šplhat.

„Vylez si tam sám,“ vyjel na Ferdu, „když seš tak chytrý a nic ti není vhod!“ Vysílením vypadal na umření.

Ferda ho chlácholil, že to už je naposledy, že tohle už bude zcela určitě ten správný strom, ale s Pepanem už nepohnul. Na strom musel Ferda. Když ve výši asi osmi metrů přehodil přes silnou větev lano a to skončilo těsně u hladiny, všichni, kteří jsme se zájmem pozorovali jejich snažení, jsme věděli, že teď to je konečně ONO!

Pepan se okamžitě vzpamatoval z umírání a nabídl se: „Já to vyzkouším!“ Přitáhl si klackem lano na břeh, uchopil konec a couvnul po délce potoka co nejdál od olše s Ferdou, odrazil se, obě nohy vystrčil před sebe a pak jsme všichni se zatajeným dechem pozorovali jeho zkušební přistání. Než jsme se nadáli, tak stál po krk ve vodě, křečovitě svíral oběma rukama konec lana a nechápavýma očima hledal Ferdu v koruně stromu.

„Tys to povolil!“ volal vyčítavě na Ferdu. Ten se ale dušoval, namoutě kutě, že se lano ani nepohnulo. Pepan mu nevěřil a dovolával se mého rozhodcovského rozhřešení.

„Podívej se na konec lana,“ vybídl jsem ho. „Jak je vysoko nad hladinou?“

„No - těsně.“

„Tak vysoko bylo i před tím,“ řekl jsem, „a když ses držel za konec lana, musel jsi zákonitě skončit ve vodě.“

„Aha!“ došlo mu to.

„A kromě toho ses snažil překonat potok po délce a ne napříč.“

„Aha,“ řekl ještě jednou a odběhl se převléci z mokrých do suchých šatů.

Ještě jsem poradil Ferdovi, aby lano zvedl trochu výš nad hladinu a pořádně ho nahoře upevnil. Družiny jsem zahnal do jídelny na svačinu s tím, že to vypukne až po svačině.

Mezitím se k potoku vrátil převlečený Pepan a prohlásil, že teď to bude snadné, když konec lana je výš nad hladinou a přistávat se bude kolmo na tok potoka. Po lávce přeběhl na druhý břeh, přitáhl si lano a znovu přistání vyzkoušel. Skončil opět ve vodě. Až po krk.

Byli jsme už na půl cesty od potoka ke kuchyni, takže jsme neviděli, jak se to stalo. Jenom jsme zahlédli úplně mokrého sakrujícího Pepana, jak pádí do svého stanu znovu se převléknout.

17. Přistání Jima Cartera

Svačina proběhla už v napjatém ovzduší z nastávajícího závodu. Při jídle jsem vysvětloval pravidla. Byla jednoduchá. Každý se zhoupne na laně z jednoho břehu na druhý tak, aby se ani kousíčkem těla nenamočil do vody. V opačném případě by to znamenalo havárii.

A už tu byl první dotaz: „Můžeme být v plavkách?“

„Ne, musíte být oblečení. Jim Carter také nebyl v letadle v plavkách.“

Další dotaz: „A můžeme mít oblečeny leginy?“

„Leginy ano.“

Leginy, jak známo, si nosili kovboji na Divokém Západě. Byly to jakési kožené chrániče navlečené na obě nohy. Chránili nohy před zraněním při projíždění kaktusovým porostem. Aby je bylo možno natáhnout na pracovní kalhoty, byly ušity ve větších velikostech, takže při chůzi plandaly kolem nohou majitele.

Teď, ke konci tábora, si někteří starší hoši rozpárali po obou stranách po celé délce nohavice svých starých džinsů. Od spodu až po zadek. A takto vymóděni chodili důležitě po táboře. Rozpárané nohavice se jim plandaly kolem nohou právě jako kovbojům leginy. V každé družině byli dva tři hoši, kteří takto ustrojeni nastoupili do soutěže.

Na startovním břehu se jako první připravili Rysi a na přistávacím břehu se umístilo vedení oddílu jako rozhodčí. Saša, která měla dělat zapisovatelku, si připravila zápisník a tužku. Její úloha nebyla složitá. Měla každé družině, za dobrou přistání, zaznamenat čárku. Nakonec nezapsala ani jednu, protože se začaly dít věci. Škoda, že

se mi nepodaří vyspat co přesně se dělo. To se prostě muselo vidět.

První nastoupil k přistání Riky. Znaleckým okem odhadl vzdálenost mezi břehy, určil si místo, kam musí doskočit, napjal lano, pevně ho sevlékl do obou rukou, nadskočil, nohy vystrčil daleko před sebe a letěl. V okamžiku, kdy jeho tělo bylo nejnižší, a odstředivá síla byla největší, zděšeně vykřikl, pustil lano a cákl do vody. Ale jak! Nohy v teniskách měl v suchu na břehu, zadek trčel ve vodě v půlmetrové hloubce a legíny měl krásně rozprostřeny kolem sebe na hladině, jako listy lotosového květu. Tak to alespoň on sám zhodnotil, když salva smíchu trochu ochabla.

Pak nastoupili postupně ostatní Rysi - a všichni se stejným výsledkem. Ve všech případech, ať se snažili sebevíc se zakousnout do lana, dopadlo to vždycky stejně: nohy na souši, zadek ve vodě. Celá družina Rysů. Jeden za druhým. Ostatní jsme brečeli smíchy. Saša dávno kdesi ztratila notýsek i tužku, stála celá schoulená se zkříženýma nohama a přes clonu slz vyvolaných smíchem, zoufale volala: „Já se počůráám!“

Pak nastoupily Vydry. Kluci, hlavy u sebe, abychom nic nezaslechli, se dlouho radili, jak na to. Po chvíli všichni znalecky pokývali hlavami, jako že už je jim to jasné a šli na to. První Luboš, jejich rádce. Obrovské soustředění a potom let. Co vás budu napínat. Dopadl do vody přesně jako Rysi před ním.

„Obětoval jsem se,“ vysvětlil nám, abychom věděli, že to byl úmysl. Vyplivl vodu z úst, „ale už vím, jak na to!“ Vydrápal se z vody na druhý břeh k Vilimu, který se mezitím soustředil na svůj let.

„Počkej ještě!“ snažil se ho Luboš zadržet a běžel k němu. Voda z něho přitom cákala na všechny strany. Pak mu něco potichu a strašně důležitě šeptal do ucha, aby nikdo nic neslyšel. Vili pokýval hlavou, že všemu rozumí, nadskočil na startu a šplouch! Už byl ve vodě ve všeobecné známé poloze, nohy na suchu, zadek pod vodou.

Vyčítavě se otočil na Luboše a řekl: „Tys mně tedy poradil!“

Řehtali jsme se jako blázni a chtěli jsme vědět: „Co ti Luboš poradil?“

„Abych se přitáhl!“

Řehtali jsme se ještě víc.

Rada s přitážením nebyla nikomu nic platná. Ani jeden člen Vyder potok suchou nohou nepřekonal.

Těšili jsme se, že i u Lišáků bude mít závod podobný průběh, ale šeredně jsme se zklamali. Vaska si stoupl na start a Lišáci mu, jeden po druhém vyšplhali, na ramena, chytili se lana, jak to jen nejvýš šlo, a přistáli suchou nohou na druhém břehu. Všichni. Jenom Vaska se vymáchal, protože byl sám a nemohl na nikoho vyskočit. Obětoval se. Teprve po závodu jsme přišli na to, co se vlastně stalo. Dolní konec lana byl mokrá, tím i kluzký. Nebylo nikoho v silách, aby se na lanu udržel. Teprve když jsme se chytili lana v místech, kde již nebylo mokré, dal se potok překonat bez vymáčání. A na to přišli jenom Lišáci.

Všichni jsme si to potom vyzkoušeli. Fungovalo to. Další pokusy jsem zakázal, protože jsme museli ještě připravit na večer táborový oheň.

18. U táborového ohně

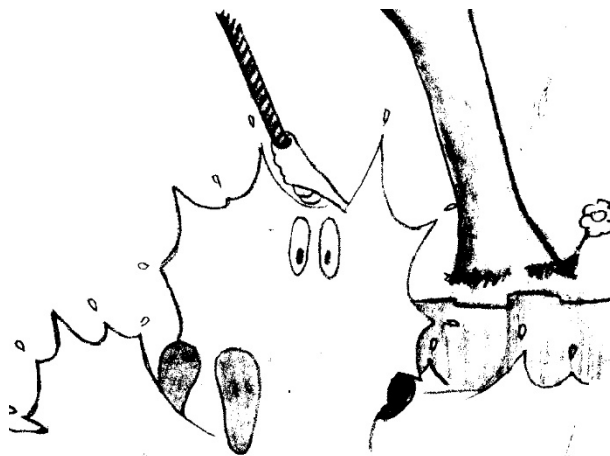
Všechny táborové ohně jsme uskutečňovali za jedním ramenem Třebůvky ve skalní rokli. Toho dne jsme si z pily z Kozova přivezli větší množství palivového dříví, jako odškodnění pily za to, že nám nedodali na začátku tábora požadovanou délku krajinek. Kterousi moudrou hlavu napadlo (měl jsem podezření, že to byl Akélův nápad), z krajinek postavit hranici. Nestavili jsme ji jako vždy z klasické kulatiny porůznu vytěžené v lese, ale ze dřeva dovezené z pily. Všichni si libovali, jak jsme hranici zvládli bez dřiny v rekordním čase a těšili se na večer.

První hlídku měl Mirek. Po setmění jsme ho zanechali v táboře, přešli přes lávku do nedaleké skalní strže a podle všech pravidel zapálili fakulí hranici. Tenké vysušené dříví bez problémů chytlo a nabývalo na síle. Začali jsme zpívat kánon *Červené se line záře*.

Už při první sloce písně jsem viděl, že je zle. Hranice vzplála jako věchýtek slámy. Plameny vyšlehly vysoko nad skály až do korun stromů, které na nich rostly, a pekelný žár nás začal spalovat. Za stálého zpěvu, který za moc nestál, jsme začali ustupovat od ohně co nejvíc ke skalní stěně. A oheň hořel čím dál tím víc. Naše krákorání s linutím červenavé záře nám zadrželo v hrdle.

„Všichni do tábora pro kbelíky a hasit!“ rozhodl jsem. Všichni s úlevou opustili rozžhavenou pec a prchali do tábora pro nádoby.

Za pět minut bylo po všem. Po nebezpečí, že zapálíme les, ale také po táboráku. Potom jsme si zapálili

jen malý ohníček, a když bylo vše, jak mělo být, rozproudil se obvyklý program. Zazpívali jsme si při kytáře, Honza přečetl svůj nový leták proti Arokolákům (dost slabý, Arokoláci už vyčerpali svoji zásobu inteligentního humoru), a všem nám bylo dobře.

Nepozorovaně jsem se vzdálil od ohně, abych nikoho nerušil, jenom Pepanovi jsem šeptem řekl, že jdu zkontrolovat do tábora hlídku. Kývl hlavou, že to vzal na vědomí a dál mi nevěnoval pozornost.

Přešel jsem přes lávku do tábora. Všude panovala neproniknutelná tma. Moje oči se ještě nestáčíly tmě přizpůsobit. Zašel jsem k velitelskému stanu, ale hlídka v něm nebyla. Stoupl jsem si do prostřed náměstíčka ke stožáru a svítil baterkou na všechny strany.

„Mirku!“ zavolal jsem polohlasně, když se na moje světelné signály hlídka neozvala. Nic. Ticho.

„To je divné,“ řekl jsem si. „Snad se mu nic nestalo?“ Vzpomněl jsem si na Mirkovu maminku, která mi před táborem řekla, že Mirek má občas jakési záchvaty, nebo křeče, či co, při kterých někdy upadne do krátkého bezvědomí. Na táboře jsme u něho ale zatím nic nepozorovali.

Znovu jsem ho zavolal jménem, hlasitěji a - zase nic. To už jsem se vylekal. Co když opravdu neomdlel a spadl třeba do potoka. Rychle jsem zašel za poslední stany k potoku a nervózně blikal baterkou po obou jeho stranách.

Mezitím si u táborového ohně Pepan všiml mého chaotického světelného pobíhání po táboře. „Bud'te tiše!“ okřikl kluky u ohně, kteří se zrovna něčemu smáli na celé kolo.

„Tak bud'te, sakra, ticho! V táboře se něco děje!“

Smích ustal, jako když utne. Všichni se ohlédlí za sebe do tmy směrem ke stanům, mezi kterými poletovalo světlo z mé baterky.

Ve stejný okamžik jsem zapískal na píšťalku náš oddílový signál.

„Popláchl!“ zakřičel Pepan ze všech sil. „Všichni do tábora!“

Prudce odstartoval od ohně. Udělal tři, čtyři neuvěřitelně dlouhé kroky a zmizel střemhlav ve vodě Třebůvky. Zapadl po pás do bahna, baterka mu vyklouzla z ruky a velkým obloukem zmizela daleko od něho pod vodou.

Ostatní se obezřetně vyhnuli zrádnému místu a přirýtili se do tábora za mnou.

„Zmizela hlídka!“ volal jsem hlasitě, abych je překřičel. „Muselo se mu něco stát! Vydry prohledají břeh, Lišáci oběhnou stany zleva, Rysi zprava a...“

„Kluci, počkejte, stůjte!“ ozval se naléhavý hlas uprostřed hlučícího klubka. „Nechod'te nikam. Já jsem tady!“

Hlídka Mirek byl živ a zdrav na náměstíčku mezi ostatními táborníky, kteří se ho chystali hledat.

„Kde jsi byl, Mirku?“ zeptal jsem se přísně, když jsem se vzpamatoval z šoku. „Jak to, že jsem tě nikde neviděl?“

Vysvětlení Mirkova zmizení bylo prosté. Ke konci své hlídky si Mirek potřeboval odskočit na záchod. Protože v táboře nikdo nebyl, kdo by ho na chvíli zastoupil, a hrozilo nebezpečí z prodlení, přeběhl přes lávku a odbočil doprava stezkou k latríně (kdyby šel k ohni, musel by odbočit doleva). Chvíli po něm jsem zase já prošel zleva od táborového ohně, přešel lávku do tábora a začal ho hledat. Mirek vykonal svoji potřebu a místo, aby se vrátil mezi stany, šel k táborovému ohni zjistit, zdali by už neměl být vystřídán další hlídkou. V tu chvíli jsem zapískal poplach a Mirek přiběhl do tábora s ostatními, aniž tušil, že poplach pískám kvůli němu. Když pochopil, o co jde, tak se ozval. Ještě štěstí, jinak by se šel sám hledat!

Když jsme si všechno vysvětlili, přiběhl ze tmy úplně poslední Pepan. Byl celý mokrý a nemožně zmazaný od bláta. „Co se stalo?“ volal bojovně. A stejným tónem pokračoval: „Pitomá díra! Spadl jsem do náhonu a někde jsem tam pohřbil baterku!“

„Běž se převléknout, nebo se nachladíš a nebudeš zítra mluvit.“ nařídil jsem mu.

„Ale do čeho?“ vyjel Pepan nakvašeně. „To je dnes už moje třetí koupel.“

Udělalí jsme mezi táborníky sbírku nějakých svršků, aby měl alespoň v čem spát. Byl to problém, protože skoro každý se dnes vykoupal a používal náhradní věci. Nakonec se pár triček a jedny tepláky našly. Moc mu to nepomohlo. Druhý den chraptěl tak silně, že když promluvil, nikdo mu nerozuměl ani slovo.

19. Fotbalový match s tvarůžkovými hody

Tábor pomalu končil a spor mezi Kofoláky a Arokoláky nebyl rozhodnut. Obě strany měly zhruba stále stejný počet členů, který se jen občas vychýlil na tu či onu stranu. Vždy podle toho, jak jsem se již zmínil, jak se některé slabé charaktery nechávaly zlanářit. Takže hlasováním by se nic nerozhodlo. Po vzrušené debatě dlouho do noci u posledního táborového ohně, bylo dohodnuto, že mezi oběma stranami rozhodne fotbalový zápas.

„Bude se hrát až do padnutí,“ navrhol Šemík.

„Až do padnutí rozhodnutí?“ zeptal jsem se.

„To taky, ale hlavně do padnutí,“ opakoval Šemík a při té představě se zatvářil náramně spokojeně. „Začneme dopoledne v deset hodin.“

„Ano a Griffin nesmí první dvě hodiny vstřelit žádný gól!“ navrhl kdosi z Arokoláků.

„Cože? Vždyť to vlastně celý zápas!“ protestoval jsem.

„Jak to, že celý zápas. Navrhoval jsem jenom první dvě hodiny.“

„A tak - jak dlouho vlastně chcete hrát?“

„Až do padnutí!“ zahlekal Šemík a přitom zůstalo.

Další den po snídani a nákupu jsme navařili padesát litrů čaje. Někteří borci si nechali masírovat svými trenéry svaly na všech možných částech těla.

Potom se přijel z Loštic na nás podívat Sašin otec a můj tchán, tehdy ředitel tvarůžkových dolů, a dovezl nám dvě krabice od stoprocentního tuku krásně proleželých odštěpků a rožků olomouckých tvarůžků. Dlouho se nezdržel a odjel ředitelskou šestsettrojkou za svými povinnostmi.

Z tvarůžků jsme namíchali perfektní pomazánku a hned namazali nějakých tři sta krajíců chleba. Souběžně s fotbalovým zápasem budou probíhat i tvarůžkové hody.

Libá vůně (nebo smrad?) se rozlila krajem. V kuchyni zůstala jenom Saša a ostatní odešli na hřiště. Kromě Akély, který byl stále uražený a odmítl se rozhodujícího boje zúčastnit. Nabalil si svoje vojenské příručky do somradla a zmizel kdesi v lese.

Přesně v deset hodin to vypuklo. Pravidla kopané byla mírně upravena. Mohli hrát všichni hráči současně. Takže na každé straně bylo osmnáct hráčů. Kdo během hry dostal hlad, nebo žízeň, mohl si odběhnout do jídelny, kde nafasoval od Saši krajíc chleba s tvarůžkovou pomazánkou a čaj. Pojedl, vypil čaj a klidně se zase zapojil do hry.

Pro Kofoláky byl největší problém dát první dvě hodiny zápasu gól, když jsem to měl zakázané. Bylo to k zbláznění, jaké nádherné šance do prázdné branky naši borci trestuhodně zahazovali! Po dvou hodinách hry byl stav 8:2. Arokoláci vedli o šest gólů. Úderem dvanácté jsem konečně také mohl vystřelit na branku. Dal jsem v rychlém sledu čtyři góly a na dva další přihrál. Ve třináct hodin byl stav nerozhodný 8:8.

Pak jsem si odběhl do jídelny zhltnout dva krajíce chleba, a když jsem se vrátil, už jsme zase prohrávali o dva góly. Trvalo nám dalších tři čtvrtě hodiny, než jsme vyrovnali a konečně i vedli. Kruci písek, jak mně se dařilo! Nechci se chválit, ale byl jsem ve své životní formě.

Pak pár našich hráčů odběhlo na tvarůžkové hody, Arokoláci vyrovnali svým náčelníkem Čimčou a Šemík (polomuž), nám dal gól na vrch.

„Přestaňte si tam cpát nácky a pojd'te hrát!“ pokřikoval Honza na naše nenasyté hráče, kteří se klidně krčili, jako bychom vyhrávali. Když i pár Arokoláků odběhlo se najíst a my byli v plném počtu, opět jsme se ujali vedení, k nemalé zuřivosti Čimči a Šemíka. A tak to šlo pořád dokola, jako na houpačce. Jednou vedli Arokoláci, vzápětí zase Kofoláci. Hráli jsme už osm hodin!

Zápas skončil v 18

hodin za stavu 19:19 úplným vyčerpáním všech účastníků.

„Zítra hrajeme znova!“ vykřikoval Čimča. „Musí se to rozhodnout dalším zápasem.“

„Ano! Ano!“ podpořili nepřesvědčivě ostatní Arokoláci, zřejmě z bázně, svého předsedu Čimču.

„Nový zápas už nebude nutný,“ řekl jsem.

„Jak to?“ podivil se Čimča. „Vždyť není rozhodnuto, která limonáda je lepší a která se nebude pro příště vyrábět!“ Řekl to takovým tónem, jako by to výsledek našeho klání mohl opravdu ovlivnit.

„Je rozhodnuto, poslouvejte,“ řekl jsem a vytáhl ze svého stanu Stráž lidu, novinový plátek olomouckého okresu, který jsem tam měl schovaný už od včerejška. Je to neuvěřitelné, ale byla tam otištěna tato zpráva:

FIRMA NEALKO PŘIPRAVUJE NOVOU LIMONÁDU!

Podle sdělení ředitele závodu soudruha Nepivody, uvede olomoucká výrobní nealkoholických nápojů NEALKO od září t. r. na trh nový nealkoholický nápoj Citrokolu. Nová limonáda bude obohacena o vitamín C. Dosavadní výroba AROKOLY bude dnem 8. srpna t.r. zastavena.

„Hurá!“ řvali Kofoláci z posledních svých sil. „Zvítězili jsme!“

Arokoláci se vrhli na noviny a znovu si tu, pro ně zdrcující zprávu, přečetli. Potom propadli trudnomyslnosti a do večerky s nimi nebyla už řeč. Cena jedné arokolky se mezi Arokoláky okamžitě vyšplhala na deset korun. My, Kofoláci, jsme se tomu jen shovívavě usmívali. Naše kofola stála na pevných základech a vyrábí se dodnes.

Zašel jsem za Sašou do kuchyně. „Kolik to skončilo?“ zeptala se pobaveně.

„Nerozhodně. Devatenáct devatenáct.“

„Vy jste ale blázni,“ řekla na to, „a ty největší. Tipni si, kolik jste během zápasu spořádali krajíců chleba.“

„No - nemám tušení.“

„Pět set dvacet šest. Víc jako patnáct krajíců na jednoho!“

„Hm,“ zamyslel jsem se. „Je to málo, nebo moc?“ Nikdo mi na to nedokázal odpovědět.

20. Konec tábora

Závěr tábora zastihl Arokoláky v naprostém morálním rozkladu. Cena arokolky stále stoupla, až se ustálila na dvaceti korunách za láhev. Někteří Arokoláci odmítali se dál zúčastňovat táborového programu a utápěli svůj žal ve zbytcích zásob arokolky. Když došlo na rozebírání podsad, tak prohlásili, ať je rozeberou Kofoláci, což samozřejmě nebylo možné, nechat za sebe pracovat druhé. Nakonec si ale dali říct a nejen, že své podsady hravě rozebrali, ještě nám uvařili poslední táborový oběd. Nakonec, nebylo to nic složitého. V hotelu na Bouzově koupili knedlíky a udělali nám knedlíky s vejci. Celkem se to dalo jíst. No, s jistým sebezapřením. Dost se to lepilo na patro.

Pak jsem nechal nastoupit celý oddíl, abychom na zakončení tábora provolali oddílový pokřik. „Končíme letošní Černý tábor oddílovým **postřikem!**“ přerekal jsem se.

Kofoláci se mně pochechtávali, ale Arokoláci neztratili smysl pro humor a sborově skandovali: „Střík, střík, střík!“ Grázlíci!

Odpoledne jsme nasedli na zastávce Bouzov-Doly do autobusu a odjeli jsme do Moravičan na nádraží. Ve vlaku se dvěma táborníkům udělalo špatně od žaludku a odběhli na WC zvracet. Oba patřili ke Kofolákům. Okamžitě jsem pojal podezření, že nám Arokoláci obědem připravili podlou pomstu za náš spravedlivý vítězný boj, ale za chvíli jsem se svého podezření vzdal. To v okamžiku, když na záchod pádili čtyři, úplně zelení táborníci, a všichni Arokoláci.

„Co jste, Honzo, proboha do toho jídla dali?“ zeptal jsem se trochu pobledlého zkrachovaného předsedy Arokoláků. Ten jen pokrčil bezradně rameny, otevřel okno a nechal se ovívat proudem letního vzduchu.

„Já nevím,“ hlesl. „Mě je blbě.“ dodal a stačil ještě vystrčit hlavu z okna a potupně zvracet. Byl to hrozný pohled. Proud vzduchu rozmazával natrávené knedlíky s vejci po celé délce vagónu. Hrůza!

A já nic. Neudělalo se mi ani špatně, ani mě nebolelo břicho. Já bych mohl jíst hřebíky a v pohodě bych je strávil.

Doma na nádraží nás čekalo několik rodičů, ale nic nezpozorovali, protože dalším se už špatně neudělalo a ti, co se vyzvraceli, se už jakž takž dali dohromady.

Také Akélovi bylo špatně, ale ne z obědu, jak tvrdil, ale z nás a ani se s námi moc neloučil, jenom mi oznámil, že v oddílu končí, a tak jsme si podali ruce a já jsem mu jeho rozhodnutí ani nerozmlouval.

Večer doma se udělalo špatně i Saši a také i ona zvracela. Tak mocně, že celou sobotu slabostí polehávala. A já zase nic. Já mám žaludek, že bych mohl jíst hřebíky!

V neděli jsem měl narozeniny. V poledne se mi udělalo špatně a začalo mě píchat na pravé straně v místě slepého střeva. Přece jenom mě Arokoláci dostali, napadlo mě a měl jsem zkažené narozeniny. Odpoledne jsem raději už nic nejedl, kdybych musel třeba ještě v noci na operaci slepého střeva a přikládal jsem si na bolavé místo igelitový pytlík s ledem. A příhoda se slepým střevem byla poslední tečkou za letošním Černým táborem.

21. Jak to bylo s mým slepým střevem

Ještě než se pan primář pustí do operace, musím vám povědět, co všechno jsem s tím střevem už zažil.

Začalo to také v neděli, ale 5. dubna 1965. Saša v té době byla v nejvyšším stupni těhotenství, čekali jsme porod už každým dnem a byli jsme z toho oba trochu nervózní. Tu neděli se najednou Saša chytila za břicho a řekla: „Už je to tady!“ V tu chvíli mě, asi ze solidarity, rozbolelo slepé střevo. Tak silně, že jsem se nemohl chvíli ani hýbat.

A tak jsme se oba stěží oblékli, do nemocnice jsme to měli jen pět minut po-malé, opatrné chůze, oba jsme se chytili za svoje břicha, navzájem se podepřeli a opatrně, krok za krokem jsme si to šinuli do nemocnice. Saša na porodnici, já na pohotovost.

„Správně, je to slepé střevo!“ prohlásil službu konající lékař. „Ale není to akutní. To zklidníme ledem.“

A tak, zatímco jsem doma uklidňoval slepé střevo (a také uklidnil), narodil se nám ještě v neděli náš první syn Pavel.

O tři roky později, se situace téměř navlas opakovala. Saša byla opět těsně před porodem. 19. listopadu 1968 mě opět rozbolelo slepé střevo a následkem toho dostala Saša porodní bolesti. Opět jsme se navzájem podepřeli, a opět opatrně odkráčeli do nemocnice. Saša na porodnici porodila druhého syna Josefa, později přezdívaného Garo (to bylo první slovo, které řekl), a já jsem šel nejdříve na pohotovost a pak zase domů, zklidňovat střevo ledem. Opět se, potvůrka, zklidnilo.

A do třetice, dva dny po táboře, přesně na mé narozeniny (přestože Saša tentokrát nebyla těhotná), opět mě rozbolelo slepé střevo. Protože jsem měl bohaté zkušenosti z dřívějšíka, přikládal jsem si led a k lékaři jsem šel až v pondělí ráno.

„Na umření to není,“ utěšil mě přijímající lékař, ale protože je to už potřetí, tak si vás tu necháme. Zatím nic nejzete a budete si stále přikládat studené obklady.“

Saša mě odvedla dlouhou chodbou až do posledního pokoje s třemi postelemi. Dvě postele byly prázdné. Vybral jsem si tu u okna. Na posteli u dveří ležel nějaký inženýr Kolek z Nové huti. Vzhledem k tomu, že jsme v Nové huti měli několik společných známých, rychle jsme se skamarádili.

V pondělí, úterý a ve středu jsem nic nesměl jíst. Jen jsem popíjel džusy. Zajímavé bylo, že ačkoliv jsem naposledy snědl něco málo v neděli v poledne, nepocíťoval jsem žádný zvláštní hlad. Shodil jsem čtyři kila. Konečně rozhodnuto, že operace proběhne ve čtvrtek 2. srpna.

„Pan Červinka na odběr krve!“ vyzvala mě hned po budíčku sestra. Vydrápal jsem se z postele a zamířil k ošetřovně. Je to zvláštní. Skoro čtyři dny jsem nejedl a není mi špatně. Někteří nejedí třeba jen půl dne a je jim špatně z hladu. Byl jsem na sebe docela pyšný. Vešel jsem na ošetřovnu zrovna v okamžiku, když sestra napíchla prvního pacienta. Udělalo se mi špatně. Nikdy mě odběr krve neuzemnil, ale po tom dlouhém půstu jsem přece jenom nebyl takový superman, jak jsem si myslel.

„Jděte si lehnout,“ všimla si mne ještě včas sestra, „já tam za vámi přijdu.“

Hučelo mně v uších. Jen tak tak jsem došel ke své posteli. Když jsem se položil, zatočil se se mnou celý pokoj. Kdybych ještě stál, tak bych nestál. Za chvíli přijela sestra se svým nádobíčkem a měl jsem to odbyté. Potom do mě píchli injekci tzv. oblbavačku, abych byl klidný, ale já jsem, vzhledem ke svému stavu, byl stejně klidný jako beránek. Pak jsem se musel podrobit vyholení ohanbí. Protože takový chloupek zašitý do rány může způsobit velkou nepříjemnost.

Znovu jsem musel na ošetřovnu a obnažen jsem se položil na postel. Do místnosti vešla s holičským náradím sestřička v růžovém stejnokroji studentek druhého ročníku zdravotní školy na odborné praxi. Okamžitě jsem ji poznal. Jmenovala se Dáša Nováková a před rokem jsem ji školil na lesní škole. Poznala mne také.

„Jé... soudruhu... Grifine!“ vykulila oči a byla z nečekaného setkání pěkně vyvedená z míry. Já v první chvíli také, ale pak jsem to vzal s humorem.

„Jsem tady na holení,“ řekl jsem celkem zbytečně.

Chvějící rukou mě začala mydlit.

„To stačí,“ ujistil jsem ji, když mydlení nebralo konce.

Odložila štetku a chopila se holicího strojku. Hned při prvním záběru mě řízla. Naštěstí ještě dost vysoko na břichu. Vypadalo to, jako by mě chtěla operovat ona.

„Krev už mi brali,“ upozornil jsem ji. „Neměl bych se oholit sám? Mám na pokoji anglické žiletky,“ navrhl jsem, než by se stačila tímto krvavým způsobem propracovat k nejspodnější partii. Viditelně si oddychla. Odložila holicí strojek a odešla do vedlejší místnosti. Otřel jsem se, natáhl kalhoty a vrátil se na

Po operaci na zahradě v Karvinské nemocnici Ráji.

pokoj pro svůj holicí stojek. Vyholil jsem se pak bez problémů a hlavně bez další ztráty byt' jen jediné kapky krve. Za chvíli se na mě přišla podívat.

„Je to tak dobré?“ zeptal jsem se s gustem svěťáka.

Pokřčila rameny a znovu odběhla. Za chvíli se vrátila v doprovodu starší sestry. Té, která mi ráno brala krev. Ta se na mě mrkla znaleckým okem a řekla: „Dobrý!“ Načež obě odešly. Dášenko jsem potom už nikdy neviděl.

Zatím moje choť ráno zjistila podle rozpisu operací (asi jsem se ještě nezmínil, že byla také zaměstnána v nemocnici, takže měla k rozpisům přístup), že mě má dělat jistá MUDr. Sedláčková. MUDr. Sedláčková byla pěstěná krasavice, o které zlé jazyky tvrdily, že se jí už několikrát podařilo zašít v pacientovi skalpel, pinzetu, nebo alespoň svůj ulomený nehet. Byly to určitě jenom pomluvy, ale Sašu to natolik vyděsilo, že vyvinula maximální úsilí, aby mě operoval samotný primář chirurgického oddělení. Jak se jí ho podařilo přesvědčit, mě řekla až později. Když mě doprovázela k operačnímu sálu, s vítězným úsměvem mi to šeptala do ucha. Oblbovačka už zabrala, takže mi to bylo srdečně jedno, kdo mě bude operovat. Přesto jsem jí poděkoval za péči.

Z jedné dveří vyběhl na chodbu chlap jako hora. Měl zelený obleček operatéra. Zástěru měl zamazanou od krve. Snad měl i ruce od krve, to jsem si přesně neuvědomoval, a spokojeně se cpal chlebem se šunkou.

„Sašo, co vy tady?“ zeptal se Saši se zájmem.

„Doprovázím manžela,“ ukázala a na mě Saša.

„Tak už je mi jasné, proč se starý tak hrnul na ten appendix!“ Spokojeně se zakousl do chleba a zase zmizel ve svém svačínovém koutku, jako by odhalil největší tajemství nemocnice.

Pak někdo drcl do mého pojízdného lože, Saša zvedla zaťaté pěsti, že mi jako drží palce a už jsem byl uvnitř. Přesoupli mě na operační stůl, chvíli jsem dýchal rajský plyn (anebo co se to dýchá), asistentka mi nasadila injekci na žílu a v tu chvíli jsem o sobě nevěděl.

22. Po operaci

Probudil jsem se až na svém pokoji v péči své ženy a spolubydlícího. Byl jsem celkem fit, až na to, že v břiše jsem měl pocit, jako vlk z pohádky o červené Karkulce, když mu do břicha zašili kameny. Zbytek dne jsem střídavě usrkal džus a spal.

V pátek ráno mě sestřička nemilosrdně vyhnala z postele. Zaťal jsem zuby a odplížil se na záchod. Když jsem se vrátil, tak mi sestřička sdělila, že dnes ještě nedostanu nic k jídlu, protože den po operaci se jít ještě nesmí. Stejně jsem neměl na nic chuť.

Večer nám přivezli na pokoj třetího pacienta. Ředitele jedné školy, se třemi zlomenými žebry.

„Jak se vám to stalo?“ zajímal se zúčastněně ing. Kolek.

„Spadl jsem z višně,“ prohlásil smrtelně vážně ředitel školy a mě se málem smíchy rozjela čerstvě zahojená rána.

„Já vím, že to zní srandovně,“ zašklebil se ředitel školy, „ale je to pravda. Skoro ze čtyř metrů.“ Zavřel oči a snažil se usnout. Podařilo se mu to, až když spolkl prášek na spaní.

V sobotu jsem dostal na oběd trochu polévky. Jinak nic. V neděli u vizity se mě primář zeptal: „Už jste byl na velké straně?“

V tu chvíli jsem měl švy opět ohroženy.

„Z čeho, pane primáři,“ uculoval jsem se. „Vždyť jsem od neděle nejedl.“

Pak to probíhalo jako ve Švejkovi. „Dáte mu, sestro, klystýr!“ řekl primář tvrdě a zamířil k další posteli. Zaťal jsem zuby, abych se nerozesmál, přitiskl si dlaň opatrně na ořezanou ránu a v duchu jsem si nadával: „Jsem cvok. Všechno je mi k smíchu! Jestli mě záchvat smíchu hned nepřejde, tak puknu a budou mě muset zašít znovu!“

Vizita odkráčela a já si odkráčel pro svůj první klystýr v životě. Na záchod jsem se potom dobelhal jen tak tak.

Od nedělního poledne jsem už mohl začít konečně jíst. Byl nejvyšší čas! Zhubl jsem už sedm kilo. Pak už to bylo všechno hračka. Rána se mi perfektně zahojila. Dnes mám jen vlasovou protekční jizvičku. Když jsem šel koncem srpna poprvé po operaci do práce, potkal jsem Akélu. Hnal se ke mně s napřaženou rukou. Ještě když jsem byl v nemocnici, tak mi Saša řekla, že se Akéla uchytil ve Svazarmu.

„Co je nového, Akélo? Prý vedeš ve Svazarmu střelecký kroužek.“

Moje rodina na návštěvě v nemocnici:
Mutto, Saša a Garo.

„Vedu! Je to senzační,“ rozplýval se Akéla. „Pořadová cvičení, střelba. Přesně podle mých představ.“

„Takže jsi spokojený?“

„Ovšem! Škoda jenom, že jsem se jim nepřihlásil o týden dřív. Představ si, že pro střelecký kroužek měl Svazarm k použití samopaly. Sice se zatavenými hlavními, ale přece jenom samopaly! O jejich střelecký kroužek se skoro rok nikdo nestaral, takže je kamsi odvezli. Představ si, jak moje četa mohla pochodovat stejným krokem, samopaly na rameni...“ Jeho planoucí oči hleděly kamsi přese mne do dálky. Nechal jsem ho stát a odešel do práce. Je to blázen a ve Svazarmu na to za chvíli přijdou.

Asi za týden jsem jeho četu potkal. Dva zanedbaní kluci a jedenáct, ještě hůř vypadajících, cikánů. Koncem září mu ve Svazarmu poděkovali za jeho aktivitu a z Akély se opět stal jenom neškodný soukromník.

Arokola se přestala vyrábět přesně tak, jak to předpověděly noviny. Já jsem se dostal opět do své obvyklé formy, několik starších hochů odešlo do života a několik mladších do oddílu zase přišlo. Během září jsme rozjeli na plné obrátky další tábornický rok a na Černý tábor nám zbyly už jenom veselé vzpomínky.

18. 1. 1988

Tábor hrůzy

1. Orlí péro osamělosti

Kluci se děsně chechtali, když jsem jim po zahájení tábora, večer u prvního táborového ohně, vyprávěl historii plnění svých tří orlích pér. Ve svém pětadvacetiletém vedení oddílu jsem je nikdy nesplnil, i když jsem se o to několikrát dobrovolně pokoušel.

Nejvíce potíží mi dělalo čtyřiašedesátihodinové mlčení. Jednak pro moji ukecanost, ale hlavně proto, že do toho vždycky něco přišlo. Nějaká kontrola z okresu, či nějaká jiná situace, při které jsem musel promluvit. Nakonec jsem to vzdal. Nebudu se přece, jako pitomeček, každým rokem snažit. Ale kluci prohlásili, že teď, když na to mám ten nejsprávnější věk, musím se pokusit znovu.

Namítl jsem, kdo povede po dobu zkoušky tábor, ale byl jsem nakonec přece jenom přemluven. Vždyť budu jen čtyřiašedesát hodin mimo tábor. Ten zatím povedou mí zkušenější zástupci Bob s Gaučem. A ty dvě další orlí péra, mlčení a hladovka, se stejně už dělají v táboře. Zkrátka, nemuseli mě ani moc přemlouvat. Proč bych to neměl dokázat, když si na zkoušku troufnou patnáctiletí kluci.

Tak tu teď v podvečer sedím sám v lese na pasece, kousek pod Horou a pozoruji dalekohledem nedaleký hrad Doubov, který je zalit paprsky zapadajícího slunce. Je to úchvatný pohled.

Úchvatných pohledů jsem zažil dnes už několik. Na kraji lesa jsem pozoroval lišku, potom pět muflonů, nad pasekou kroužil černý čáp, o kterém jsme od místních věděli, že tu někde hnízdí. Kousek od mého hrobečku, upraveného ze stanového dílce, měly své rejdiště nádherné, dohněda zbarvené myši. Zkrátka, všude kolem klokotal nespoutaný, volný život. A to necelých čtyřicet kilometrů od okresního města. Připadal jsem si jako na safari.

Kdybych tak ještě konečně zahlédl divočáky, to by bylo něco, pomyslel jsem si. Byl bych první z oddílu, komu by se je podařilo spatřit na vlastní oči. Že tu žije černá zvěř, jsme věděli jednak od příležitostných lovců, ale hlavně jsme to poznali ze stop, které jsme v okolí tábora stále nacházeli. Rozrytá kalíšť s vyrytými kopýtky a v jejich okolí umazané stromy od bahna až do výšky šedesáti centimetrů, jak se kňouři drbali o kmeny mohutných smrků a buků.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo skoro sedm hodin. Už tu trčím od rána celých jedenáct hodin. Kromě zvěře jsem ještě neviděl živáčka, což je podmínkou zdárného splnění orlího pér osamělosti. Teď se trochu najím, zalehnu do hrobečku a ráno odfrčím do tábora. A třetinu zkoušky budu mít za sebou.

Z hrobečku jsem si vzal konzervu a pár krajíců chleba. Konzervu jsem otevřel (uzené maso s vejci) a namazal si pracně jeden krajíc. Když jsem se do něho zakousl, upoutal mou pozornost šramot v mlází nade mnou na svahu Hory. Něco statného se prodíralo houštinou po svahu dolů a mířilo přímo ke mně. V první chvíli mě napadlo, že by to konečně mohl být vytoužený divočák. Kvapně jsem odložil nakousnutý krajíc na rozložený spacák a rychle z hrobečku vydoloval fotoaparát, bleskově jsem zaostřil na okraj hustého mlází, kde jsem předpokládal, že by se zvíře mohlo objevit.

Snažil jsem se odhadnout, co by to mohlo být. Mohl to být divočák, ale také to mohl být i jelen, nebo srnec. Zatím bylo zvíře pořád ještě ukryté v houštině. K mé radosti se blížilo přesně do míst, na které jsem měl fotoaparát zaostřený. Přiložil jsem ho k oku a pákou posunul film. Napětím se mi roztráslý ruce a trochu zrychlil

dech. Konečně se to vyřítilo na paseku a já stiskl spoušť.

2. Setkání pod Horou

Z mlází se vynořil místo divočáka asi čtyřicetiletý chlapík v zelené uniformě lesáka. Zklamaně jsem sklopil fotoaparát. Chlap zůstal nehybně stát na místě, jako by ho přibil. Zřejmě se mě trochu polekal. Asi nečekal, že tu na někoho natrefí. To já také ne. Teď ještě, aby si přišel se mnou popovídat, zkoušku mám v trapu a budu muset začít některý další den znovu.

Když se chlapík konečně probral ze strnulosti a vykročil ke mně, už jsem věděl, že jsem byl celých jedenáct hodin osamělcem zbytečně. To už tak má někdo smůlu! Vzpomněl jsem si na jednoho kluka z oddílu, který také plnil osamělce. Odpoledne si zdřímnul, aby zabil čas, a když se k večeru probudil, stála nad ním zvědavě šestičlenná rodina houbařů. Řekli mu, že se báli, jestli se mu něco nestalo. „Nestalo a stalo!“ řekl. Když zmatená rodinka zmizela v lese, znechuceně sbalil svoje věci a vrátil se do tábora.

A mně se teď stalo něco podobného. Místo divočáka si to ke mně hasil foť. Když se přiblížil na pár kroků, všiml jsem si, že nemá na zeleném kabátci žádné označení. Takže hajný to nebude. Asi nějaký sváteční lovec. Ale bez pušky a dalekohledu. Jen tak nalehko.

„Dobrý den!“ pozdravil jsem zdvořile a nenápadně zasunul foťák do hrobečku a zůstal jsem sedět. Muž se už vzpamatoval z prvního úleku. Očka mu bystře šmejdila po mé výstroji, jakoby si chtěl do paměti vtisknout každý detail tábořiště. V obličejí měl pořád číhavý výraz. Stál ke mně levým bokem. Jakoby si schovával pravou ruku za tělem.

„Máte povoleno tady tábořit?“ zaútočil místo pozdravu.

„Mám,“ řekl jsem stále zdvořilým tónem. „Jsem vedoucím tábora dole v údolí...“

„Ach ano, vy jste ten vedoucí!“ řekl muž hlasem, jako by si mě upamatoval. „Už jsme se jednou potkali dole v Zovkově. V obchodě.“

„To je možné,“ připustil jsem. Vidět mě tam opravdu mohl. Zatímco mě znala skoro celá vesnice, já jsem z vesnice znal jenom pár lidí. A to většinou jenom od vidění.

Napětí v jeho tváři nepovolovalo, i když se pokusil vykouzlit zdvořilý úsměv. Vykouzlit jen jakýsi škleb, který se úsměvu vůbec nepodobal.

„A - co děláte, proboha, tady?“

„Ale, to je taková naše zkouška. Musím tu vydržet až do rána. Je to taková hra, víte?“

„Hm,“ řekl na to. „Tak se mějte!“ Znenadání se otočil na podpatku a vykročil lesní cestou k Vojanovu. Na hřbetě pravé ruky jsem mu zahlédl krvavé škrábance.

„Poranil jste si ruku!“ zavolal jsem za ním. „Mám tady lékárničku...“

Mávl odmítavě rukou. „Poškrábal jsem se v kopci o ostružník. To nic není!“

Zamyšleně jsem se za ním díval. Ta jeho divná, napjatá tvář, se mi pranic nelíbila. Sledoval jsem ho až do okamžiku, kdy mi zmizel za zatáčkou lesní cesty. Ani jednou se neotočil.

Zkouška jsem měl zkaženou. Bleskově jsem si sbalil svoje věci, zahladil stopy po táboření a seběhl jsem lesem po prudkém svahu do údolí. Asi dva kilometry odtud se nacházel náš tábor. Muž se mi stále zjevoval před očima. Bylo to zvláštní setkání.

3. Pondělí večer

V táboře mě kluci přivítali se škodolibou radostí.

„Co se stalo?“ podivila se Nataša, moje manželka, jinak též táborový zdravotník. „Jak to, že už jsi zpátky?“ Také i ostatní se o důvod mého nečekaného návratu živě zajímali.

„Dopadl jsem jako tehdy Fero s rodinou houbařů.“ vysvětloval jsem a začal si vybalovat plnou polní.

„No tak, za pár dní to zkusíš znovu.“ povzbuzovala mě Nataša.

„Vybodnu se na to,“ řekl jsem přesvědčeně. „Vždyť to k ničemu nepotřebuji! Raději budu v táboře! A co jinak? Je něco nového?“

„Zítra jdeme na brigádu trhat rybíz a Jarek se půjde nechat, zcela dobrovolně, ostříhat do Zovkova!“

„Ne! Dobrovolně?“ divil jsem se upřímně a mrkl jsem se směrem k Jarkovu stanu. Zatímco všichni nastoupili na tábor předpisově krátce ostříhání, Jarek si nechal háro až skoro na záda.

„Jak jste ho k tomu přiměli? Vždyť se ještě včera šprajcoval jako býk a o holiči nechtěl ani slyšet.“

„Přesvědčil ho Gaučo, tvůj, tedy náš syn.“

„Cože? Vždyť ten má také háro až skoro na lopaty!“

„Už nemá. Nechal se dnes ostříhat!“

Překvapeně jsem nakoukl do sousedního stanu. Opravdu, Gaučo měl krásně ostříhanou hlavu, téměř na

ježka. Spokojeně se na mě uculoval. Bob, jeho spolubydlící a můj druhý zástupce, ležel na kavalci a nejevil známky života.

„Co je, Bobe?“ zeptal jsem se. „Nejsi nemocný?“

Bob nereagoval. Gaučo mě vystrčil ze stanu a odmaněvoval mě k veliteláku. Tak jsme říkali stanu, ve kterém se odbývaly porady vedení tábora. Sedli jsme si na hrubě zbité lavice.

„Tak co je s Bobem?“ naléhal jsem na Gauča. „Víš něco?“

„Něco málo ano,“ začal zešíroka. Bob si asi dva měsíce před táborem udělal známost s děvčetem. Ta je i s rodiči, shodou okolností, na dovolené na chalupě v Zovkově. Dnes odpoledne se Bob vypařil z tábora a někde s ní měl tady v okolí tábora rande. Když se ale vrátil, nebyla s ním řeč. Lehl si do stanu a od té doby truchlí. Jen tak na půl úst utrousil, že se pohádali, nebo co. A že je to konec. Asi mu dala kopačky. To je všechno.“

Kvapem se stmívalo. Safra, už je půl desáté. Za chvíli by měla být vyhlášena večerka. Gaučo se vrátil do svého stanu a já jsem v rychlosti seznámil Natašu, co jsem se dověděl od Gauča.

„No a co,“ řekla na to, „jsou už v letech!“ Myslela tím nejen Boba, ale i Gauča. Jak jsem se po částech dovídal ještě před táborem, také už má také nějakou kamarádku. Na štěstí dost daleko od tábora. Takže alespoň jeden můj zástupce bude normální a nebudou s ním, alespoň doufám, problémy. Že s Bobem problémy budou, s tím jsem, po zkušenostech se svými dřívějšími zástupci, si mohl být jistý.

„A ještě bys měl o něčem vědět,“ řekla pomalu Nataša, abych se snad nevyděl, nebo co.

„Přece jenom nějaký průšvih?“

„Asi ano. Starší kluci včera v noci po večerce tajně opustili tábor a zašli si do vesnice do hospody na limonádu!“

„Ne!“ Nemohl jsem tomu věřit. Nikdy nic se podobného na našich táborech nestalo. A jen jsem na chvíli vytáhl paty z tábora, hned takové nepříjemnosti. „Nemám žádné důkazy,“ pokračovala Nataša, „jen takové tušení. Včerejší noc byl ale někdo ze starších kluků mimo tábor, zatím co jsme všichni spali.“

„Ale, to přece není možné! To by o tom musela vědět hlídka a zapsat to do knihy hlídek.“

„Pokud nejsou smluveni.“ Ta její nedůvěra v poctivost kluků mě začínala zlobit.

„Ne, tomu nevěřím! Něco takového mi kluci za celých dvacet let vedení oddílu ještě neprovedli.“

Pokrčila rameny. „Jenom aby ses nepřepečítal.“

Odešel jsem do veliteláku. Na stole ležela kniha hlídek. Nalistoval jsem stránku zápisů z minulé noci. Ráno, před odchodem pod Horu na zkoušku osamělosti, jsem neměl čas si zápisy přečíst. Kdybych to udělal, asi bych z tábora neodešel a všechno, co potom následovalo, by se asi stalo jinak. Zápis z dnešní noci v knize hlídek nebyl. Překvapeně jsem si prohlédl list po listu. Popsaných stránek ještě moc nebylo. Vždyť jsme tu dnes byli teprve čtvrtý den. Od pátku. List se zápisem hlídek z neděle na pondělí chyběl. Někdo ho z knihy nemilosrdně vytrhl.

„Příprava na večerkuúú!“ oznámila hlasitě služba u stožáru a tím mě upozornila, že ještě nemám rozepsané hlídky na dnešní noc. Po zmizelém zápisu teď nemám čas pátrat. Rychle jsem podle předem určeného pořadí rozepsal hlídky a upozornil jsem je na povinnost, zapsat každého, kdo opustí tábor, třeba i jen na latrínu.

Po večerce vše, jako na povel, v táboře utichlo. Světýlka ve stanech postupně zhasla. První hlídka obešla kruh vytvořený ze stanů a pak se posadila do velitelského stanu.

Nemohl jsem usnout. V hlavě se mi honily všelijaké myšlenky. Nemohl jsem si ty podivné události posledního dne v hlavě srovnat. Hned zítra zahájím nenápadné, ale důkladné, vyšetřování.

Bylo už k jedenácté, když jsem konečně začal usínat. Kolem stanu opět prošla potichu hlídka a opět zamířila k veliteláku. Vzápětí zavržaly u kteréi podsady kovové závěsy dveří a zadní bránou, směrem k umývárně se mihla temná postava a zmizela přes potok v lese. Postava se na chvíli zastavila a zaposlouchala se do tmy. Když zjistila, že hlídka nic nezpозorovala, potichu se rozběhla po lesní cestě směrem k Zovkovu. Ale o tom jsem už nic nevěděl, protože jsem mezitím usnul jako špalek.

4. Úterý ráno

„Budíček!“ volala poslední hlídka nepříjemným přeskakujícím hlasem a téměř všechny probudila z příjemného spánku. Rychle jsem se vyhrabal ze spacáku a rozšněroval stan. Mrkl jsem na oblohu. Vypadalo to opět na krásný slunečný den.

„Rozcvička dnes nebude, když jdeme na tu brigádu!“ oznámil jsem. Z několika stanů se ozvaly pochvalné výkřiky.

Přešel jsem kolem zdravotáku k veliteláku. Vlád'a, poslední hlídka, zrovna dokončoval svůj zápis do knihy hlídek. Letmým pohledem jsem se přesvědčil, že všechny hlídky zápisy napsaly. Pouze kolonka pro zápis druhou hlídkou byla prázdná. Od půlnoci do půl druhé měl hlídku Kamil.

„Zavolej mi Kamila, Vlád'o!“ nařídil jsem poslední hlídce. Za chvíli ke mně přišel Kamil, chlapec drobné postavy a nejistě se mi podíval do očí. Zapíchl jsem ukazovák do prázdné kolonky a přísně se zeptal: „Tys v noci nehlídal?“

„Hlídal!“ popotáhl nosem a sklopil oči.
„Jenom mi neříkej, že jsi neměl tužku a proto jsi nemohl udělat zápis.“

Mlčel.

„Tak co? Měl jsi tužku?“

„Měl.“

„Tak proč jsi neudělal zápis?“

Ticho.

„Nepovíš mi to?“

Zavrtěl sklopenou hlavou. Začalo mě to trochu dopalovat.

„Něco se v noci na tvé hlídce stalo?“

Neznatelně kývl hlavou na souhlas. Oči stále zaryté do drnu před stanem.

„Tak budu hádat, Kamile, protože teď už je mi jasné, že tě někdo zavázal mlčením. Někdo tě požádal, abys nedával do zápisu, že se potuloval mimo tábor. A protože se ti přičilo napsat do zápisu nějakou nepravdu, tak jsi tam prostě nenapsal nic, je to tak?“

Zase jenom neznatelně kývl hlavou. Už jsem toho měl tak akorát dost. „Tak, Kamile, kdo to byl?“ řekl jsem důrazně. „Konec legrace. Dobře si to rozmysli. Zeptám se tě ještě jednou a naposledy. Jestli mi neodpovíš, pocestuješ domů! Tak, kdo to byl?“

„Já.“ řekl Bob. Objevil se u vchodu do veliteláku jako duch. Určitě nás musel slyšet. Překvapeně jsem sykl. Bob měl zmodralé a opuchlé levé oko, nos velký jako papuč a rty nepřirozeně odulé. Kamil si oddychl a očka mu vesele zahrála.

„Syp odtud!“ houkl jsem na něho a Kamil už na nic nečekal. Jako vystřelený šíp vyběhl z veliteláku a zmizel ve svém stanu.

Prohlédl jsem si Bobovy podlitiny. Vypadaly příšerně. Schválně jsem zlehčoval situaci. „Zřejmě jsi uklouzl na banánu a spadl po hlavě do latríny. Na umření to není. Tak povídej.“

Pokusil se o úsměv, ale jen se bolestivě zašklebil.

„Byl jsem včera po večerce mimo tábor...“

„Víš, že je to přísně zakázané!“ přerušil jsem ho.

Kývl hlavou. „I když je to přísně zakázané. Vrátil jsem se po půlnoci. První hlídce jsem nepozorovaně proklouzl, ale Kamil mě načapal. Poprosil jsem ho, aby nic nedával do zápisu. Myslel jsem si, že se to třeba nějak ututlá, ale to jsem nevěděl, jak moc mě zřídili.“

„Kdes byl a kdo tě tak zřídil?“

„Šel jsem do Zovkova.“

„Za tím svým děvčetem?“

„Už to víš?“

„Řekl mi o tom Gaučo. Tak, co bylo dál!“

„Včera odpoledne jsem s ní měl mít kousek za táborem rande.“

„Když jsem byl pod Horou na zkoušce osamělosti?“ upřesnil jsem.

„Ano. Přišla a řekla mi, že se se mnou rozchází, že má zde ve vesnici někoho jiného.“

„Jak se to tvé děvče jmenuje?“

„Hanka Šrámková. Je tu s rodiči na chalupě na prázdninách.“

„Pokračuj.“

„Zkrátka - pustila mě k vodě. Večer jsem to už nemohl vydržet a šel jsem za ní do Zovkova. Jenže tam si na mě počíhali kluci z vesnice, zřejmě s nimi byl i ten její frajer, a pěkně si mě podali. To je všechno.“

„Porušil jsi hned několik oddílových zákonů, Bobe, za které bys měl okamžitě jet domů. Ale kluci z vesnice tě za to už potrestali.“

„Snídaněéé!“ oznámila kuchyňská služba a současně mi tím připomněla, že jsem se ráno ještě nemyl a ani jsem si ve stanu neuklidil.

„Ještě si rozmyslím, co s tebou provedeme. Zajdi za Natašou, ať ti to ošetří. Možná, že budeme muset zajet k lékaři.“

„No ty vypadáš!“ zděsila se Nataša. Dal jsem ji nenápadné znamení, ať se na nic neptá, že jí potom všechno řeknu.

Ze stanu jsem si vzal svůj ešus na teplou vodu, kartáček na zuby s pastou, stačil si všimnout, že mi Nataša zatím uklidila ve stanu - hodná holka - a už jsem mazal k potoku se umýt. Najednou jsem si na něco vzpomněl.

„Bobe! A co ten zápis z knihy hlídek z neděle na pondělí?“ zavolal jsem na něho.
Bob vystrčil hlavu ze stanu. „Co s ním má jako být?“ zeptal se zvědavě a tím mě trochu zmátl.
„Tys nebyl z neděle na pondělí mimo tábor?“
„No, byl!“
„A přistihla tě hlídka?“
„Nepřistihla.“
„Takže jsi list z knihy hlídek nevytrhl?“
„Někdo vytrhl list z knihy hlídek?“
„Přece bych se neptal.“
„Já to nebyl!“
„Tak – no, nic. Jdi na snídani.“

Na letošním táboře se začaly dít prapodivné věci, pomyslel jsem si. Zamyšlen jsem vykročil k potoku, abych si konečně udělal ranní toaletu.

5. Na brigádě

Ještě před vztyčením vlajky, spěchal Jarek do Zovkova, aby si nechal zkrátit svoji hřívu. Po zákroku měl za námi přijít na rybízové plantáže. Stejně i nákupčíci. Ti vyšli do Zovkova chvíli po Jarkovi. Měli za úkol nakoupit potraviny, cestou do tábora se zastavit na poli a dát nám svačinu, odvést proviant do tábora a potom přijít za námi. V táboře zůstala pouze hlídka ve složení Bob a Gaučo. Ti zase měli za úkol na odpoledne připravit v blízkosti tábora hru pro celý oddíl.

Kousek od tábora se Jarkovi přihodilo něco, s čím se v životě ještě nesetkal. Příhoda ho rozveselila, ačkoliv to nebylo k zasmání, ale práce pro mravnostní policii, pokud jsme nějakou měli. Asi pět set metrů za táborem končil les a lesní cesta dál vedla kolem velké louky, které jsme říkali Dolní pole. A právě zde narazil Jarek na úplně nahého chlapa. Vystoupil znenadání z houštiny, která tu všude rostla. Připitoměle se usmíval a volal na něho **holčičko**.

Jarek se rozchechtal, když si uvědomil, že si ho exhibicionista spletl s holkou. „Ale já jsem kluk, blbečku!“ zavolal na něho duchapřítomně. Chlap se zarazil a potom skokem zmizel v křoví. „A v táboře jsme samí kluci! Tady ti pšenka nepokvete!“ Ani si neuvědomil, že použil větu ze své oblíbené knížky povídek Šimka a Grosmana.

Chlap se už neukázal a Jarek pokračoval v cestě. Pracovní skupina, která šla tudy po nějaké době na nákup, už nikoho nespatriila.

Těsně po osmé jsme už trhali červený rybíz a asi za půl hodiny přišel ostříhaný Jarek. Okamžitě se mi svěřil o svém ranním setkání s naháčem. Zajíkal se přitom smíchy.

„Tohle není legrace!“ řekl jsem. „Měli bychom to někde ohlásit. Protože ukazovat se nahatý na veřejnosti je trestné.“

„Jo?“ podivil se Jarek. „A co nudisté u vody?“

„To je něco jiného. Ale možná, že to je také trestné.“ Stejně jsem ale nevěděl, co s tou informací udělám. Chlap bude nejspíš za horami.

Práce nám moc nešla. Sluníčko už od rána svítilo jako divé. Kolem desáté hodiny bylo horko na padnutí. V řadách kolem keřů se začaly tvořit debatní kroužky. Každý pozorně sledoval řečníka, ruce svěšeny podél těla, kbelíky poloprázdné.

„Tímto způsobem si dnes nevyděláme ani na oběd,“ upozorňoval jsem debatní kroužky. Ale marně jsem je rozháněl. Za chvíli kluci zase seděli pohromadě, kecali a nemakali.

Příjezd nákupčíchů se svačinou nás trochu rozptýlil od jednotvárné práce, ale ani potom to nebylo lepší. Bylo hrozné horko. Měli jsme jít raději k vodě. Také i já jsem toho už měl plné zuby. Několikrát jsem se přistihl, jak nepřítomně bloudím zrakem po krajině, místo po rybízu. Všiml jsem si, že po polní cestě projíždí emběčko. Asi to bude nějaký jézédák, pomyslel jsem si.

„To só tajní,“ řekla vedoucí jézédácké brigády, jako by četla moje myšlenky.

„Vy je znáte?“

„Tož bať. Só z kriminálke. Só tode už od jara. Kvůli tomu Ženožičkovi.“

„Copak oni ho ještě nechtyli?“ podivil jsem se.

Ženožičkův případ jsem znal jen z doslechu. Několikrát trestaný, dvaatřicetiletý muž, pocházel z okresního města. Už jako mladík to byl grázl a teď, po několika pobytech ve vězení už z něho byl grázl profík. Letos v lednu, po návratu z vězení, se asi jen dva měsíce poctivě živil, ale s příchodem jara všeho nechal a zmizel v lese. Vykrádal chaty - hlavně ho zajímaly potraviny - a kde nic k jídlu nenašel, tam to alespoň zdemoloval. A protože se v kraji dokonale vyznal, nedařilo se policii ho chytit.

„Gdepak!“ protáhla hovorná vedoucí. „Ženožička jim zdrhá jako Robin Hód. Minule vykradl mlén generála na koncu dědine. Po jeho šedesátinách. A hnedka dvakrát po sobě. Generál zuřil a řekl, že pokud Ženožičko

policařti do konca června nechytijó, že na něho povolá vojsko. A take rozmlátil mlén v údolí nad váma. A o vás ve srubo nebl?‘‘

„Ne, co by si tam vzal? Akorát tak pár padesátilitrových hrnců. Jídlo tam žádné, kromě období tábora, nenecháváme. Mohl by nám to tam třeba také rozbít. Ale zatím se nic nestalo.“

Jézédáčka ztišila hlas: „Ve Žlabově před měsícem někdo přepadl ženskó. Svádijó to na Ženožičko. Ale já tomu nevěřím. Ten nikdá nikomu neobléžil.“

„Třeba tu řadí někdo jiný a na Ženožičku se to jenom svádí.“ řekl jsem.

„Ase. To be Alois nikdá neodělal. Ten tak někde něco šlohnót k jídlo, ale ubléžit někomu, to ne! A esembáci só na něho krátcí. No, tod’ je tode bodeme mět pořád, když...“

Proč je tu budou mít teď už pořád, jsem se nedověděl, protože jsem se omluvil a chvátal za Natašou, která máváním na sebe už nějakou dobu upozorňovala.

„Nevybavuj se tam a věnuj se trochu zase našim klukům,“ řekla mi, „nebo si nevyděláme ani na oběd.“

Rychle jsem prošel několik rybízových řad a pokoušel se tím vlít novou energií do umdlévajících brigádníků.

„Vím, že je horko,“ dělal jsem chápavé obličej, „ale musíme si, hoši, vydělat alespoň na ten oběd, který nám přivezou a za který si strhnou nevelkou částku z našeho výdělku. Bude to roštěnka s rýží a tatarskou omáčkou a slepičí polévka a zákusek.“ vymýšlel jsem si. Co bude na oběd, jsem už zapomněl. „A po návratu do tábora bude sauna a masáže. Tak do toho - do toho!“

Nikoho to moc nepovzbudilo a o nastíněných lukulských hodech pochybovali. Měli pravdu. Na oběd byla držková polévka a guláš s chlebem. Jako zákusek jsme museli doplatit ještě osm korun. Ale i tak jsme byli aktivní: nemuseli jsme dnes vařit, tím jsme ušetřili asi dvě stě korun bez osmi a co hlavního, pomohli jsme národnímu hospodářství. Asi.

6. Úterý odpoledne

Po návratu do tábora jsme se vrhli do naší nádrže, který jsme vybudovali na potůčku protékajícím kolem tábora. Voda nám dosahala až po prsa a příjemně chladila. Bylo nám nádherně.

Odpoledne jsem dal na dvě hodinky volno, abychom načerpalí ztracené síly dopolední vysilující brigádu. Všichni jsme se natáhli na deky a nechali se opékat sluníčkem.

„Někdo sem jede,“ ohlásila táborová služba, když už jsem na dece pomalu usínal. Okamžitě jsem procitnul a vykročil za stany směrem k lávce přes potok. Podle charakteristické žluté barvy motocyklu jsem poznal příslušníka VB, vlastně teď po revoluci už policie. Projížděl kolem Horního pole a blížil se k naší lávce. Tu nejdříve bez povšimnutí minul, ale najednou si to rozmyslel, prudce zastavil a zavolal na mě: „Co jste zač?“

„Jsme turistický oddíl mládeže, ale také teď už i skauti. Ale pojďte se k nám podívat, ať na sebe nemusíme křičet!“ zval jsem ho do tábora.

„Nejste z našeho rajónu. Když jste za potokem, tak to už jste v jiném kraji. Takže mě ani moc nezajímáte. No, ale když už jsem tady...“ nakopl mašinu, otočil ji a zamířil nazpět k lávce. Než jsem stačil něco říct, už na ni najížděl. Zavřel jsem oči a očekával nejhorší. Motorka přejela na druhou stranu bez úhony.

„Človče, vy jste sebevrah!“ přivítal jsem ho.

„Jak to?“ zatvářil se, jako bych mu nadával.

„Pojďte se na něco podívat.“ Vypnul motor a vrátil se k lávce. Podlaha lávky byla pobita z papírově tenkých krajinek. Snad jen dva tři milimetry silnými. Protože jsme už neměli desky, použili jsme provizorně na podlahu lávky jakýkoliv kousek prkénka, který nám ještě zbyl. Měli jsme naplánováno, že na pile některý den koupíme prkna a tenké krajinky vyměníme.

Esenbák se nejdříve zarazil, ale pak sám sebe pochválil: „Jak vidíte, my profíci všechno zvládneme.“ Měl štěstí, že lávku přejel přesně středem, zrovna v místech, kde byl nosný trám. Takže prkénka zatížení vydržela. Jinak by musel zákonitě skončit v potoku.

Když se vzpamatoval z úleku, začal být úředně důležitý. Nejdříve chtěl vědět, co jsou to skauti, jestli máme tábor povolený a jestli nás někdo v posledních dnech neobtěžoval. Vzpomněl jsem si na exhibicionistu. Vytáhl ze své brašny několik fotografií a rozložil je na stole ve veliteláku. Zavolal jsem Jarka, který okamžitě označil jednoho z mužů.

„Výborně!“ zajásal orgán. „Je to známá firma. Včera se ukazoval u dívčího tábora v Zovkově u pili.“ Zapsal si všechny Jarkovy informace do notýsku, nechal nám telefonní číslo, na které mu máme zavolat, kdyby se tu znovu objevil, pak nám ještě věnoval fotku Ženožičky, na kterého je také vydán zatykač, znovu nebojácně přejel bez úhony lávku a zmizel v údolí.

Po krátké poradě s Gaučem a Bobem, kteří pro družiny připravili pátrání po lese kolem tábora, jsme hru přeložili až na další den. Místo toho jsme se dál věnovali koupání a teprve až po svačině jsme zařadili zápas v softbalu a hráli až skoro do večere.

„Nad Horním polem se pohybují dva muži se psem!“ ohlásila Zobaň, vykonávající táborovou službu. V

dalekohledu je měl před sebou jako na dlani. „Jsou to policajti!“ upřesnil Zoban po chvíli. „Asi jsou na nějaké horké stopě!“

Přerušili jsme zápas a se zájmem pozorovali oba muže. Stopa nebude už moc horká, protože oba muži šli po lesní cestě zvolna, jako by byli na procházce a také i pes na dlouhém vodítku měl čenich zvednutý, místo aby ho měl u země a očichával stopu. Muži se psem došli až k táboru. Blůzy uniforem i košile měli rozhalené, opasky povolené a pot se z nich jen lil. Malé vysílačky měly omotané kolem krku, div se neudusili. Kolem nich poletovalo mračno much. Zastavili se a jeden z nich na nás zavolal přes potok: „Když půjdeme pořád dál tímto směrem, kde vyjdeme?“ Chlapi zřejmě zabloudili a vůbec netušili, kde jsou.

Vysvětlil jsem jim to. „To ale zřejmě nebudete moc na horké stopě, že?“ neudržel jsem se a trochu do nich rýpnul.

Jeden z mužů znechuceně mávl rukou. „Neviděli jste tu dnes někoho cizího?“

„Ovšem. Jednoho exhibicionistu a jednoho vašeho kolegu na motorce.“

Oba muži jako zázrakem ožili. Když jsem jim řekl, že jejich kolega už má všechno zapsané, opět je přemohla únava. Odešli potom směrem k Zovkovu.

Večer chtěl provést Gaučo s některými nováčky bobříka odvahy, ale představa, že se poblíž tábora potuluje exhibicionista a loupežník na útěku nebo kdoví kdo ještě, mne děsila natolik, že jsem mu to rozmluvil. Gaučo moje oba-vy uznal. „Už toho dnes bylo i tak dost. Raději půjdeme spát.“ zakončil jsem naši pravidelnou večerní táborovou poradou. Všichni s mým návrhem souhlasili, jenom Bob byl stále myšlenkami jinde.

„Ty by ses chtěl zase projít do vesnice, Bobe?“ zeptal jsem se ho přímo. Oči mu zasvítily nadějí, ale hned jsem ho usadil.

„Podívej se na sebe do zrcadla. Bude lepší, když se z tábora nehneš ani na krok.“ Bob se mé zmínce o zrcadlu nesmál jako ostatní, ale slíbil, že už z tábora bez dovolení neodejde. Když jsem se přísně podíval do jeho zřízené tváře, věděl jsem, že mu mohu věřit.

Poslal jsem družinové rádce do svých stanů a ve velitelské zůstali jenom Bob, Gaučo a Nataša.

„Musím vám ještě s něčí zvláštním seznámit.“ řekl jsem tajemně. „Přijďte za čtvrt hodiny k lávce. A dejte si záležet, ať vás nikdo z tábora nevidí.“

7. Vak pod lávkou

Do večerky zbývalo dvacet pět minut. S Natašou jsme se dostali k lávce bez problémů. Nikdo se po nás ani nepodíval. Od hráze k nám doléhal, přes clonu keřů a stromů rostoucích podél potoka, hláhol hochů ze sauny. Další hoši byli už ve stanech a chystali se k spánku. Vypadalo to na běžné zakončení všedního dne. Jenže během dne se seběhlo tolik událostí, že na nás musely zákonitě zanechat stopy. Už u večerního nástupu jsem pozoroval, hlavně u mladších, vystrašené tváře a snahu, držet se víc uprostřed hloučku hochů. A čím víc se stmívalo, tím rychleji mladší mizeli ve svých stanech.

Bob už tu byl. Gaučo se ještě někde zdržel, ale vzápětí se objevil na cestě za lávkou na druhé straně potoku. Jako duch přešel na naši stranu.

„Co se bude dít?“ zeptal se Gaučo. „Nějaká hra? Vždyť jsi nám lovení bobříka odvahy pro dnešek rozmluvil!“ řekl tichým, spikleneckým hlasem. Sestoupil jsem kolem lávky do koryta potoka. Těsně pod lávkou rostlo kapradí a byla tu navršena hromada suchých větví. Několik větví jsem odhrnul. Objevil se nevelký, látkový balík. Něco na způsob lodního vaku. Balík byl ale podstatně menší.

„Co je to?“ zeptal se Gaučo se zájmem. „Přece jenom nějaká hra?“ Gaučo ohmatával pytel a snažil se poznat, co je uvnitř.

„Rozvaž to,“ nařídil jsem mu.

„Ty nevíš, co je uvnitř?“ podivil se.

„No, vím.“

Chvatně rozšněroval tkanici pytle a opatrně sáhl dovnitř. Překvapeně hvízdal.

„To je, co?“ řekl jsem. V pytli byly potraviny. Chleba a pár masových konzerv.

„No tohle!“ podivili se všichni. „Co to má znamenat? Ty o tom tady víš něco víc?“ zaútočili na mě.

„Nic víc nevím, než teď vy. Objevil jsem to tady čirou náhodou, když jsem tomu esenbákovi dnes odpovídal, po jakých krajinkách přešel lávku. Zpožadoval jsem, že tady něco leží, ale šel jsem se do vaku podívat až později, už skoro za tmy, aby si mě ni kdo nevšimnul. Ve vaku je i lístek.“

Gaučo znovu zalovil v útrokách vaku a opravdu lístek vytáhl. „Nejde to přečíst, musel bych si posvítit baterkou.“ řekl.

„Ať tě to ani nenapadne!“ zarazil jsem ho. „Vím, co na něm je napsáno. Přečet jsem si to, když ještě bylo víc vidět. Stojí tam: Víc jsem nesehnal. Až zase za dva dny. Lístek je bez podpisu.“

„Nepoznals písmo?“ zeptal se Bob.

„Nebud' bláha. Pisatel určitě změnil rukopis.“ mínil Gaučo.

„Podle čeho se domníváte, že to sem dal někdo z tábora?“ zeptala se Nataša. „Ve spížírně nic nechybí a

tyhle konzervy jsme na táboře ještě neměli.“

„Už jsem si to prověřoval, máš pravdu,“ potvrdil jsem její slova. „Předpokládám, že to sem bylo uloženo dnes dopoledne. Když jsme odešli na brigádu. A to jste v táboře zůstali jenom vy dva.“

„Já to nebyl!“ vyhrkli oba jako jeden. „Čestné slovo!“

„Věřím vám,“ řekl jsem. „Chleba je úplně čerstvý. Musel být dnes koupený v obchodě a vy jste v obchodě nebyli. Také jsem zjistil, že ještě před svačinou, všech dvanáct chlebů, které dnes pracovní skupina koupila v obchodě, bylo v pořádku uloženo ve skříni na potraviny ve spižárně. Na svačinu jsme snědli tři, takže je tam ještě pořád uloženo devět chlebů.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Gaučo.

„Ano.“ potvrdila moje slova Nataša. „Byla jsem ve spižárně před večerí, když jsem sepisovala nákup na zítřek. Všech devět chlebů je ve skříni.“

„Tak to potom nebyl nikdo z tábora,“ řekl Bob rozhodně.

„Nebo to byl někdo z pracovní skupiny. Jedině někdo z pracovní skupiny mohl v klidu nakoupit a potom to tu schovat. Měl na to klid, když jsme byli všichni na brigádě.“ rozváděl jsem svoji dedukci.

„Radek a Vlasta.“ řekl Gaučo jména členů dnešní pracovní skupiny. „Když se vrátili z obchodu, tak jsme si ale ničeho podezřelého nevšimli.“

„To je fakt,“ potvrdil jeho slova Bob. A pojednou řekl: „To by ale musel někdo z nich koupit za své, když nám to nechybí... a proč by to proboha dělal?“

Pokrčil jsem rameny. Už chvíli jsem se zabýval neskutečnou, přímo fantastickou myšlenkou, jako vystřiženou z detektivního románu. Někdo z tábora schovává jídlo pro někoho mimo tábor. Nákup potravin platí ze svého kapesného, takže se nedá mluvit o okrádání táborníků. Že bych měl pravdu a že by se jednalo o Ženožičku?

„Co s tím pytle uděláme?“ zeptal se Gaučo. „Budeme to tu hlídat?“

„Přímo ne. Mohlo by to být nebezpečné. Dej pytel zase na své místo. Zítra upozorním kriminálku. Něco s tím budou muset udělat.“

„Hů, nějak mi přeběhl mráz po zádech. Vraťme už mezi stany.“ řekla Nataša a přešla přes lávku k táborové bráně. Co nejtišeji jsme ji následovali.

Když Nataša zmizela v našem stanu, řekl jsem svým dvěma zástupcům: „Myslím, že si přece jenom trochu zahrajeme na detektivy. Svolejte nenápadně do velitelského všichni, kdo měli hlídku z neděle na pondělí. I kdyby už spali!“

A měl jsem to! Naštěstí si všech pět hlídek pamatovalo, co se na jejich hlídce událo, takže všichni mohli ještě jednou napsat zápis ze své hlídky. Pak už jsem ten vytržený zápis z knihy hlídek nepotřeboval.

Od 22,00 až do 24,00 hlídal Kája. Nastoupil přesně ve 22,00. Táborový oheň skončil ve 23,00. Ale i potom se od táborového kruhu ozýval veselý zpěv. O půlnoci předal hlídku Gonzálesovi.

Od 24,00 do 1,30 hlídal Gonzáles. Ve čtvrt na jednu vyhnal Gaučo poslední vytrvalce od ohně do postele. V 0,25 byl už všude klid, jen táborový oheň v dálce dohořoval. V 0,45 šel Vlasta na latrínu. Asi za pět minut šel Gonzáles budit další hlídku. A pak hurá do spacáku!

1,30 - 3,00 hlídal Kamenáč. Vlasta ho při návratu z latríny pěkně vyděsil. Bylo to skoro ve dvě hodiny. Kamenáč si ani nevšiml, kdy Vlasta na latrínu šel. Netušil, že to bylo už za předchozí hlídky. Potom se už nic zvláštního nestalo a až do konce hlídky byl všude klid.

Zápisy dvou posledních hlídek už byly nezajímavé. Vlasta byl hodinu a čtvrt mimo tábor. Kde byl? Byl tak dlouho na latrině? Měl nějaké zdravotní potíže? Další den se ale o ničem nezmiňoval. Tak co v tom bylo?

„Večerkááá!“ informovala nás první noční hlídka.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Gaučo. „Uhodíme na Vlastu ještě teď?“

„Ne. Necháme to až na ráno. Ale zesílíme hlídky. Ty budeš hlídat s první hlídkou, já s druhou a Bob se třetí. Kdyby se nic nedělo, tak si to zopakujeme ještě jednou dokola až do rána. Hlídkám nevysvětľujte, proč s nimi hlídáme. A k lávce se nepřibližujte, ať se vám něco nestane!“

Přesně o půlnoci mě Gaučo vzbudil. „Nic se neděje. Všechno je v pořádku.“ hlásil mi šeptem. Vyhrabal jsem se ze spacáku.

Druhá hlídka, malý Špuntík se děsně divil, proč s ním budu hlídat, ale vysvětlil jsem mu, že když to je jeho první hlídka na táboře, tak aby se nebál. Neříkal na to nic, ale byl rád, že s ním hlídám.

Asi v jednu hodinu jsem měl dojem, že jsem od lávky zaslechl šramot. Opatrně jsem se přešel ke sto-

žáru uprostřed táborového náměstíčka. Bylo odtud vidět přes táborovou bránu směrem k lávce. Za potokem vzplála zápalka, udělala charakteristický pohyb směrem vzhůru, jako když si někdo zapaluje cigaretu a potom obloučkem zapadla do potoka. Špuntík nic nezpozoroval.

Dál se už potom nedělo nic. Asi za půl hodiny jsem se opatrně přiblížil k lávce a posvítíl jsem si pod ní na druhou stranu potoka. Nic tam nebylo. Vak zmizel. Boba jsem sice vzbudil, ale už jenom proto, abych mu řekl, že teď už může klidně spát až do rána.

8. Chýše v lese

Ráno jsem úmyslně nešel na rozcvičku. Hned jak kluci odběhli pod vedením Gauča z tábora na hřiště, odběh jsem já na opačnou stranu k lávce a znovu si prohlédl místo činu. Ačkoliv jsem tu všechno kolem co nejbedlivěji prohlédl, nic jsem neobjevil. Žádnou stopu. Ani zápalku jsem nenašel. Asi ji vzala voda.

Vrátil jsem se do svého stanu rozhodnut, že si v tom udělám hned jasno. Prostě na Vlastu vletím a na všechno se zeptám. Nechal jsem ho ještě v klidu uklidit stan a nasnídat se a pak jsem si ho vzal stranou. Sedli jsme si za táborem na okraj lesa pod stříšku, pod kterou jsme vždy po táboře ukládali stanové podsady, a řekl jsem: „Vlasto, jistě víš, že první bod skautského zákona nám prikazuje být pravdomluvný. Vždy a za každých okolností.“

Vlasta těžce polkl, oči se mu zalily slzami a potom jsem se dověděl otřesnou historii těžce zkoušeného třináctiletého chlapce. Na celé věci mě zlobila nejen bezvýchodnost tak mladého chlapce, už vydíraného zkušeným kriminálníkem, ale také i to, že mi to uniklo. V duchu jsem se zapřísahal, že si vezmu z celé záležitosti pro svoji další činnost vůdce oddílu velké ponaučení.

Jídlo pod lávku včera ukrýl opravdu Vlasta tak, jak jsme si to domysleli. Jídlo bylo pro psance Ženožičku. Ten si v noci ze skrýše potraviny vyzvedl. Bylo to už podruhé, kdy mu Vlasta potraviny daroval. Poprvé to bylo v noci z neděle na pondělí, kdy také, pod příkrovem noci, nesl Ženožičkovi potraviny. Když potom zjistil, že hlídka zapsala do knihy hlídek, že byl dlouho mimo tábor, aby nebyl prozrazen, stránku se zápisem ráno v nestřeženém okamžiku z knihy vytrhl. Vzhledem k tomu, že jsem se v pondělí ráno chystal na osamělost do lesa, neprohlížel jsem si knihu hlídek a ostatní po mě také hned ne.

„Ale já jsem nic neukradl!“ řekl Vlasta plačtivě. „Všechno jsem koupil ze svých peněz. A ty konzervy, které jsem si vzal v neděli ze skříňe, jsem zase vrátil.“

„Tak nebreč!“ řekl jsem. „Jsi přece chlap!“ Utřel si nos do rukávu košile a polkl slzy, které se mu, potvory, pořád tlačily do očí. Vypadalo to, že to nakonec zvládne.

„Proč jsi mu ale ty potraviny musel dávat?“ zeptal jsem se.

„Protože mi minulý týden před táborem, jak jsme tady byli, vyhrožoval, že nám to tu všechno, až odjedeme, podpálí. Jestli mu ale během tábora budu dávat nějaké potraviny, tak nás ušetří. Ze strachu jsem mu to slíbil.“

Tak proto se nám zatím na našem táborovém zařízení nic nestalo, i když generál pod námi byl dvakrát vyloupen a chalupa v údolí nad námi byla zdemolovaná. Nemusel to udělat Ženožička, ale všechno tomu nasvědčovalo.

„Ale proč jsi mi to všechno neřekl?“ zeptal jsem se. „A jak to, že právě tebe Ženožička vydíral. Co proti tobě má?“

„Ženožička je můj bratranec,“ špitl Vlasta a tím bylo vysvětleno vše.

Déle už nebylo možné si nechávat tyto závažné skutečnosti jen pro sebe. Vzal jsem Vlastu do Zovkova a z dispečerské místnosti místního jézédé jsem zavolal svému příteli do okresního města na kriminálku.

„Spojte mi, prosím, kapitána Holeksu.“ požádal jsem telefonistku. Chvilí mě přepojovala, až se ozval neznámý mužský hlas. Opakoval jsem svoji žádost.

„Kdo volá?“ zeptal se muž.

Představil jsem se. „Tady je vedoucí skautského oddílu. Volám z úřadovny jézédé ze Zovkova. Vedu tady tábor.“

„Kapitán Holeksa tady není, ale počkejte chvíli u telefonu.“

Odložil sluchátko a bylo slyšet různé vzdálené nezřetelné hlasy. Potom znovu kdosi zvedl sluchátko a ozval se jiný mužský hlas.

„Kapitán Holeksa odjel dnes ráno služebně do Zovkova. Určitě se zastaví i v úřadovně jézédé. Zůstaňte, prosím, kde jste. Musí se tam objevit každou chvíli.“

Řekl jsem, že rozumím.

„A o co jde?“ zeptal se ještě hlas.

„Kolem našeho tábora se pohybuje jistý Ženožička. Pravděpodobně na něho máme kontakt.“

„Dobře. A jak jsem už řekl, zůstaňte na místě až do příchodu kapitána Holeksy.“ Klap. Telefon se odmlčel.

Vyšli jsme před budovu, sledováni zvědavými pohledy pracovníků jézédé. Jestli je z nich někdo ve spojení s Ženožičkou, tak nás určitě práskne. Nevím, proč mě napadlo, že by loupežník mohl mít ve vesnici spojení.

Posadili jsme se na lavičku u místního obchodu hned vedle budovy jézédé.
 „Nechceš si něco koupit?“ zeptal jsem se.
 „Nemám už peníze.“ řekl Vlasta.
 „Tak tady na mne počkej,“ řekl jsem. Zašel jsem dovnitř a koupil pro oba nanuky.
 Než jsme je stačili dojíst, byli tady. Tři auta. Z prvního vystoupil kapitán Holeksa v civilu. V druhém byli také nějakí civilisté a ve třetím byl psod se psem.
 Podali jsme si ruce. „Letos to tu máte nějaké divoké,“ řekl mi na uvítanou.
 „Ani nemluv. Úplný tábor hrůzy. Ale dokud neteče krev, tak to není ještě tak zlé.“ řekl jsem. To jsem netušil, že než pojedeme z tábora domů, bude krve prolito jako v nějakém hororu.
 „Z našeho dispečinku mi volali, že jste jim řekli, že se poblíž tábora objevil Ženožička.“ Ukázal na budovu jézédé. „Promluvíme si o tom tam uvnitř. Uvolnili nám jednu místnost k použití.“
 Vlasta, teď už daleko klidnější, vyprávěl o svém dobrodružství. Při tom na sebe prozradil, že v noci z neděle na pondělí, byl až téměř v Ženožičkově chýši, kterou si tam kdesi v lese Ženožička vybudoval.
 „Dokázal bys nás tam dovést?“ zeptal se kapitán Holeksa.
 „Asi ano,“ přitakal Vlasta po jistém váhání.
 „Tak na nic nečekejme. Jdeme!“ rozhodl kriminalista.
 Prostřední auto s několika pracovníky kriminálky zůstalo ve vsi. Nás posadili s Holeksou do prvního auta. Za námi jelo auto s psodem a služebním psem.
 „Toho exhibicionistu ze včerejška jsme už chytili,“ řekl mi Holeksa. Ten chlapec, který ho viděl, bude muset k nám zajet na předváděčku. Pokud mu není ještě osmnáct, budeš muset přijet s ním. Kdy to bude, ti vzkáži.“ Kývnul jsem hlavou, že rozumím.
 Asi kilometr od tábora Vlasta prohlásil, že tady v noci odbočil z lesní cesty do svahu. Holeksa nechal zastavit a všichni jsme z auta vystoupili. U aut potom zůstal jenom šofér a ostatní jsme stoupali do svahu po cestě, vedoucí někam směrem k Martinkovu. Po půl hodině jsme došli na křižovatku dvou lesních cest. Po pravé straně byla nevysoká skála. U té se Vlasta zastavil.
 „Tady čekal. Tady jsem mu dal konzervy. A odtud jsem se vrátil nazpět do tábora.“
 Musel jsem uznat, že Vlasta musel projevít notnou dávku odvahy, aby došel až sem. Musím Gaučovi navrhnout, aby mu za jeho výkon přiznal ulovení bobříka strachu.
 „Ustupte nazpět,“ řekl psod a zahnal nás asi třicet metrů nazpět. Potom otevřel jakousi nádobu, sundal psovi koš a mordu mu strčil do nádoby.
 „Máme Ženožičkův svetr,“ řekl kapitán na vysvětlenou.
 Pes několikrát nabral pach ze svetru.
 „Stopa!“ řekl psod a oddálil nádobu z dosahu psa. „Rexo, hledej! Stopa!“
 Pes sklonil čenich k zemi a začal kolem psodova obtáčet stále větší kruhy. Pojednou se zastavil, očichal jedno místo u skály, zavrtěl ohonem a vyrazil z lesní cesty kolmo do svahu. Po chvíli jsme se pustili za ním.
 Po téměř hodinovém pochodu lesní divočinou, se pes zastavil a zalehl. Psod přikrčen došel na jeho úroveň a zalehl také. Vztyčenou paží nám naznačil, abychom zůstali stát a ukryli se. Chvilí jsme tiše čekali, co se bude dít, ale když se pořád nic nedělo, jeden z mužů z naší skupiny se opatrně připlížil k psodovi. Psod mu posuňky naznačil, co zjistil a muž se zase opatrně vrátil nazpět.
 „Mezi balvany je pravděpodobně nějaká chýše,“ hlásil kapitánovi Holeksovi. „Zdá se ale, že je opuštěná. Psod by tam chtěl pustit psa.“
 Kapitán Holeksa kývl hlavou na souhlas. Pes vyrazil do útoku. Psod odjíst svůj krátký samopal a rozběhl se za ním.

9. Ženožičkovo zatčení

Chýše byla prázdná. „Už nejméně dva dny,“ prohlásil technik, když vše vyfotografoval a vyhodnotil stopy. „Podle stop tu přebývali nejméně tři lidé.“ Holeksa si prohlédl chýši a potom oznámil: „Najdete mě dole v táboře. Až s tím tady skončíte, tak se pro mě zastavte.“
 Kývnul na nás, abychom ho následovali. Vykročili jsme nazpět do tábora.
 „Co náš Otík?“ zajímal se Holeksa o svého syna, který také byl členem našeho oddílu.
 „Dobrý,“ řekl jsem, „víš přece, že patří k nejlepším.“
 Když jsme přišli do tábora, byl právě oběd. Trochu mě to překvapilo. Vůbec jsem neměl pojem o čase. Dvanáct bylo už dávno pryč. Najednou jsem pocítil hlad.
 „Nedáš si s námi?“ zval jsem ho na oběd. Nejdříve zdvořile odmítl, když ale viděl, že k obědu jsou bram-bory, karbanátek a okurkový salát, tak to zkusil.
 „Tohle vařili kluci úplně sami?“ zeptal se překvapeně po několika soustech.
 „Úplně.“
 „No tohle!“ protáhl uznale plnými ústy.

Ota, jeho syn, měl zrovna kuchyňskou službu a k otci se zatím moc nehlásil. Když ale zaslechl pochvalu, tak důležitě prohlásil: „To jsem varil já, tati.“

„Opravdu? To se mi ani nechce věřit. Vždyť doma jsi schopný tak akorát připálit vodu.“

„No dovol?!“ ohradil se Otík a zatvářil se uraženě.

„No - no. Vždyť jsem říkal, že oběd je perfektní.“

Po obědě k táboru přijelo policejní auto. Šofér dvakrát zatroubil a než jsme k němu došli, u lávky obrátil auto do protisměru.

„Musím jet s Vlastou a Jarkem do okresního města,“ řekl jsem Nataši. Se-píší s nimi protokol. A toho exhibicionistu prý už chytili.“

Převlékl jsem se do kroje. Vždy, když jdeme mimo tábor, oblékáme si skautský kroj.

„Zrovna mi ohlásili, že se našim podařilo zatknout Ženožičku,“ řekl nám kapitán Holeksa, když jsme došli k autu. „Už od něho budete mít pokoj.“

„Opravdu?“ zaradoval jsem se. „Kde ho chytili?“

„U té jeho chýše. Pes je upozornil, že se někdo blíží. Vpadl jim přímo do náruče. Proběhlo to hladce.“

Byl jsem rád, že se to odbylo bez naší přítomnosti. Ženožička nemusí vědět, že se mu policie dostala na stopu přes jeho synovce Vlastu.

Odjeli jsme na kriminálku, kde Vlastu a Jarka důkladně vyslechli a sepsali s nimi protokol. Jarek se kromě toho zúčastnil předváděčky, při které mezi několika muži exhibicionistu bezpečně poznal.

„Šofér vás odveze nazpět,“ loučil se s námi kapitán Holeksa, „a přiveze zbývající lidi, kteří ještě zůstali v Zovkovu. Tak ať se vám na táboře daří a ať už vás nic až do konce neruší.“

„Díky.“ Podali jsme si ruce. „Však se ještě uvidíme při rodičovské návštěvě, ne?“ připomněl jsem návštěvní den v táboře.

„To určitě.“

Do tábora jsme přijeli až po večeri. U večerního nástupu se opět několik kluků přihlásilo k plnění prvního orlího péra - čtyřicet hodin mlčení. Všechny jejich dosavadní pokusy až do dnešního ztroskotaly. Nebylo divu. Vždyť se tady odehrálo tolik vzrušujících a nezvyklých událostí, že by při nich dokázal mlčet snad jenom němý.

Až během dalšího dne se tábor konečně rozběhl tím správným tempem. Jednak jsme rozehráli první táborové soutěže a hry a hlavně: zmizel Ženožičkův přízrak. Bylo to znát hlavně na mladších, kteří si už zase troufli bez doprovodu do lesa. Ale i starším se ulevilo, i když se každý z nich kasal, jak by s takovým lupičem zatočil, kdyby se s ním utkal. Nechali jsme je vykecat.

V pátek večer u nástupu konečně Rafík, malý chlapec atletické postavy, výborný gymnasta, ohlásil, že jako první z tábora splnil orlí péro mlčení.

„A začínám hladovku,“ prohlásil hrdě.

Zkouška předpisovala celých dvacet čtyři hodin, tedy od dnešní večere do zítřejší večere, nic najíst a kromě čisté vody nic nepít. Tahle část zkoušky nebyla už tak těžká, jako mlčení, i když někteří žrouť s jejím splněním měli občas také potíže.

Také i Bob byl už skoro v pořádku a zdálo se, že se z odmítnutí své dívky už vyrovnal. Od posledního výprasku do vesnice ani nepáchl, přesně jak mi slíbil.

Večer po setmění dokonce několik kluků postupně prošlo asi kilometrovou trasu lesem a splnilo si tak podmínky bobříka odvahy. Doufal jsem, že teď už nám pohoda vydrží až do konce tábora. Doufal jsem marně. V sobotu ráno se v táboře znovu objevil kapitán Holeksa.

10. Vyšetřování

Podali jsme si ruce. „Snad vám neutekl Ženožička!“ uvítal jsem ho zpola žertem, zpola vážně.

„Kdepak, ten je za katrem. Ale stalo se něco jiného. Možná se to týká i někoho z vašeho oddílu.“

„Ty mě děsíš,“ řekl jsem úplně vážně.

„Pojďme se někam posadit, kde nebudeme rušeni.“

Trochu bezradně jsem se rozhlédl. Kluci jsou v jídelně i ve stanech. V mém stanu to také není dobré. Do sousedních stanů je slyšet každé, i šeptané slovo. Na hřišti se nemáme na co posadit.

„U táborového kruhu by to šlo,“ navrhl jsem.

„Mě je to jedno,“ pokrčil rameny.

K táborové bráně spěchala Nataša, aby se s Holeksou také přivítala.

„Pojď s námi, Natašo,“ vyzval ji, „ať ti to potom nemusíme znovu vyprávět.“

Tázavě se na mě podívala. Pokrčil jsem rameny. Opravdu jsem netušil, co nám Holeksa chce říct.

Táborový kruh jsme měli umístěný kousek za hřištěm v posledním výběžku louky mezi začínajícím lesem a potokem, který obtékal náš tábor. Všichni členové našeho oddílu měli kolem ohniště postavené špalky se svým vyrytým jménem nebo přezdívkou. Šoupli jsme tři špalky proti sobě, abychom na sebe dobře viděli a posadili se na ně.

Než jsme se ale mohli dát do řeči, přiběhl k nám Ota a přivítal se svým otcem. Dlouho se nezdržel, protože Gaučo zrovna zapískal nástup oddílu. Zanechal nás u ohniště a bleskem pelášil ke stanům, aby to stihnout do třinácti vteřin.

Holeksa jen uznale pokýval hlavou. „Kázeň tu máte. To se mi líbí. A teď k tomu, kvůli čemu jsem vlastně přišel. Od pondělí vyšetřujeme zmizení šestnáctileté Hany Klouzkové, která je toho času s rodiči na chalupě zde v Zovkově,“ řekl kapitán Holeksa a zahleděl se mi do očí. Moje signální soustava, ukrytá kdesi v mozku, začala bít na poplach.

„Další den, to bylo úterý, ne vlastně až ve středu, nám bylo ohlášeno zmizení dvacetiletého studenta Karla Poláka. Zmizení oznámili jeho rodiče. Jako tramp osamělec se měl potulovat někde tady v těchto lesích. Alespoň tak to řekl svým rodičům, než se vydal na vandr. Vrátit se měl domů v úterý odpoledne, protože ve středu ráno měl jet s rodiči do Slovinska k moři. Když se ale ráno domů nevrátil, rodiče neodjeli a přišli ohlásit jeho zmizení. Karel Polák se dosud neobjevil. Tohle je jeho fotka.“ Vytáhl z kapsy podobiznu vlasatého mladíka se zarostlou tváří.

Fotku jsem si prohlédl. Nic mi neříkala. Podal jsem ji Nataši.

„Neznám ho, ani jsem ho nikdy neviděl,“ řekl jsem. „Ani kolem tábora jsme ho neviděli.“

„Já sem ho také nikdy neviděla,“ přidala se Nataša.

„No - byla to by to opravdu náhoda, kdyby se zrovna motal tady kolem tábora. Když jsme ale měli takové štěstí s Ženožičkou, tak jsem se zeptal i na Poláka.“ Schoval fotografii do kapsy a vylovil jinou.

„Tohle je Hana Klouzková.“ Opět jsme si fotografii oba prohlédli. Jeho oči nás sledovaly jako oči dravce číhající na kořist.

„Tuhle jsem také nikdy neviděl.“

„Já také ne.“ řekla Nataša a vrátila mu fotografii.

„Hanka je na svůj věk čiperná holka s velkým zájmem o chlapce. Nedají jí pokoj a ona nedá pokoj jim. V pondělí odpoledne odešla z chalupy zde v Zovkovu údajně na koupaliště, tedy k požární nádrži, kde se pravidelně schází venkovská omladina. Z domu odešla kolem třetí, ale k nádrži nedošla. Jak jsme zjistili, z poslední chalupy ve vsi ji viděli, jak si to zamířila přes rybízové pole do lesa někde směrem nad váš tábor.“

Usilovně jsem přemýšlel, co se dělo v pondělí až jsem si vzpomněl, že jsem v táboře vlastně nebyl. Byl jsem přece v lese na zkoušce osamělosti. Nahlas jsem neřekl nic.

„Nevzpomínám si, že by někdo šel kolem tábora.“ prohlásila Nataša s přesvědčením. „A ještě k tomu šestnáctiletá holka. Té by si všichni naši kluci všimli.“

„Za poslední týden přešli kolem tábora snad dva lidé. Když nepočítám vaše lidi, kteří honili Ženožičku.“ řekl jsem.

„Nemusela jít nutně kolem tábora,“ pokračoval Holeksa. „Mohla jít jen směrem k táboru a před táborem odbočit někam do lesa. Možná tu měla s někým domluvené rande. Třeba s někým z vašeho tábora.“

Bob! Moje signalizační mozková soustava konečně zapracovala. Bob přece chodil s nějakou Hankou a v pondělí s ní měl v lese rande.

„Když jsem začal zjišťovat všechny Hančiny známosti, narazil jsem i na jistého Zdenka Zehnulu zvaného Bob. A ten je přece u vás v táboře, jestli se nemýlím.“

„Nemýlíš.“ řekl jsem a zavolal Boba.

Kapitán Holeksa mu ukázal fotografii děvčete.

„Znám ji,“ řekl Bob bez známky vzrušení, „jmenuje se Hana Klouzková.“

„Jak moc se znáte?“

„No - kamarádili jsme se. Ale už to skončilo...“

„Co skončilo?“

„Tedy - rozešli jsme se.“

„Ty jsi s ní chodil?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Dva měsíce.“

„Kdy si ji viděl naposledy?“

„V pondělí odpoledne.“

„To jste se rozešli?“
„Ano.“
„Tys ji nechal?“
„No – vlastně, ona nechala mě. Kvůli jednomu frajerovi ze Zovkova.“

„Kvůli jakému frajerovi?“
„Nevím. Jednou ho pojmenovala Vilík. Asi to byl ten, co mi ten den večer rozbil obličej, když jsem za ní šel do Zovkova.“

„Sešel ses s ní ještě v pondělí večer?“
„Ne. Protože ten její Vilík a ještě nějaký další kluci, mě k ní vůbec nepustili.“ „Vysvětli to.“

„No - v pondělí odpoledne, když mě poslala k vodě a rozešli jsme se zde v lese kousek nad tábo-rem, jsem potom celý zbytek dne nebyl k ničemu. Pořád jsem náš rozchod přemítal v hlavě. A tak jsem se rozhodl po večerce za ní tajně zajít k jejich chalupě. Ale nedošel jsem tam. Na okraji vesnice jsem narazil, zřejmě na toho jejího Vilíka s partou. Neznám ho. Někdo z nich jen řekl, to je on, a pak se do mě pustili.“

„Hanku jsi už ten večer neviděl?“

„Ne.“

„Ani v úterý, nebo ve středu ne?“

„Zakázal jsem mu chodit mimo tábor,“ řekl jsem. „Pověděl mi, kdo mu převálcovál obličej. Pak mi musel slíbit, že z tábora už nevytáhne paty. A to také dodržel.“

„Proč jsi mi to všechno neřekl, když jsem tu u vás byl naposledy!“ zeptal se Holeksa příkře.

Překvapeně jsem se na něho podíval. „Ale, Mirku. Vždyť o ní přece nepadlo ani slovo. Myslel jsem, že tě zajímá jenom Ženožička a ne nějaká vesnická rvačka, která s Ženožičkou vůbec nesouvisela.“

„Vlastně máš pravdu, promiň!“ omluvil se Holeksa. Znovu se zeptal Boba: „Mohl bys nás dovést přesně na to místo, kde jste se v pondělí rozešli?“

„Mohl. Sešli jsme se tam i v neděli a to o rozchodu nepadlo ani slovo.“

„V kolik hodin jste se v pondělí odpoledne rozešli?“

Bob se lehce kousl do horního rtu. „Asi tak v šest hodin.“

„Dobře. Pojď nám ukázat to místo.“ řekl kapitán Holeksa a vstal. Přešel přes celý tábor přes bránu a lávku k autu a chvíli s někým telefonoval. Asi za dvacet minut přijelo ze Zovkova auto, ze kterého vystoupili čtyři muži s aktovkami a náš známý psovod se psem Rexou.

Kapitán Holeksa se opět obrátil na Boba a vyzval ho: „Tak nás ved, skaute.“ Bob vykročil po cestě k Hornímu poli a celá naše početná skupina za ním. Pozoroval jsem Boba. Nejevil sebemenší známky vzrušení, nebo nějakého strachu. Přesto jsem měl pocit, že konec naší cesty nebude tak idylický, jako na svém počátku.

11. Vražda

Na konci Horního pole Bob odbočil vlevo do svahu, a tak zvaným Suchým korytem začal stoupat do kopce, směrem k vrcholu Hory. Asi po deseti minutách jsme došli na lesní cestu, která se vinula přesně po vrstevnici, a po ní jsme pokračovali kolem Hory směrem na jih. Po dalších pěti minutách jsme dorazili na lesní paseku.

„Tady to je,“ zastavil se Bob.

„Kde přesně?“ zeptal se kapitán Holeksa.

Asi v polovině paseky stál rozložitý dub. Místo jako stvořené pro dostaveníčko v přírodě. Bob nás k němu vedl. Tráva nám sahala až nad kolena. Nikde žádná známka toho, že by tu někdy někdo trávou prošel. Bob ukázal na dub. „Zde jsem na ni čekal.“ řekl.

„Kolik bylo hodin?“

„Asi čtyři.“

„Předtím jsi říkal, že jste se rozešli v šest. To jsi musel tak dlouho čekat?“

Bob se zamyslel. „Možná. Nenosím hodinky.“

„Jak dlouho jste se tady zdrželi?“

„Chvíli. Jenom co mi stačila říct, že se dál spolu kamarádit už nebudeme. Že má jiného a ten je děsný žárlivec. Že by se nám to nemuselo vyplatit, kdyby nás spolu někdy načapal.“

„Jak se jmenuje ten chlapec? Říkal jsi, že křestním jménem Vilík.“

„Vilík? No asi. Jednou se o nějakém Vilíkovi zmiňovala. Druhé jméno nevím. To pondělí odpoledne, při našem setkání, ale jeho jméno vůbec nepadlo. Alespoň si na to nevzpomínám.“

„Zmiňovala se už někdy dříve o tom Vilíkovi?“
 „Asi ne.“
 „Ale vždyť jsi před chvílí řekl, že se o Vilíkovi už dřív zmiňovala.“
 „To že jsem řekl?“ Bob byl celý popletený.
 „Jistě. Kdy jste tedy o tom Vilíkovi mluvili?“
 „Já si to už přesně nepamatuji.“
 „Takže někdy dříve se o Vilíkovi nezmiňovala?“
 Bob zmateně pokrčil rameny. „Fakt nevím. Třeba jsem si je dal dohromady až po tom pondělním výprasku.“
 Kapitán Holeksa se tvářil nedůvěřivě. „No - ještě se k tomu vrátíme. Co se dělo potom?“
 „Už skoro nic. Hanka byla hrozně nervózní a netrpělivá. Už jsem ji nedokázal zdržet ani vteřinu. Prostě řekla najednou ahoj, otočila se a odešla.“
 „Kterým směrem?“
 „Tudy!“ mávl Bob rukou k východu.
 „Tímto směrem je Vojanov a Žlabov,“ řekl jsem. Kapitán Holeksa to vzal na vědomí a dál se ptal Boba.
 „Co jsi potom udělal, když tě tady jen tak nechala stát?“
 „Já? Nic. Hrozně mě tím překvapila a také i trochu naštvalo. Vrátil jsem se hned do tábora.“
 „Kudy jsi šel?“
 „Skoro přesně tou cestou, kterou jsme přišli sem.“
 Kapitán Holeksa se na chvíli odmlčel, jako by mu došla zásoba otázek. Po chvíli se zeptal: „A od toho okamžiku, kdy jste se rozešli, jste se již ani jednou nesetkali?“
 „Ne!“
 „Dobře.“ Kapitán Holeksa se obrátil k psovodovi. „Pokuste se najít stopu.“
 „Rexa je dobrý stopař, pane kapitáne, ale je to už pět dnů. Určitě stopu na několika místech překryl pach vysoké zvěře, takže nám moc šancí nedávám.“ řekl psovod jakoby na omluvu.
 „To je mi jasné, nadstrážmistře,“ řekl kapitán Holeksa, „ale zkusit to musíme. Dřív než sem naženeme vojsko a pomocné sbory. Tuším, že ta holka tam někde určitě bude.“ máchl rukou do lesa směrem na východ.
 Psovod dál neodporoval. Jeden z mužů z doprovodu mu podal zvláštní plechovou krabici, stejnou, jakou jsme už viděli při naší cestě za Ženožičkou. V krabici bylo prádlo a nějaké svrsky, zřejmě Hany Klouzkové, které policii poskytli její rodiče. Psovod sundal psovi koš a zastrčil mu čenich do krabice. Pes sklopil uši a několikrát nabral pach. Po chvíli hlavu od krabice odtáhl a vtyčil uši, jako by chtěl psovodovi naznačit, že už mohou vyrazit.
 „Rexo, stopa, hledej!“ povzbudil psovod psa. Pes sklonil čenich až k zemi, oběhl dub a potom neomylně vyrazil na východ směrem na Vojanov a Žlabov.
 „Šla tímto směrem Hanka?“ zeptal se kapitán Holeksa.
 Bob přisvědčil. Rexa byl na správné stopě.
 Přešli jsme mýtinu. Asi dvě stě metrů širokým pásem lesa jsme se dostali na další mýtinu, velkou asi tak padesát krát dvacet metrů. Pojednou pes trhl vodítkem a rozběhl se ke vzdálenější okraji lesa. Přesně do míst, kde bzučelo nepředstavitelné množství much.
 „Stát!“ zavelel kapitán Holeksa. „Zůstaňte tu s Bobem,“ řekl jednomu z mužů. „Ostatní opatrně za psovodem.“ Vyrozuměl jsem, že zákaz dalšího postupu platí pouze pro Boba, takže jsem šel také.
 Vpředu se rozštěkal pes. Určitě něco našel. Psovod ho přivolal a poplácal ho ušima po boku a hrudi.
 V trávě leželo tělo dívky. Nohy a ruce měla doširoka rozhozeny. Šaty na několika místech bylo potřhané. Na rozkládajícím se těle hodovalo nepředstavitelné množství much. Něco tak úžasněho jsem v životě ještě neviděl. Ten kdo to provedl, musel být sadista. Žaludek se mi začínal bouřit. Jestli hned neodejdu, tak se pozvracím. Podíval jsem se tázavě na Holeksu. Uvědomil jsem si, že mě pozoruje ostřížím zrakem. Snad mě, proboha, tady z té hrůzy nepodezřívá!
 Ustoupil jsem z dosahu příšerného divadla a rychle jsem myslel na něco úplně jiného. Žaludek se mi začal uklidňovat. Holeksa přišel za mnou. „Nevím, co ode mne chceš slyšet.“ řekl jsem. „V životě jsem tu Hanku neviděl. Nevím, jestli je to ona. A také s tím nemám nic společného.“ dodal jsem.
 „Máš nervy jako špagáty,“ řekl. Potom kývnul rukou na muže na druhé straně mýtiny, aby přivedl Boba.
 „Ty mu ji chceš ukázat?“ zděsil jsem se.
 „Měl bych ho toho ušetřit, ale v zájmu vyšetřování to bude nutné.“ řekl.
 Bob asi už tušil, co uvidí, protože měl úplně bílý obličej. „Je to ona!“ hlesl, když se ho kapitán Holeksa zeptal, zdali poznává Hanku Klouzkovou. Potom se v šoku zhroutil na zem.

12. Vyšetřování pokračuje

K mé radosti se Bob ale okamžitě probral a posadil se. Ohmatl si hlavu, jestli si ji pádem o zem nerozbil.
 „Zůstaň sedět,“ řekl jsem mu. Do tváře se mu pomalu vracela barva. Na Holeksovo znamení k nám psovod

nečekaně přistoupil a Rexa očichal nejdříve Boba a potom i mě. Na náš pach ale žádným způsobem nereagoval.

„Nepřeháníš to trochu?“ zeptal jsem se Holeksy podrážděně.

„Ani ne,“ řekl trochu ironicky. „Běžná rutina. V každém případě mám o dva podezřelé méně. Můžete se vrátit do tábora.“

„Zvládneš to?“ zeptal jsem se Boba.

Přikývl. Oči mu plavaly v potlačovaném přívalu slz. Vydali jsme se nazpět do tábora. Cestou jsme moc nemluvili. Každý byl pohroužen do svých myšlenek. Asi uprostřed kopce Bob najednou prohlásil: „Já jsem ji nezabil!“

„Já vím,“ řekl jsem a pak jsme mlčeli až do tábora. Těsně před táborem jsem Boba varoval, aby o vraždě před nikým v táboře nemluvil. Stačí, když o tom řeknu pouze Nataši a Gaučovi. Ostatní by se zbytečně vylekali.

„Oběéé!“ zaslechli jsme z tábora hlas služby.

To je blázinec, pomyslel jsem si. Už je zase oběd.

Kluci v táboře nás obstoupili, oči zvědavostí navrch. Poslal jsem je do jídelny na oběd. Bob prohlásil, že nemá hlad a zavřel se ve svém stanu. Také jsem neměl na jídlo chuť, ale na oběd jsem šel. Moc mi to nelezlo. Mezi sousty jsem Nataši a Gaučovi řekl, co jsme s Bobem právě prožili. Oba jsem je pěkně vyděsil.

„Největší průšvih je, že podezřelým číslo jedna je Bob, protože byl poslední, kdo ji viděl živou. A podezřelým číslo dvě jsem zřejmě já.“

„Jak to?“ podivila se Nataša.

Řekl jsem jí o tom, jak nás oba očichával služební pes. „Stačilo, aby z nějakého důvodu štěknul, a už jsme se v tom vezli. Na štěstí pro nás, je to inteligentní pes a neštěkl. Ale i tak nás asi Holeksa podezřívá.“

Nataša se na mne tak nějak divně podívala.

„Řekl jsi už Mirkovi, že jsi byl v tu dobu na druhé straně Hory, asi jen pár desítek metrů od té vraždy?“

„Ne. Proč bych mu to měl říkat? Nemám s tím přece nic společného.“

„Jenom aby!“

Konečně jsem si vysvětlil její zvláštní výraz v tváři.

„Snad si, proboha, namyslíš, že bych ji mohl zabít já!“ řekl jsem překvapeně a chytil ji za ruku. Vytrhla se mi.

„Nechytej na mě!“ zasyčela.

„Ty nejsi normální!“ vztekal jsem se. Moje žena je dost žárlivá, ale co je moc, to je moc!

„Nechejte toho!“ ucedil Gaučo. „Kluci se na vás dívají!“

Rychle jsem se ovládl. Když ale podezřívavý výraz z Natašiny tváře nemizel, znechuceně jsem vstal a vyšel z jídelny. Obsah ešusu jsem vyklopil do odpadního kbelíku a šel si ešus umýt. Následující dvě hodiny jsme se spolu nebavili a raději jsme si šli z cesty.

Odpoledne se v táboře objevil kapitán Holeksa se svou mord partou.

„V kterém stanu sídlí Bob?“ zeptal se. Ukázal jsem na jeden stan.

„Bylo by dobré, kdybys kluky odvedl z tábora někam do okolí.“ řekl mi.

Neptal jsem se proč a zapískal nástup. Gaučo odvedl všechny k Dolnímu poli plnit úkoly z dlouhodobé hry. V kuchyni zůstala jen kuchyňská, pět členů družiny Vyder, a ti nesměli vystrčit z kuchyně ani nos. Stejně to ale nedodržovali a pod různými záminkami, jako návštěva latríny, hledání zbytečností ve svých stanech, stále šmejdili mezi stany.

Do Bobova stanu nejdříve vpustili psa Rexu.

„Co se zase děje?“ divil jsem se. „Myslel jsem, že jsme z toho už venku!“

„Dokud vyšetřování neskončí, tak to nejste nikdy.“ zazubil se Holeksa. Pes prošmejdil stan, ale nic nevyčlenil. Potom se na stan vrhli dva muži - nebo právě proto - a rozebrali postele, potom i stěny a nakonec nadzvedli podlahu. Do večera budou mít Bob s Gaučem co dělat, aby si stan znovu postavili. Také jejich osobní věci byly prohledány kus po kuse.

„Co vlastně hledáte?“ zeptal jsem se Holeksy.

Z jedné brašny vytáhl igelitový sáček označený číslicí 5. Na první pohled jsem v sáčku nic neviděl. Pak jsem si všiml, že je v ní zlatá náušnice.

„Hledáme tu druhou,“ řekl. „Tam nahoře jsme ji nikde nenašli.“

„Proč ji ale hledáte tady?“ divil jsem se, i když mi to bylo jasné.

„Podle toho, jak brutálně má dívka roztržené ucho, je pravděpodobné, že si druhou náušnici vzal vrah jako suvenýr.“

„No - ale tady jste ji nenašli,“ ukázal jsem na hromadu trosek Bobova a Gaučova stanu. „Budeš hledat i u mě?“

Nesrozumitelně zachrochtal. „Nebud' labuť. Tahle prohlídka byla jen tak pro pořádek. Z tvého tábora nikoho nepodezřívám.“

„Jak to? A co tady ta prohlídka a tam to očichávání psem?“ řekl jsem s výčitkou v hlase.

„Jak jsem už řekl. Je to jen vyšetřovací rutina, abychom prověřili všechny vyšetřovací verze. Vysvětlím ti, proč to nemohl být nikdo z tvého tábora. Je to totiž už třetí případ v tomto v kraji. Jeden se stal loni na podzim

a druhý letos na jaře. Ve všech případech vzal pachatel oběti náušnici. Vrah a k tomu i fetišista. Fetišista si vždy nechává na památku nějakou věc své oběti.“ Vysvětloval to spíš Nataši. Já jsem věděl, o co jde. Potom se obrátil na Boba: „Tak se obleč. Pojedeš s námi. Musíme to u nás všechno sepsat do protokolu.“

„Musím jet také?“ zajímal jsem se.

„Ne. Proč? Bob je přece plnoletý, ne?“

Nic jsem na to nenamítal.

„Večer ti ho přivezeme.“

Odjeli.

Vrátil jsem se bránou do tábora. Kolem trosek Bobova stanu se zvědavě tlačili kluci z kuchyňské služby.

„Co se stalo? Proč ho odvezli?“ zeptal se Paleček, sedmnáctiletý vedoucí téhle části družiny Vyder.

„Až večer, večer vám to všem vysvětlím,“ vykroutil jsem s přímé odpovědi. „A mažte do kuchyně. Určitě připálíte večeri.“

„Připálit není co,“ ohlásil Honza. „Svačina je připravená a na večeri máme pomazánku s chlebem a čajem.“

„Tak jim to tu dejte alespoň trochu do pořádku, Palečku,“ řekl jsem vedoucímu party, který na Palečka moc nevypadal. Měřil metr osmdesát.

Kluci zašli ukázněně pro náradí a společně se pustili do stavby podsady.

Mezitím se z lesa postupně vraceli ostatní kluci. Každý za sebou táhl nějakou soušku, či kus dřeva. Odložili náklad u táborového kruhu a zvědavě se k nám přihnali.

„Co jste nám to tady provedli se stanem, gumáci?“ zděsil se Gaučo, když uviděl svůj stan. Vysvětlil jsem mu, co se tady stalo. Ostatní měli nastražené uši jako netopýři. Aby si někdo něco špatně nevysvětlil, nepočkal jsem na večer, ale svolal jsem je do jídelny hned. Vydali jsme svačinu a při ní jsem je seznámil s dnešními událostmi. Všichni to přijali statečně. Nikdo nehnul ani brvou, jak se říká, ale z tváří těch mladších jsem přece jen poznal, že se jich zase zmocnila hrůza, jako když tu ještě řádl Ženožička.

13. Hrůzný nález pod Horou

Následujících několik dnů mi to v táboře připadalo jako v blázinci. Většina kluků si opatřila do svých stanů pádné klacky, pro případ přepadení tábora nějakým místním kočovným kmenem, či co. Někteří si potajmu brousili nože a sekerky. Ve volných chvílích trénovali karate, mávali kolem sebe klacky, kopali nohama jako divocí koně a byli velcí hrdinové. S příchodem večera je hrdinství postupně opouštělo a většina zmizela ve stanech ještě před setměním. Dostat někoho k lovu bobříka odvahy byl problém. Nakonec jsem to ani za dané situace nedoporučoval a Gaučovi to zatím úspěšně rozmluvil. Hlídky jsme na noc zdvojovali, což mělo za následek, že jsme se nevyspali, protože se skoro každá dvojice bavila, aby si navzájem dodala odvahy. A mladší hoši na hlídku vůbec odmítali jít.

Do středy dalšího týdne se nic zvláštního nepříhodilo a tábor se zase dostal do svých dobře zaběhnutých kolejí. Soutěže běžely naplno a také i první dva odvážlivci se vypravili po setmění do lesa. Vrátili se s dobrou náladou a v naprostém pořádku, což povzbudilo ty méně kurážné. Bob se také pomalu vymanil ze svého smutku a po kapitánovi Holeksovi nebylo ani vidu ani slechu. Už jsem začínal věřit, že ho uvidím až v neděli při návštěvě rodičů na táboře, coby rodiče a ne policistu. Opět jsem se mýlil.

Ve středu u večerního nástupu, dokončil Filip druhé orlí péro - hladovku - a projevil přání, plnit další den třetí podmínku orlích per, čtyřicet hodin být o samotě v lese.

„Co s tím provedeme?“ zeptal se mě Gaučo. Dlouze jsem si to nechával projít hlavou.

„Opravdu chceš jít?“ zeptal jsem se Filipa.

„Jasně!“ řekl sebevědomě.

Znovu jsem o tom přemýšlel. Filip je silný, rozumný patnáctiletý kluk. Myslím, že nic neriskuji. Po chvíli jsem souhlasil, ale s výhradou. „Ráno tě dovedu pod Horu na místo, kde jsem byl minule i já, a ze kterého se nehneš ani na krok, rozumíš? Při sebemenším pocitu strachu, nebo i náznaku nějakého nebezpečí, zkoušku okamžitě přerušíš, necháš všechny věci i stan na svém místě a vrátíš se okamžitě do tábora.“ Filip prohlásil, že rozumí a slíbil, že se zachová přesně podle mého přání. Potom jsme si ještě řekli několik instrukcí pro další den a po stažení vlajky jsem zavelel rozchod.

Ve čtvrtek ráno si Filip sbalil plnou polní, nafasoval minimální množství potravin a vyšli jsme z tábora. Hned za lávkou jsme odbočili z lesní cesty a začali stoupat do svahu pod Horu. Moc jsme spolu nemluvili a do kopce jsme si šetřili dech. Ale i tak jsme za chvíli oba funěli jako lokomotivy.

Nejkratší cestou jsem zamířil k palouku, na kterém jsem minulé pondělí tak žalostně ukončil zkoušku osamělosti.

„Něco tam vpředu je.“ upozornil mě Filip. Na místě, kde jsem měl minule postavený svůj hrobeček, cosi tmavého leželo. Na tu vzdálenost se nedalo rozeznat, co to je. Možná uhynulé zvíře. V minulosti jsme také tak nějak podobně jednoho uhynulého srnce našli.

Po několika krocích už mi to jako mrtvé zvíře nepřipadalo. Vypadalo to spíš na hromadu hader, nebo něčeho ještě horšího. V okamžiku, když jsem ucítil zápach, se mé podezření potvrdilo. Zadržel jsem Filipa.

„Počkej tady. Půjdu se tam podívat sám.“

Opatrně jsem se přiblížil k té věci. Všude kolem bzučelo hejno much. Podobalo se to téměř navlas sobotnímu nálezu na druhé straně Hory. Jenže teď tu leželo tělo muže. Spěšně jsem se vrátil k Filipovi.

„Okamžitě se vrátíš do tábora a řekneš Otovi, ať zajede na kole do Zovkova a zatelefonuje svému otci. Objevili jsme tu další mrtvolu. Ty zůstaň v táboře a až přijedou, dovedeš je sem nahoru. Rozumíš všemu? Zopakuj mi to.“

„Ano. Řeknu Otovi, aby zavolal kapitána Holeksu, že tu máme další mrtvolu,“ zopakoval Filip vyděšeně, ale přesně. „A až přijedou, tak je přivedu sem. A co mám udělat se svou plnou polní? Mám ji tady nechat, ať mi nepřekáží v běhu?“

„Raději ji odnes nazpět do tábora. Tady by nám jenom zavazela.“

Filip už na nic nečekal a za chvíli mi zmizel ve smřčině na svahu směrem k táboru. Pomalu jsem se vrátil zpět k hrůznému nálezu. Než jsem udělal krok, vždy jsem se přesvědčil, kam šlápnu, abych náhodou nepoškodil případné stopy. Zastavil jsem se, až když byl zápach nesnesitelný a rej much k nevydržení.

Mrtvý byl zabalen do spacáku a stanového dílce. Látka byla na několika místech roztržena a prosakovala jí krev. Také zarostlý obličej byl pomazaný krví. Podle výzbroje bylo jasné, že se jedná o trampa. *Usárna* a osobní věci byly rozházeny kolem téměř v pětimetrovém okruhu. Samé běžné věci: kanady, ponožky, začouzený ešálek, ohnutá lžice, polní láhev, šátek, košile, klobouk posázený cvočky a další věci. Ležel tu i fotoaparát. Překvapilo mě, že je otevřený a bez filmu. Nikde v té hromadě věcí jsem nezahlédl nic, co by vypadalo jako legitimace, nebo nějaký průkaz totožnosti. Všechno leželo téměř na stejném místě, kde jsem před týdnem tábořil i já. Opatrně jsem se zase vzdálil z místa tragédie tak daleko, až jsem přestal cítit mrtvolný zápach. Posadil jsem se do stínu na kraj lesa a usilovně jsem přemýšlel, co nás to na letošním táboře potkalo za hrůzy.

Zvláštní bylo, že se to stalo téměř na stejném místě, kde jsem sám před týdnem tábořil. Má to nějakou souvislost s předchozími případy? Jenže ty dřívější případy se týkaly jenom žen. Ten dnešní mrtvý je chlap. A co ty rozházené věci kolem, jako by tu řádl nějaký šílenec? Asi to šílenec byl, protože normální člověk by nevráždil. Čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc jsem věřil, že jsem se podruhé narodil.

14. Moje dedukce

Kapitán Holeksa dorazil se svou, už nám důvěrně známou mord partou, asi až za tři hodiny. Pro mne to bylo nekonečné čekání. Nemáte tušení, co všechno se mi za tu dobu honilo v hlavě. Chlapi byli mokří jako myši a funěli jako lokomotivy. Zamával jsem na ně.

„To snad ani není možné!“ lapal Mirek po dechu, když jsme si podávali ruce.

„V životě jsem nezavádil o mrtvého,“ řekl jsem, „a teď jsem si vybral přiděl na celý zbytek svého života.“

„Doufám, že ses nepokoušel zjistit, kdo to je a že jsi s mrtvým nehýbal?“ zeptal se zbytečně.

„Blázníš?“ ohradil jsem se. „Nejsem přece padlý na hlavu. Ničeho jsem se ani nedotkl.“

Dva technici nejdříve vyfotili celé místo s mrtvým ze všech stran světových stran a potom i v detailu. Potom jednotlivé kusy výstroje označili číslý a také je vyfotografovali. Jeden z nich snímal místo zločinu video kamerou. Když skončili první dokumentaci místa činu, byla z cely vybalena mrtvola. Tělo patřilo asi dvacetiletému mladíkovi. Nad čelem měl krvavou ránu. Masité části lebky byly už ve velkém rozkladu. Znovu bylo vše vyfotografováno a nafilmováno a teprve potom se k mrtvému dostal policejní lékař.

Kapitán Holeksa v rozházených osobních věcech objevil občanský průkaz. Nalistoval stránku s fotografií a potom se obrátil na mne.

„Tak máme jeden případ vyřešený,“ řekl. „Vzpomínáš si, jak jsem se tě minule ptal na nezvěstného Karla Polácha?“

Z celé události jsem byl tak vyvedený z míry, že jsem se rychle neorientoval. „Kdo je to?“

„Támhle ten, co tady leží.“ ukázal palcem za sebe. „Student Karel Polách, tramp osamělec. Byl tu někde v okolí na trampu a měl se vrátit minulý týden v úterý domů. Ve středu měl jet s rodiči do Slovinska. Ukazoval jsem ti přece i jeho fotku!“

Dvacetiletý mladík se zarostlou tváří s dlouhými vlasy. Konečně jsem si vzpomněl.

„Někdo mu rozbil ve spánku hlavu. Stalo se to mezi nedělí a úterkem večer.“ pokračoval Holeksa.

„V pondělí v noci!“ řekl jsem s jistotou.

„Cože?“

„V pondělí v noci!“ opakoval jsem.

„Jak to můžeš tak jistě tvrdit?“ zaútočil na mne.

„No - jistotu nemám. Je to jen takové dedukce, ale pokud by se ukázalo, že je pravdivá, tak budeš mít možná vyřešenou nejen tuto vraždu, ale i případ s těmi ženami.“

Nedůvěřivě mě pozoroval. „Tak spust!“ vybídl mne. „Ať se poučím!“

A tak jsem se rozpovídal o tom, jak mě kluci vyhecovali, abych si splnil tři orlí péra a jak jsem v pondělí minulý týden tábořil tady, právě na opačné straně svahu Hory, než kde se odpoledne odehrála tragédie po setkání a rozchodu Hanky a Boba. Bob se vrátil v pořádku do tábora. Hanka neměla to štěstí. V lese narazila, ať už náhodou, nebo plánovaně, na svého vraha. Po činu se vrah vydal po svahu kolem Hory, možná ke svému domovu. Čirou náhodou ale narazil na mne a já ho čirou náhodou vyfotil, v domněnku, že vyfotím divoké prase, které se prodíralo houštinou. Navzájem jsme se jeden druhého dost lekli. Muže jsem nikdy předtím neviděl, ale on mi tvrdil, že mě viděl v obchodu dole ve vesnici. Musí být tedy buď ze Zovkova, nebo z nejbližšího okolí. Při řeči se mě zeptal, co tu jako dělám a když se dověděl, že tu tábořím až do dalšího dne, klidně odešel. Teprve až později jsem se rozhodl, že se vrátím do tábora, když mám vlastně rozhovorem s neznámým mužem zkoušku pokazenou. Chvilí po jeho odchodu jsem si sbalil svoje věci a odešel jsem.

Mezitím tudy večer náhodou šel Karel Polách. Domů měl dorazit až v úterý odpoledne, takže nespíchal. Zřejmě se rozhodl, že se tu utáboří a teprve až druhý den půjde domů. Tam se už ale nedostal.

Po večeri uhasil oheň a zachumlal se do spacáku a cely k spánku. Vrah musel přijít asi za šera, takže pořádně neviděl, kdo tu táboří. Byl přesvědčený, že jsem to já. Ve skrytu počkal ještě nějakou dobu, až se ujistil, že oběť usnula a teprve potom se vši opatrností zaútočil. Jediný úder kamenem, nebo čím, stačil, aby oběť byla mrtvá. Pak se vrhl na její věci a rozházel je ve spěchu ve velkém kruhu. Horečně hledal fotoaparát, který by mohl policii uvést na jeho stopu. Když ho konečně našel, vytrhl z něho film a zmizel opět v lese. V té tmě nepoznal, že zabil úplně někoho jiného.“

„Človče,“ přerušil mě Holeksa, „tys toho trampa snad zamordoval sám. Všechno, co jsi mi tady teď řekl, se téměř úplně shoduje s tím, co jsme až dosud zjistili. Doba smrti neděle až úterý, rozházené věci, poloha mrtvého, rozbítý fotoaparát se zbytkem vytrženého filmu. Zmizely i všechny dříve exponované filmy, pokud nějaká Polách měl. Alespoň jsme žádná nenašli. Pokud je měl, tak je teď má vrah. To všechno mluví pro tvoji dedukci.“

Chvilí se odmlčel a potom dramaticky dodal: „O jedné věci jsi mi ale neřekl.“

„O čem?“

„O tomto.“ vytáhl z brašny igelitový sáček na doličné předměty označený číslem. Měl v něm drobnou žlutou věcičku.

„Co je to?“ zeptal jsem se, i když jsem tušil, co asi.

„Druhá náušnice Hanky Klouzkové. Můžeš mi vysvětlit, jak se dostala tady k tomu trampovi?“

„Chceš tím říct, že Hanku Klouzkovou zabil Polách?“

Holeksa pokrčil rameny. „To zatím netvrdím. Ale vraťme se k tvé dedukci Šerloku. Kde máš ten svůj film?“

„Dole v táboře.“

„Tak pro něj jdeme. Tady už stejně nejsem nic platný.“

Sestoupili jsme do tábora. Kluci se koupali v hrázi. Jednak bylo horko na padnutí, a po objevení další mrtvolky, neměli na nějakou jinou činnost ani pomyslení.

Otík se pozdravil s otcem - po kolikáté již na tomto táboře - a Nataša mi předala zprávu z pily, kterou dnes přinesli nákupčící ze Zovkova. Zítra ráno máme přijít na pilu na brigádu. Můžeme si potom odvést prkna, která potřebujeme na dokončení lávky přes potok a na opravu některých táborových zařízení.

„Tak kde máš ten film?“ zeptal se Holeksa netrpělivě.

Sáhl jsem na poličku ve svém stanu, kde jsem už měl tři exponované filmy. „Je to jeden z nich,“ řekl jsem. „Asi tenhle.“

„Dej mi je všechny. Nemohu riskovat, že by ses spletl. Ještě dnes je vyvoláme a zítra ti je přivezu.“

„Stačí až v neděli, pokud přijedeš na rodičovskou návštěvu.“

„No - uvidím. Asi přijedu.“ Nasedl do auta a odjel.

Převlékl jsem se do plavek a skočil po hlavě do nádrže. Potřeboval jsem se zchladit a hlavně ze sebe smýt mrtvolný zápach, který jsem pořád cítil.

15. Tragédie na pile

Po zbývající den to bylo s programem zase na draka. Kluci opět začali zbrojit - sháněli vhodné klacky, vyráběli kopí a palice a brousili nože a sekerky, a vyděšený Píďa dokonce i břitvu. Kde ji sebral, jsme neměli tušení.

Hlídky na noc jsme museli opět posílit. Nebylo to ale nic platné. Hned první dvojice hlídek se po setmění hrozně vylekala řádění jednoho srnce kousek nad táborem. Jeho bekání a štěkání, umocněné dusotem kopýtek, je vyděsilo takovým způsobem, že se chytili jako pijavice mé podsady a nechtěli se od ní vzdát ani na krok. Měli pocit, že v lese mezi stromy je nejméně rota útočících vrahounů.

„Tož tak by to nešlo!“ prohlásil jsem a poslal je oba spát. Zmizeli ve svých stanech jako namydlený blesk. Vklouzli do spacáků, přetáhli si je přes hlavu a už se nebáli.

Vysoukal jsem se ze svého spacáku a obul si kanady.

„Kam jdeš?“ zeptala se Nataša, kterou probudil šramot kolem našeho stanu.

„Na hlídku. Mrňousy jsem poslal do hajan.“

„Já jsem ti to hned říkala, že je nemáš posílat na hlídku.“ prohlásila s pře-hledem vševědoucí manželky.

„A ne abys chodil daleko od našeho stanu, já se taky bojím!“

„Nemáš čeho, když hlídám já.“ řekl jsem a vyšel před stan. Hvězdy svítily jako divé. Byl na ně krásný pohled. Malý vůz, Velký vůz, Kasiopea, Labuť - a dost. To bylo tak všechno, co jsem dokázal určit. To Bob byl jiný borec. Určil pětadvacet souhvězdí jen to fíklo.

Sedl jsem si do veliteláku a do knihy hlídek jsem poznamenal změnu v obsazení hlídek. Budu hlídat až do jedné hodiny. Potom do tří Bob a Gaučo a dál už potom podle toho, jak bylo určeno před večerkou.

Po chvíli mě napadlo, že bych si mohl během hlídky překontrolovat a doplnit táborové hospodaření. Vrátil jsem se znovu do svého stanu a opatrně si vzal kalkulačku se složkou nákupů a paragonů. Samozřejmě, že jsem zase vzbudil Natašu.

„Co se děje?“ vztyčila se na kavalci.

„Nic. Spi!“

Do půlnoci jsem měl všechno seřazené a spočítané. Pane jo! To je výhoda počítat na kalkulačce. Na dřívějších táborech jsme všechno počítali z hlavy. Téměř vždycky nám vyšlo několik rozdílných výsledků. Morodovali jsme se s tím každý den téměř hodinu a teď mám za necelou hodinu spočítáno vydání za celý týden a na první pokus.

Do jedné hodiny mi hlídka potom utekla jako voda. Žádný vrahoun se v táboře neobjevil. A to bylo dobře. Protože já bych žádného vedoucího nemohl vzbudit, jako to v takových případech může udělat kterákoliv hlídka. Dokonce to má nařízeno táborovým řádem. Šel jsem vzbudit Boba.

Bob na mě hleděl nejméně minutu naprosto nechápavě a potom si znovu klidně lehl a okamžitě usnul.

„Bobe, vstávej, máš hlídku!“ nemilosrdně jsem s ním zatřásl.

„My hlídku nemáme!“ prohlásil v polospanku. „Hlídku mají Lišáci.“

Rozepnul jsem mu spacák, posadil ho a znovu s ním zatřásl. Teprve potom se probral. Potom jsem ho postavil na nohy, a když už jsem si byl jistý, že neusne ve stoje a neupadne na čumák, vysvětlil jsem mu, jak se to má s hlídkami. Teprve až když se vybatolil před stan, tak jsem si šel lehnout.

Poslední hlídka nás budila v šest hodin. Měl jsem pocit, jako by mě někdo praštil přes hlavu pytlek písku. Pět dalších brigádníků, kteří byli již dříve určeni a měli jít se mnou na pilu, na tom nebyl i o nic lépe.

V sedm hodin už jsme ale byli po snídani a pochodovali jsme do Zovkova. Samozřejmě se řeč hned po prvních metrech stočila na dramatické události, které se na letošního tábore odehrály. Ono dvě vraždy stačí, drahoušku, jak jsme parafrázovali název jednoho českého filmu. Jenže ve filmu šlo o parodii, kdežto tady to byla skutečnost.

„Jé - napadl mně dobrý název pro letošní tábor,“ řekl Gaučo.

„Tábor smrti.“ řekl Bob.

„To zní jako koncentrák!“ zděsil jsem se.

„Tábor hrůzy.“ řekl Gaučo.

To už bylo lepší. Podle vzoru Foglarovy pražské Dvojky, dáváme našim táborům nějaký název. Vždy podle toho, co se ke konkrétnímu táboru nějak vztahovalo. Často to byl název podle místa konání tábora, nebo podle názvu dlouhodobé hry a tak podobně.

„Tábor hrůzy. Je to výstižné.“ řekl jsem. Ostatním se název také zamlouval. Věděl jsem, že pojmenování bude nakonec všemi přijato.

Na pile začínali v šest hodin. O půl osmé měli dělníci čtvrt hodinovou přestávku. Teď bylo osm a pila jela už zase na plné obrátky. Nechal jsem kluky stát před dřevěnou administrativní budovou a šel jsem nás ohlásit vedoucímu.

„Tak jsme tady, pane vedoucí. Dostal jsem včera váš vzkaz.“

„Dobrá. Běžte k pásu za katrem, jako jste byli minule. Ta paní, co tam pracuje, už o vás ví.“

Kývnul jsem na kluky, obešli jsme budovy a úplně na opačné straně pily jsme vešli po dřevěných schůdkách do hlučící haly. Měli jsme domluveno, že já a Bob budeme z pásu odkládat krajinová prkna, která se nám budou hodit, a přes schůdky je dveřmi budeme podávat našim ven z haly. Ti budou prkna rovnat k pozdějšímu naložení na vlečku. Pozdravil jsem se jenom s paní u pásu, s tou, co o nás už věděla. S ostatními to pro rachot, který tu panoval, to nešlo. Stejně by mě neslyšeli. Okamžitě jsme se postavili k pásům, po kterých se od dvou katrů posouvaly smrkové kmeny už rozřezané na prkna.

Vzápětí se stalo cosi neočekávaného. Všechny stroje se jako na povel zastavily, začala houkat siréna a na několika místech haly se rozblíkala červená výstražná světla.

„Něco se muselo stát!“ vykřikla poděšeně paní, která o nás věděla, a zmateně se rozhlížela na všechny strany. „Tam, na konci linky!“ ukázala do odlehlé části haly, kde se zpracovávaly zbytky prken na tak zvanou kratinu.

Něco se tam opravdu muselo stát, protože se tam začali sbíhat dělníci. Přikázal jsem Bobovi a Gaučovi, aby s ostatními zůstali na našem stanovišti a šel jsem se tam také podívat. Obraz, který se mi naskytl, si v ničem nezádal s těmi, které jsem v minulých dnech spatřil v lese nad táborem.

Dva chlapi, kteří sem přiběhli od katrů, drželi třetího za pahýl ruky. Všichni tři byli od krve jako řezníci na porážce. Na podlaze byly stopy krve v pilinách a také i zablokovaná cirkulárka byla celá od krve. Na pultu stroje ležela až po loket uříznutá lidská ruka. Raněný muž po chvíli přestal křičet a ztratil vědomí. Muži se pokoušeli zastavit krváčení. Sirény ječely a mistr o překot pádlil do kanceláře zavolat sanitku.

Vrátil jsem se nazpět k našim. Dal jsem jim znamení, abychom vyšli ven z haly. Na Freda jsem musel zakřičet, aby se pohnul. Byl tak unešený vzniklou situací, že mě vůbec nevnímal. Za halou jsme se posadili na pár prken, které jsme sem zatím stačili narovnat. Záchranka přijela poměrně rychle. Raněného bleskově naložili i s uříznutou rukou do auta a za jekotu sirény odjeli.

„To je neštěstí, to je neštěstí!“ bědoval vedoucí pily. „Jmenuje se Franta Fišárek. Má dvě děti. No to je průšvih! Uděláte lépe, když odtud zmizíte. Za chvíli tu bude vyšetřovací komise a podle předpisu v provozu nemáte co pohledávat.“

Řekl jsem, že rozumím, a mírně pobledl, jsme se vrátili nazpět do tábora. Nákupčíci, kteří se vrátili z vesnice až po nás, hlásili, že o tragédii na pile už mluví celá vesnice a přilehlé okolí.

16. Tábor hrůzy končí

Celou sobotu jsem byl jako na jehlách. Netrpělivě jsem čekal, kdy se objeví Mirek Holeksa, ale ten pořád nikde. Byl jsem z toho notně vyvedený z míry. Ještě nikdy jsem si tak toužebně nepřál konec tábora, jako tentokrát. Aby kluci pořád nefantazírovali o lupičích a vrazích, zařadili jsme do programu několik oblíbených her, které je zaměstnaly žádoucím směrem. Alespoň jsme si to mysleli.

V neděli na návštěvní den přijela celá kolona rodičů. Zprávy o událostech, které se odehrály kolem našeho tábora, musely dorazit až k nim, protože maminky vroucně a se slzami v očích objímaly své ratolesti, asi aby se ujistily, že ještě žijí. „Pepíčku, Pepíčku, nestalo se ti nic?“ volala radostně jedna maminka a vrhla se na syna. Pepíček se kroutil v jejím náručí jako úhoř, ale nebylo mu to nic platné. Z objetí se nevykroutil.

„Dobře vám tak,“ přál jsem jim to škodolibě, „neměli jste se o těch hororech zmiňovat v dopisech. Bůhví, co jste tam napsali!“

Když se maminky ujistily, že jejich ratolesti jsou v pořádku, vrhly se na mne.

„Všechno vám vysvětlím. Mějte ale, prosím, trochu strpení. Chvilí počkáme, až tu budete všichni. Ať to nemusím každému vysvětlovat zvlášť.“ žádal jsem o časový odklad. „Zatím jen tolik, že se letos v okolí tábora staly opravdu zvláštní věci, ale jak vidíte, jsme všichni živí a zdraví. Nevím, co jste se dověděli z dopisů svých synů, ale mohu vás ujistit, že už je všechno v naprostém pořádku.“

Už aby tady byl Mirek, přál jsem si. Konečně jsem spatřil jeho přijíždějící embéčko. Přešel jsem lávku a počkal, až vystoupí. Přijel i se svou manželkou.

„To je dost, že už jsi tady!“ přivítal jsem ho dost nezdořile. Tvářil se, jakoby se ho to netýkalo a jen řekl: „Případ je vyřešen a tvojí zásluhou. Nesu ti nazpět vyvolané filmy.“

Rychle jsem se vzpamatoval, protože skaut je přece zdvořilý, a už s úsměvem jsem uvítal jeho manželku.

„Vrhli se na mne rozvášnění rodiče,“ snažil jsem se ospravedlnit svoje chování, „a jediné ty je budeš umět uklidnit.“

„Já? A kam mě to vlečeš?“ ohradil se, když jsem se ho snažil dostrkat co nejdříve do jámy lvové.

„Do jídelny. Promluvíš k rodičům a uklidníš je.“

V jídelně se mezitím už sešel celý oddíl i s přítomnými rodiči. Zahájil jsem setkání sice jako nějakou politickou schůzi, ale to bylo jedno. „Zde přítomný pan kapitán Holeksa je z kriminálky. Pokusí se vám stručně objasnit, co se tady vlastně stalo. Předávám mu tímto slovo.“ Posadil jsem se.

Mirek to zvládl s elegancí sobě vlastní. Stručně vysvětlil, že se ve vesnici a okolí stalo několik případů podezřelého úmrtí, ale díky spolupráci se skauty je případ vyřešen a pachatel je zajištěný. Holeksa vyprávěl různé

polopravdy, někde dokonce vyloženě lhal. Ale to bylo jedno. Hlavně, že se rodiče uklidnili. Vysvětlení bylo tak přesvědčivé, že nám málem provolávali slávu.

„Ty jsi teda případ, Mirku!“ řekl jsem uznale, když se uklidnění rodiče rozběhli po táboře a mě už nechali na pokoji.

Holeksa se jako vždy jen ušklíbl a řekl: „Já? Ty jsi případ. Představ si, že ta tvoje dedukce se ukázala naprosto správná. Nemít skutečného vraha za katrem, tak bych tvrdil, že jsi to všechno provedl ty. Tak to všechno perfektně sedí!“

„Tak, kdo to byl? Opravdu ten hajný, kterého jsem vyfotil?“

„Ano, ten. Není to hajný, ale jenom sváteční nimrod. Jmenuje se František Fišárek a je zaměstnán na pile v Zovkově.“

„To je ten dělník, který si v pátek uřízl na pile ruku?“ řekl jsem překvapeně.

„Ten.“

„Na pile jsem ho nepoznal.“

„Asi to ani nebylo možné, v tom fofru, co tam byl. Ale on poznal tebe, a proto se mu přihodilo to neštěstí. A včera se nám v nemocnici ke všemu přiznal. I k těm dvěma předchozím případům. Loni na podzim a letos z jara v okolních lesích zabil postupně dvě ženy. Oběma ženám vzal jako suvenýr vždy jednu náušnici. Stejný způsob přepadení a ztráta náušnice naznačovaly, že se se vši pravděpodobností jedná o stejného pachatele. Prověřovali jsme kde koho v širokém okolí, sledovali jsme kdekou stopu, ale vrah nám zatím unikal.

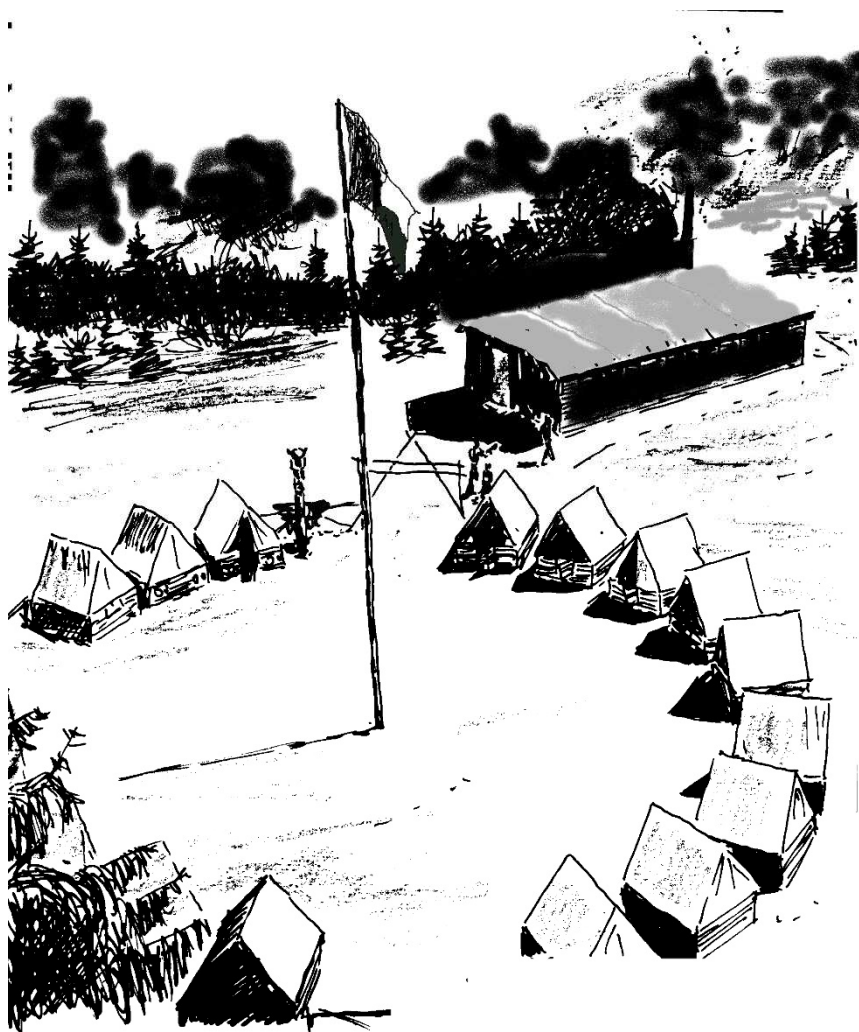
Do posledního případu jste se zamotali i vy. Zjistili jsme, že se Bob rozešel s Hanou Klokzkovou přesně, jak nám popsal. Hanka po rozchodu spěchala na další rande, s tím Vilíkem, o kterém se Bobovi zmínila, ale měla smůlu. V lese na ni číhal vrah. Po činu zamaskoval mrtvou pod chrástí, když ji předtím z ucha vytrhl náušnici. Přesně, jako se to stalo v prvních dvou případech.

Pak měl zase smůlu vrah, protože jsi ho čirou náhodou vyfotografoval, když se vzdaloval z místa činu. Fišárek postřehl, že jsi ho vyfotografoval a tím byl tvůj osud zpečetěn. Když z rozhovoru zjistil, že tu zůstáváš přes noc, klidně odešel a vrátil se až v noci. Jenže ses mezitím vrátil do tábora a na tvém místě se náhodně utábořil tramp Karel Polách. Fišárek ho chladnokrevně zabil v domněnku, že zabil tebe. Pak prohledal všechny věci, našel fotoaparát, vyrval z něho film a pro jistotu zničil i další exponované filmy, které tu našel. Vůbec ho přitom v té tmě nenapadlo, že zabil nepravého.“

Při pomýšlení, že jsem to mohl mít už za sebou, jsem se otřepal. Holeksa si toho všimnul.

„Jo, mohl jsi to mít už opravdu za sebou,“ řekl, jako by četl moje myšlenky. „Ale dál. Do Poláchových osobních věcí zastrčil Hančinu náušnici, aby nás při vyšetřování svedl na nepravou stopu.“ Pojednou se zamyslel. „Teď, když ti to povídám, tak mi napadá, že to s tou podstrčenou náušnicí nemá žádnou logiku.“ znovu se zamyslel. „No - přinejmenším bychom nějakou dobu sledovali falešnou stopu. Ale dál - na fotoaparátu našli naši technici mimo různých čmouh i dva solidní otisky prstů. Poláchovi nepatřily. Nabízelo se, že patří vrahovi. V kartotéce jsme je neměly, takže zatím nám k ničemu nebyly.

Po vyvolání tvého filmu, jsme ještě ve čtvrtek zjistili, že jsi vyfotil jistého Františka Fišárka ze Zovkova, zaměstnaného jako dělník na místní pile. Okamžitě jsme si ho nenápadně oťukli. Fišárek měl ve vsi pověst spořádaného otce dvou chlapců a manžela energické manželky. Nic nenasvědčovalo tomu, že se jedná o vraha. Když tě potom v pátek spatřil na pile živého a zdravého, byl v šoku. Jak sám přiznal, podlomila se mu kolena a stačila

chvilka nepozornosti a mohl to mít odbyté úplně. Takhle mu cirkulárka uřízla jenom ruku.“

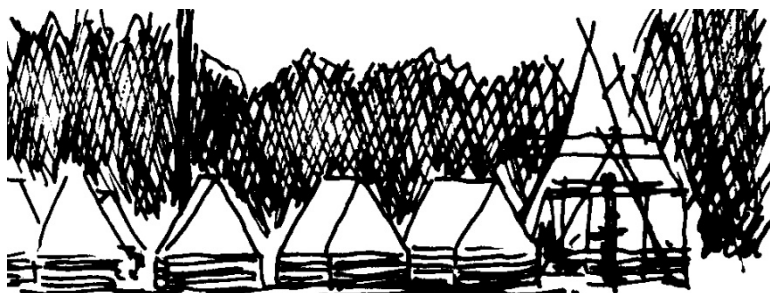
„To je děs!“ utrousil jsem.

„V nemocnici jsme mu vzali, aniž o tom pořádně věděl, otisky prstů, porovnali jsme je s těmi na fotoaparátu a - nic. Bylo to pro mne hrozné zklamání, to ti řeknu. Pak jsem si ale vzpomněl, že přece někde musí být ta jeho uříznutá ruka. Oni mu ji totiž v nemocnici už nezachránili. Nešlo to. Piliny, špína a kdoví co ještě, udělaly své. Ruku jsme našli na prosektuře. Otisky palce a prostřední-ku souhlasily s otisky na foťáku. Také kůže nalezená za nehty Hanky Klouzkové byla jeho. Vzpomínáš, jak ses ho ptal na podrápanou pravou ruku? Tvrdil, že to je od ostružin, ale krvavé šrámy byly od nehtů Hanky Klouzkové. Domovní prohlídka ho definitivně usvědčila. Našli jsme nejen náušnice obou jeho předchozích obětí, měl je schované v plechovce na půdě v cihelné skrýši za komínem, ale i lístek od čistírny, která sem jednou za dva týdny dojíždí. Datum na lístku byl jen dva dny starý, takže byla naděje, že teď, v době dovolených, jeho šaty ještě nebudou vyčištěny. A také nebyly. Naši technici na nich objevili krev patřící Hance Klouzkové. A to byl konec Zovkovské nestvůry.

V sobotu odpoledne jsem za ním byl v nemocnici. Seděl apaticky na vozíčku na konci chodby v nemocničním županu a pokuřoval. Zřejmě byl ještě pod vlivem uklidňujících léků. Řekl jsem mu, kdo jsem a jaké máme proti němu důkazy. Nezapíral ani chvíli a ke všemu se přiznal. Ke všem čtyřem vraždám. A to je všechno.

Ted' si zajdu za Otíkem, abychom si mohli konečně v klidu promluvit, a potom se musím ještě vrátit do úřadovny. Tak si to tu ještě užijte!“

Podali jsme si na rozloučenou ruce. Podle jeho přání jsme si poslední týden tábora opravdu v klidu užili. Při posledním táborovém ohni byl název Tábor hrůzy přijat všemi jeho účastníky.

řef' trojky

Na každém našem táboře jsou všem táborníkům zpřístupněny ve velitelském stanu dva sešity v tvrdých deskách formátu A4. Jeden je nadepsán Kniha hlídek a druhý Řef (čti řef) trojky.

Do Knihy hlídek provádí jednotlivé hlídky zápisy o svých zážitcích, které se jim po dobu hlídky staly. Na příklad jestli se někdo cizí nepohybuje kolem tábora, kdo se v noci z našich coural po táboře (buď šel na latrínu, nebo je náměsíčný), jestli někde nehoří a tak všelijak podobně. Zápisy psané za hluboké noci, či těsně před rozbřeskem brzy z rána a často i za velkého strachu z neznámé noci a v neposlední řadě i absence školy, protože jsou prázdniny, to vše má na svědomí vytvoření unikátního literárního skvostu s pravopisnými chybami a často i s úplně opačným významem, než jaký nám chtěl pisatel sdělit. Nakonec další řádky uváděné pod názvem Střípky táborové hlídky vás o tom přesvědčí.

A na co je druhý sešit? Kdysi před lety se v klubovně na družinových oznamovatelích začaly objevovat různé nepatřičné malůvky a texty, které tam tajně dokreslovaly a dopisovaly vždy jiné družiny než tak, které klubovní vývěska právě patřila. Pomalu ale jistě z toho začínala být zlá krev. Přikreslování dlouhých nosů a oslích uší na fotky nejen že nebylo pěkné a zničilo fotografii, ale takto vyzdobené stěny klubovny se nikomu nelíbily. Hlavně se to nelíbilo těm, kterých se vtip nebo obrázek bezprostředně dotýkal. Nakonec mě všechny družiny požádaly, abych spor řešil. Vyřešil jsem ho šalamounsky. Do klubovny jsem donesl velký sešit s nápisem Řef trojky a vydal nařízení, že do Řefu může kdokoli nakreslit nebo napsat na kohokoliv (tedy i na vedení oddílu) vtip, kresbu, báseň či krátkou povídku. Může se zde vyřádit i tehdy, pokud má pocit, že mu bylo kýmkoliv v oddílu ukřivděno.

A tak se již po několik let objevují v Řefu různé zdařilé i méně zdařilé kresbičky, básně a všelijaké žblebty zaznamenané na družinovkách, oddílovkách, výpravách a táborech. Samozřejmě, že jsem byl v Řefu vykreslen jako první já. A pak už to šlo ráz na ráz.

Na jedné výpravě na Starý hrad poblíž Strečna na Slovensku měl Jára zrovna narozeniny. I byl vzat útokem (Jára), svlečen do naha (abychom mu zachovali jeho věci suché) a vymáchan ve Váhu. Do hlubin bezedných strhl sebou i několik útočníků (oblečených), ke škodolibé radosti těch, kteří do vody nespadli. Pod dojmem této oddílové kratochvíle napsal neznámý veršotepec tuto, téměř lyrickou báseň.

Na Strečně, na Strečně,
hodně nám tam přšelo,
Járu jsme tam vykoupali,
moc se mu to líbilo.

Jára ráno vstáva,
mokrou čepkou máva.
Teplo je mi, lázeň sem,

zdál se mi dnes špatný se.
Mňam, mňam, mňam,
dnes si kuřátko dám.
Dneska si dám kuřátko,
protože jsem prasátko.

Úžasné!

Signál X-5

6. a ž 9. června 1967 jsme se zúčastnili celostátního setkání turistických oddílů mládeže na Rovišti u Příbrami. Bylo to setkání oddílů v rámci celostátní hry Signál X-5. Při jednom z večerních

programů zde vystupoval

nějaký rychlokreslíř z Prahy, který svými kresbami bavil diváky. Byli jsme jím tak nadšeni, že ho Ferda po představení přepadl a získal od něho do kroniky dva obrázky i s legendou.

„Když jsem se ženil, byla maminka mé manželky náramná krasavice, jak vidíte na obrázku. Během krátké doby se z ní ale vyklubala takováto tchýně!“ (Obrat' obrázek!)

„Měl jsem i dědečka. Byl to starý mořský vlk, který se stále usmíval pod vousy. Smích ho ale hned přešel, když se vrátil ze své oblíbené hospůdky a doma ho čekala jeho sladká babička.“ (Obrat' obrázek!)

Střípky táborové hlídky - Tábor pod Mionší 1975

V roce 1975 jsme měli tábor pod pralesem Mionší v Beskydech, mezi Horní a Dolní Lomnou. Z počátku nám počasí vůbec nepřálo, stále pršelo, říčka Lomná značně stoupla, a začala ohrožovat i naši lávku

přes potok. Potok obtékal tábor ze dvou stran a z dalších dvou stran se zvedal z naší louky prudký svah. Lávka představovala nejkratší spojení mezi naším táborem a civilizací. Pokud by nám ji voda odnesla, museli bychom chodit na nákup do vesnice složitě právě přes ten svah. Noční hlídky proto měly mimo jiné za úkol sledovat, jestli nám voda už lávku nebere.

1. července.

21³⁰ – 23⁰⁰ **Jogi:** ...Přestalo konečně pršet. Voda v potoce je přímo pod mostem.

23⁰⁰ – 0³⁰ **Polka:** ...Voda je pod mostem.

0³⁰ – 2⁰⁰ **Slávek:** Voda v potoce šuměla. Stany byly v pořádku. Jen to bláto!! Nad táborem a okolí byly mraky s deštěm. Dvacet minut poprchávalo.

2⁰⁰ – 3⁰⁰ **Jenda:** Voda je pod můstkem.

3⁰⁰ – 4⁰⁰ **Pavel:** Voda je pod můstkem. V táboře je klid.

Kdosi neinformovaný potom ráno pod zápisy připsal: Hernajs, firnajs, kde jinde by ta voda měla být než pod můstkem!

3. července.

2³⁰ – 3⁰⁰ **Vašek:** Hlídku jsem převzal 2,45. Hlítku jsem dal 3,45. Bila zima a několik šlo na vc.

5⁰⁰ – 6³⁰ **Lano a Boris:** Hlídku jsme převzaly v 4,45. Začíná vycházet sluníčko Ptáci krásně šveholí. V táboře je úplný klid. Jogi fofrem na záchodě v 5 a Dvojče 5,45.

4. července.

3⁰⁰ – 4⁰⁰ **Slávek:** Bylo už bílý den. Okolí tábora hvízdali ptáci. Měsíc ještě svítil. Pomalu vylízalo sluníčko.

5. července.

2⁰⁰ – 3⁰⁰ **Fous:** Řeka šumí.

3⁰⁰ – 4⁰⁰ **Radek:** Řeka šuměla jako obvykle.

4⁰⁰ – 5³⁰ **Dvojče:** Lád'a pořád chrápe. Řeka šumí. Milana bolí břicho.

5³⁰ - 7⁰⁰ Ořech: Důležitý poznatek - voda v potoce ještě šumí! Vyhnal jsem dva ima-ginární chlapi ze zásobáku. Buřt šel na latrinu a Pekos do stanu.

7. července.

0³⁰ - 2⁰⁰ Hardy: Projelo 1 auto. Jinak je v táboře klyd.

2⁰⁰ - 3⁰⁰ Fantom: Hvězd stále ubývá. Borisovi rupla postel a tak tluče 2,20 hod.

3⁰⁰ - 5⁰⁰ Jogi: Začínají zpívat ptáci. Zpívají jako d'as. Už je normálně vidět.

8. července.

23⁰⁰ - 0³⁰ Buřt: Ve Dvojčeho stanu se oř do 23,20 hodin svítilo. Neměl jsem baterku a při svíče jsem nemohl rozeznat obličej.

2⁰⁰ - 3⁰⁰ Pepin: Ve 1/4 na 3 jsem zalehl kohouta a je mi zima.

10. července.

23⁰⁰ - 0³⁰ Tarzan: 23,50 prolétl tábořem netopýr a Slávek na WC. V 00 předávám hlídku s velkou radostí Bambusovi.

3⁰⁰ - 4⁰⁰ Hardy: PTÁCI SPÍVAJÍ MLHA NE VZTOUPÁ ANINI NEKLESÁ

12. července.

21³⁰ - 23⁰⁰ Vašek: Hlídku (jsem) jsem začal 21,30. Hlídku jsem dal 23,00 hodin. Viděl jsem 2 hvězdy. Slišel jsem štěkat. psa.

5⁰⁰ - 6³⁰ Saxan: V 6,15 j šel Polka na WC. 6,17 Jogi na WC. 6,34 Fero na WC. 6,16 Láďa přišel ze samoty.

15. července.

23⁰⁰ - 0³⁰ Vašek: Hlídku jsem o půl 1 hodiny. V táboře jsem viděl 2 a vozy. Ředal hlítku Čikovi od 12. hodin.

0³⁰ - 2⁰⁰ Čiko: Hlídku jsem převzal 23,40.

2⁰⁰ - 3⁰⁰ Láďa: Čiko mě řekl, že Vašek zmatkoval a vzbudil ho o 1 hod dříve. Bambus podezřele kašle. Jinak je klid.

3⁰⁰ - 4⁰⁰ Lano: Láďa mě vzbudil 1,50. Vašek zmatkuje. Budíme ho aby si dohlídal svoji hodinu. odmítá.

4⁰⁰-5⁰⁰ Jára: Hlídku jsem převzal 3 ve 300. Na druhé stromě H Kom Koukal kohout. vV tákboře byl klid.

5⁰⁰ - 6³⁰ Mutto: Jsou zmatky. Vašek zmatkuje. Jinak je klid.

16. července.

23⁰⁰ - 0³⁰ Polka: Kontrolulu táborovej oheň. P V 23,00 Přeletela raketa Saljut Apolo přímo na sever.

3⁰⁰ - 4⁰⁰ Slávek: D Obloha byla světlá hvězdy se už strácely. Pak jsem šel na záchod.

17. července.

23³⁰ - 1⁰⁰ Mirek: Je ticho. Je dost poměrná zima.

Kimmy musel Šuma děsně naštvat, když ten potom na něho prozradil takovou intimnost.

Kteréhosi dne jsem měl důležitý telefonní rozhovor s jedním stavbyvedoucím na Opavsku. Cítil jsem pro naši projekci zajistit, což nezajistil. Chtěl jsem mu vytknout, jak mi tím zkomplikoval život, a tak jsem do telefonu zvolal: „To jste mi vrazil **nudlu** do zad!“ V naší kanceláři se všichni přítomní rozchechtali takovým nehorázným způsobem, že jsem musel rozhovor okamžitě ukončit.

Při výchově svých dvou synů jsem jim stále zdůrazňoval, že nemám rád, když u oběda čtou, nebo když jí ve svém pokojíčku. V prvním případě je to nespolečenské a ve druhém se všude na koberci válí drobky z jídla. Jednou jsem je oba přistihl, jak ve svém pokojíčku do sebe ládují chleba s máslem a ještě si při tom čtou! Moje předchozí výchovná kázání dostala pěkně na frak. Nasadil jsem proto co nejpřísnější a napomenul jsem je: „Když se čte, tak se nečte!“ Kluci na mě vykulili oči. Okamžitě jsem si uvědomil, že jsem se přeřekl. Abych to napravil, zvýšil jsem hlas o několik decibelů a zařval jsem: „Když se žere, tak se nejí!“ A to byl můj konec. Oba se začali smát jako pominutí. Mávnul jsem beznadějně rukou a vyklidil pokojíček. V kuchyni se chechtala nepřítelně i moje choť a já se rozesmál také. Ach jo! Jak je to těžké, než rodič řádně vychová své děti.

Na výpravě do Větrné doliny nás večer začaly neuvěřitelně obtěžovat úplné malé mušky (muňky?). Nepomáhal ani kouř z ohně, ani útěk do stanů. Bylo to k zoufání. Nejvíce jim chutnal Lečo. Doslova ho žraly. Bylo to zvláštní, protože Lečo byl jinoch doslova kost a kůže, takže jsme se divili, co jim na něm tak chutná. Lečo se škrabal na zátylku, na rukou a obličeji a marně se halil do bundy. Nakonec, celý zoufalý vyskočil, oháněl se nad hlavou sekerkou a vztekle řval: „Já je zabiju!“

Další *svaloň* v našem oddíle Kost'a, potřeboval od stanového plátna odtrhnout nepotřebný provázek. Marně ale napínal svou vší sílu, provázek nepovolil. Mona ho chvíli pozoroval a potom znalecky prohlásil: „Ten Kost'a je silný jako vagón sušených Jánošíků!“

Tábor tři deště - 1978

Na táboře měl pátou noc druhou hlídku Petráš od Lišáků. Kolem půlnoci se přebrodila přes řeku k našemu táboru skupina mladých vedoucích ze sousedního pionýrského tábora ROH. Chystali se nám provést nějakou neplechu, jenže jsme je s Milošem-Mlhošem včas odhalili a nečekaně na ně zaútočili, aniž jsme museli budit někoho dalšího z tábora. Z našeho útoku byli tak překvapení, že bez odporu přebrodili znovu na druhou stranu a odešli do svého tábora. Petráš o příhodě udělal do Knihy hlídek následující zápis: *Ve 12. hod přichází někdo do tábora. Přichází Myloš s Grifim. Myloš si bere baterku a posílámě pro pátku na tenis psáka.*

Při své další hlídce osmého dne chodil Petráš v gumových holínkách. Gumáky při chůzi o sebe pleskaly. V tichu noci to byly rány jako z pistole. V mžiku probudil skoro celý tábor. Nakonec jsem na něho ze svého stanu zařval, ať si raději stoupne k veliteláku a nepochoduje pořád mezi stany. Nemyslel jsem to doslova, jenže Petráš to tak vzal. Stál tam potom až do konce hlídky celé dvě hodiny. Po budíčku jsem si letěl přečíst jeho zápis a nebyl jsem zklaman.

Hlídka proběhla klydně. Hned na začátku mě Grifim zavola žemy dělají gumaky rámus ta jsem musel stát u veliteláku.

Rádce družiny Vyder Morava si dosti hlasitým způsobem zajišťoval klid a pořádek na svých družinovkách. Bylo jen otázkou krátké doby, kdy bude za to svou družinou kritizován.

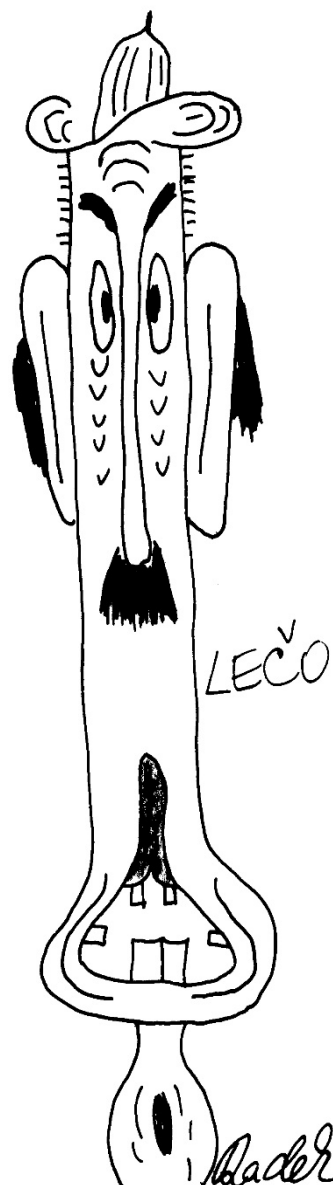
Petra, člena své družiny musel Morava něčím děsně vytočit, protože ten o něm složil následující báseň.

Morava, Morava, komárů je potrava.
Když nemají nic na práci, kousají ho i slimáci.
Někdy taky mravenci,
co mu sídlí v kredenci.

Céčko, děčko, ámi, ef,
Morava je kytar šéf.
Kytar šéf a všech strun král,
Morava by jenom hrál.

Morava má rifle nové,
rifle nové tuzexové.
Ač lata na latě na nich svítí,
Morava chce nové míti.

Prej bude mít betlo nové,
betlo nové, maskáčové.
Dostane ho od bráchy,
betlo za všechny prachy.

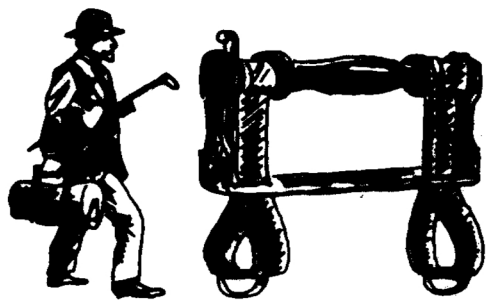

A nakonec prohlásil: „Až budu **rádce**, tak pojedu k tetě!“

Oblíbená hra na Černého Petra při rozsvičce na táboře:

REKLAMA

Americké nosidlo poskytuje nám velmi pohodlný způsob nositi zavazadla. Tento přístrojek má na skladě firma E. Mathieu (Faubourg - Poissonière) v Paříži; u nás dosud zaveden není. Velmi vhodný pro ty, kodž nedokáží sbalit do torny plnou polní.

Vyvrcholením oddílové celoroční činnosti je

Tábor ve dvojce - 1979

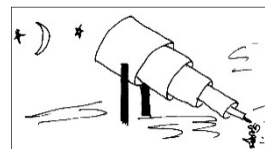

20. července.

21³⁰ - 23³⁰ **Chrostík:** V 22,35 jsem pozoroval oblohu a zpozoroval jsem jak jedna hvězda rychle a pěkně pluje po obloze. Hlídku jsem předal Lečovy ve 23,30 a lečo vstal vesele.

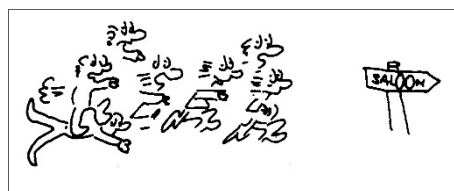

23⁰ - 4³⁰ **Veverčák:** Prošel jsem pomalu mezi stany a šel se podívat na Rysi. Přišel jsem sem a slyším spokojené mručení, asi od Zuba. Tam vzadu je klid. Za chvíli musím budít Antka. Ještě jsem však byl v zásobáku kde se na mě všechno zesipalo, ale teď jdu spát.

4³⁰ - 6³⁰ **Antek:** Již 3x jsem obešel tábor. Všechno je v pořádku, jenom Hardy chrápe. Je bezvětrí,

obloha je modrá - dnes by mohl být den slunečný. K chrápajícímu Hardymu se přidal RED a GRIFIN. Ve 3/4 na 6 šel Mlhoš na WC. Ve 1/4 na 7 odchází mnoho členů na WC.

22. července.

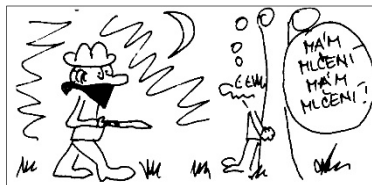

21³⁰ - 23³⁰ **Mařena:** Ze začátku bylo rušno. V TICHU hlídka šuměl potok, v dálce bylo slyšet tichý šumot stromů. Někdy bylo slyšet štěkot psů, hukot auta. Nraraky byly tmavé, jen rozpršet. Ale počasí se vylepšilo.

1⁰⁰ - 2³⁰ **Pind'a:** V této hlídce jsem pozoroval šumot vody. Jak jsem vylezl ven začal jsem pozorovat hvězdy všechny byly na místě. Jak jsem tak psal najednou se objevil nějaký chrobak. Moje hlídka zkončila. Předávám ji Jindrovi. Bylo zyma.

23. července.

23⁰⁰ - 1⁰⁰ **Paš:** Hlídám 10 minut. když kolem mě prochází Mlhoš ve spodkách a mumlá si, že ty čaje jsou na něho moc. Hlídka mi

celkem rychle utíká. Již nadešel Jendův čas a proto ho jdu vzbudit. Ziiiiiív.

23³⁰ - 4³⁰ **Šumo:** Jelikož Griffin říkal, že do knihy

hlídek se nemají psát žádné blbosti rozhodl jsem se že budu stlačovat písmo **asinějaktakhle**. Aby se mi tu toho vlezlo co nejvíc - prostě kvanta vět.

Hlídkami uběhl klidně sem tam se ozval Sýkorovic pes neboněk deodzásobá kuzatoulaná kočka. Podobu celého hlídky mlčí mdoufám že seneprokecnu

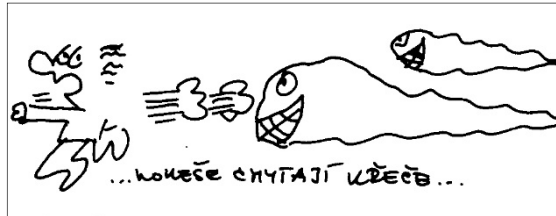
24. července.

21³⁰ - 23³⁰ **Ivan:** Tábor se rychle linul do tmy.

23³⁰ - 1⁰⁰ **Tarzan:** V křoví prý piští myši. řeka vztekla bublá (blam, blem, blim, atd.).

2³⁰ - 4³⁰ **Koky:** Je tma, čas leží pomalu. Chytají mě křeče.

4³⁰ - 6³⁰ **Kuča:** Kokeš mě zbudil a stěžoval si, že ho chytají křeče a proto jsem hlydku přebíral. Ve 4,00 jsem byl na záchodě a viděl jsem hvězdy byly jasné. Bráška šel na záchod a já jsem se ho zeptal jestli je Grizzli a on my odpověděl že ne. Tak jsem mu zkazil bobříka.

25. července.

23³⁰ - 1⁰⁰ **Chrostík:** Hlídku mi předal Zub a šel spát. U do morodců štěká pes a vdali se ozývá další pes. Na hlídce je ticho jenom děšť jde slyšet. v 00,55 jdu budit Leča a zkazit mu mlčení.

4³⁰ - 6³⁰ **Veverčák:** Přebírám hlídku nic se neděje. Zatím je klid. Z cesty sem jde slyšet chrchlení a sípání nějakého chodce, asi návštěvník hospod.

26. července.

21³⁰ - 23³⁰ **Bráška:** Obloha se vyjasnila, lze pozorovat hvězdy, zrovna je zataženo a jde slyšet štěkání psa.

udeřila Volod'ova hodinka spaní a jdu ho vzbudit. Musím si dát bacha ať mě neskopne.

23³⁰ - 1⁰⁰ **Volod'a:** Hlídku jsem přebíral po Bráškově. Zrovna když jsem chtěl na latrinu hlydka proběhla klidně.

1⁰⁰ - 2³⁰ **Grizzly:** Rozbouřená řeka divoce skáče po amenech. Milióny hvězd vyskočilo na šedou oblohu. Je trochu chladně ale dá se to vydržet. Přibližně asi kolem za 3 minuty 1/3 1 se všechny hvězdy zatáhly. Mám tu návštěvu, jakási housenka. Je 3/4 na 2 začíná pršet.

2³⁰ - 4⁰⁰ **Mona:** Barometr ukazuje déšť. Z Redova a Griffinova stanu je slyšet hluk pili. Jdu budit Leča který má poslední hlídku na tomto TÁBOŘE VE DVOJCE.

4⁰⁰ - 6⁰⁰ **Lečo:** Red a Griffin hrozně chrápou. Manželky jim nadávají že nemohou spát zbudily se celý tábor.

Po táboře zachvátila oddíl panika, že kvůli Griffinovu a Redovu chrápání, se další tábory konat nebudou! A nebyly to jen jejich manželky, které si stěžovaly. I několik nespokojenců z řad oddílu kritizovalo jejich nesnesitelné chrápání. Aby naše tábory byly zachráněny, dalo několik vynálezců a zlepšovatelů hlavy dohromady a jejich

nadšení přineslo své ovoce! Ano, vážení táborníci. Ačkoliv se zdálo být situace po posledním táboře neřešitelná, dnes vám můžeme s radostí oznámit, že konání táborů je zajištěno díky senzačnímu vynálezu zvanému Milouš.

Milouš se jmenuje nesložitě zařízení proti chrápání. Jednoduchou úpravou lze k němu připevnit pásku na vousy, takže snadno poslouží i tomuto účelu.

Tábor pravého muže - 1980

Na tomto táboře prvním rokem s námi tábořil i můj nový Trabant 601. To bylo nějakých vtipů na bakelitový zázrak. V Řevu trojky se okamžitě objevilo několik vtipů na toto téma, včetně následujícího prý mého stěžovatelského dopisu. Přes všechnu nepřízeň veřejnosti, nám ale *traboš* věrně a spolehlivě sloužil dalších dvanáct táborů, tedy plných jedenáct let, než byl po revoluci prodán na součástky.

Odpověď německé firmy stěžovateli na Trabant 601.

Automobilwerke Cwickau.

Vašena kunšaft!

My tím odpovídat na Waše nemilá dopis, gde si stěžováte na naše nová modell Plastic-přibližovadlo Supperwagen TRABANT 601, gde Wy psát, že koupit sobě ŽEBRÁK.

My muset Wám zdouraznit, že mít dobrá pověst v rozvojová zemích a že naše Wagen je určen hlavně pro krátká jízda. F případě, že by odvážil se na delší cestu, posíláme Wám ein pár náhradní díl a přípravek na údržba:

- pláštěnka Speziál - při položení Wágen na ostré slunko, aby nebylo na plastick puchíř. Také proti yperit a lewisit za válka a při stříkání strom, aby se nevzrušoval bakelit,
- 1 kus šířbídlo plachta pro větší rychlost při vjetru,
- 1 kus ucpávka do uch při rychlosti über 50 km/hod.
- 1 sada koleček na šlapání pro Wítfáber - lepší startování,
- 1 sada píst pro vejbrus motor - special rašple pro přesná vejbrus,
- 1 kus antiradarfarbe - proti radar polizei při nedodržování minimálný povinná rychlost,
- specielní hewer pro lepší odtržení při najetí nebo zastevní na žwejkací guma,
- 1 kus spray Antihund pro odhánění veliká pes, kdyby chtít odnést Wágen a zahrabat je na zahrada.

To fšhecko Wám posílat, aby ujelo ještě mnoho a wícw meter und kilometer f našem Supper-Wagen.
S uctou k Wam

Dipl. ing. E. Hoch
Trabantweragl - fabrik
Direktor.

Střípky táborové hlídky - 1980

9. srpna.

21³⁰ - 23³⁰ **Patka:** Bíl tu se mnou Jony a přišel Gryfín a řekl aš vy hlazyn večeku. Obešel sem celý tábor. A potom semsi začal kreslit. Ale šel sen prohlídnout tabor. A potom še sem probudyt Jirku.

1³⁰ - 3⁰⁰ **Pedro:** Jetu velké ticho slišel jseme jenom tikot budíka a sumění potoka. Na hlídce projely 1 auto.

4³⁰ - 6³⁰ **Chrostík:** Garo mě předal hlídku polstárem přes hlavu...

Tom s Lečem byli vášniví hráči šachů. A ačkoliv byl Tom lepší, nikdy s Lečem nevyhrál. To proto, že Lečo při každém Tomově tahu příšerně řval a chtěl se a tím Toma zner-vózňoval.

11. srpna.

23³⁰ - 1³⁰ **Ben:** Někdo přecházel most, byla to dospělá osoba a něco nesla. Jinák nic. Za chvíly pojdu zbudit Saša.

3⁰⁰ - 4³⁰ **Zub:** Oběšel jsem stany a nakonec jsem se podíval na budík.

12. srpna.

21³⁰ - 23³⁰ **Kodžak:** Hlídka začala jako obvykle - opět se snažili někteří hoši svítit déle a přečíst nějaký ten řádek navíc, ale museli zhasnout, kdežto vedení nehorázně chrápe. Pár jednotlivců se snaží přechrápat vedení, ale marně.

1³⁰ - 3⁰⁰ **Romy:** Neustále přšelo rovnoměrně. Obloha byla zatažena a byla velká tma.

3⁰⁰ - 4³⁰ **Dřimky:** je klyd jenom zadu je slyšet šumět.

13. srpna - 6. den tábora - celý den leje tak mocně, že se všude topíme v blátě. Bojová morálka je nahlodaná. Na noc nestavíme hlídky. Všichni jsou ve svých stanech a snaží se zachránit před deštěm, co ještě mají trochu suché. Z jednoho velkého stanového plátna jsme udělali přístřešek s kamínky, topíme a snažíme se alespoň trochu usušit mokré věci. Kamna kouří - začínáme přístřešku říkat *udírna*.

14. srpna.

23³⁰ - 1³⁰ **Antek:** Prší. Lečo dělal

povodeň (čural). V 24,58 by Saša na PWC. V 1,05 jsme šli přiložit s Monou do *udírny* a vylekali jsme sebe a jakési zvíře.

4³⁰ - 6³⁰ **Patka:** Prohlížel jsem tábo r a zle těl sem do bahna. U dál přiložit na 5,00 ho. Od Hladyna řeky klesla. Řeka je hlu čna.

15. srpna.

23³⁰ - 1³⁰ **Bill:** Nastoupil jsem na hlídku a začal jsem pískat první svoji večerku. Nebe bylo čisté, než všechny stany zhasly.

1³⁰ - 3⁰⁰ **Jirka:** Voda šuměla a když jsem chodil kolem stanu mlaskalo podemnou bahno.

16. srpna.

21³⁰ - 23³⁰ **Marek:** Konečně jsem mněl hlídku, v dobu hlídky přejel náklad'ák a krátce poněm motorka směr hor. Lomná. Nezdálo se mi nic nápadného. Nebe bylo čisté, hjezdy šli pjekne vydet. Vypadá to že zítra bude pjekne.

4³⁰ - 6³⁰ **Kocour:** Na hlídce jsem spatřil dva autobusy.

17. srpna.

21³⁰ - 23³⁰ **Maroš:** Hlidku jsem začal Koncem bobříka. Jdou slišet psi.

23³⁰ - 1³⁰ **Kimmy:** Přišla skupina z bobříka odvahy. Poslední dva Libor a ten poslední nemohli jít, protože Dalík, Karmín, Maroš a Harry slyšeli nějaké divné zvuky. Na Maroše někdo zavolal, že ho uškrtí.

4³⁰ - 6³⁰ **Romy:** Lečo situ vymalovávala pracák.

18. srpna.

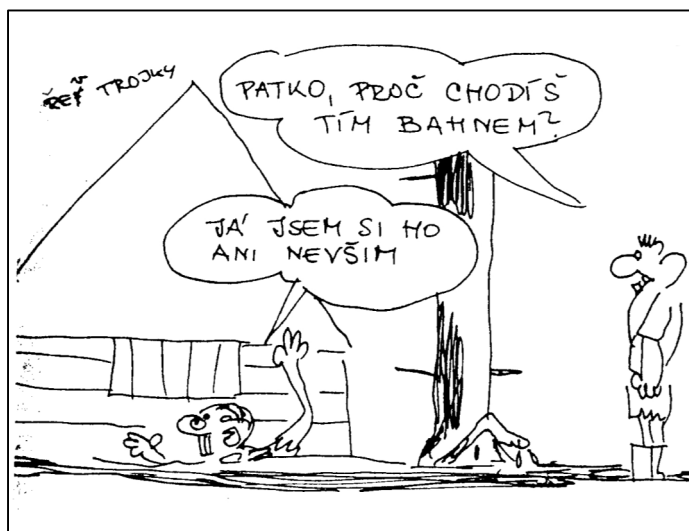
21³⁰ - 13³⁰ **Marek:** Libor přišel z bobříka. Byl bledý a měl těžké kalhoty. - Chudák. Jinak se nic neděje.

20. srpna.

21³⁰ - 23³⁰ **Alík:** Je kosa a cedí. (Překlad: Je zima a prší.)

22. srpna.

1³⁰ - 3⁰⁰ **Maroš:** Garo se probouzí zespání a hledá kopačky obujese sezujese a dě spát. (Garo ráno o ničem nevěděl.)

23. srpna.

21³⁰ - 23³⁰ **Šumo:** Ve 3/4 na 11 začal Garo ze spaní křičet: Podejte mi ten kabát, díky a teď boty! Přitom však nic nedělal. ležel a spal. (Ráno opět o ničem nevěděl.)

Grifin volá na Hardyho: „Hadry!“

Saša v kuchyni: „Podejte mi hliněné poklice!“

Saša na svého syna Gara: „Garo, třikrát ses už dnes myl a vždycky bez uší!“

Patka se hrozně bojí studené vody (alespoň to tvrdí). Je proto nemilosrdně ponořen do vody a umyt mýdlem. Přitom neuvěřitelně hlasitě skučí a řve. Jo - jo - rozpouštějící se špína neuvěřitelně bolí.

Bubu: „Lipové dřevo se používá na květy na čaj.“

Roman: „Sterilizovaný obvaz.“

Ben při vaření nudlí: „Nudle již odstávají.“

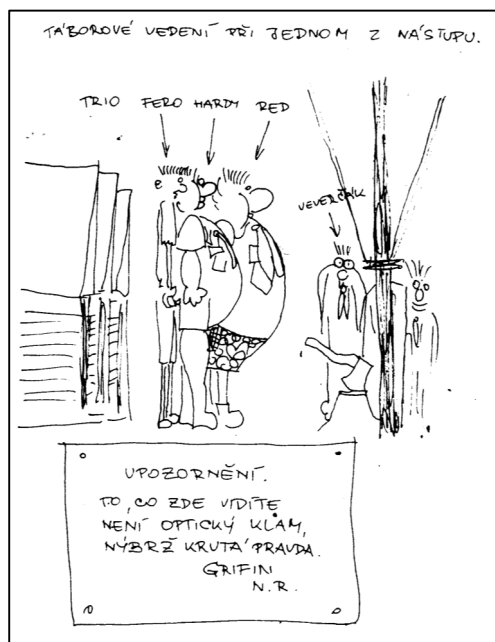
Kuča zjišťuje teplotu vody v kotlíku prstem: „Už je trochu vlhká!“

Každou chvíli prší. Topíme se v blátě. Na všech se začíná projevovat únava. Množí se různé žblebty a cintaniny.

Red si opékal párek. Lečo ho chvíli pozoroval a potom prohlásil: „Mně se sbíhají sliny v zubech!“

A další - Lečo: „Grifine, musí se ten hrnec umýt, když tam není dno?“ (Myslel špinavý hrnec po čaji, do kterého jsme měli dát oškrábané brambory!)

Veverčák jí nehorázným způsobem. Mlaská a olizuje si prsty. Saša už to nevydržela a vyjela na něho: „Nechceš si olízt i prsty na nohách?“

27. srpna.

23³⁰ - 3⁰⁰ **Karmín:** Lečo mi předal hlídku o půl jedenácté. (?) Procházím táborem. Je ticho. Ve tři čtvrtě procházím táborem. Ve dvanáct procházím táborem. O půl jedné procházím táborem. Třištvrte procházím táborem. Na obloze devíť vevůzamazí vůz. V 1,00 semobcházel tabor. Opůl druhé sem proše tabo. Ve dvě sem proše opůl 3 sem proše veitřistvrtena 3,00 předávam vyhlídku. (Poznámka Grifina: úplně ho to chození vyčerpalo!)

Třináctý tábor - 1981

31. července.

Žblebt dne. Při stavbě táborových zařízení Šumo překvapil Pata v jeho stanu, jak moc nepracuje a spíš se ulívá. Šumo: „Co děláš ve stanu?“

Překvapený a popletený Patka: „Obouvám si hodinky!“

Střípky táborové hlídky.

23³⁰ - 1⁰⁰ **Medvěd:** Jak jsem spozoroval hvězdy všiml jsem si některých podrobností. Slyšel jsem zvuky zvíře a k tomu voda pěkně šumi.

1. srpna.

Žblebt dne.

Marek volá na Šuma a Leča, kteří nesou dvacetilitrový hrnec plný právě uvařeného čaje: „Proč nesete ten hrnec s čajem tak nakřivo?“ Medvěd pohotově: Protože je úplně vařící.“

Čtvrťák Očko se ptá Radka: „Pojedeš někdy na Kubu?“

Radek: „Hm!“

Očko: „Na Kubě je to sem tam rasista!“

Potom Očko zavedl řeč na svatby a nakonec prohlásil s přehledem žáka čtvrté třídy: „Končí svoboda a začíná manželství.“

Saša volá na Hafana: „Havrane, dej mi sůl a na každou sůl dej stůl!“

Pluto na noční hlídce: „Od té chvíle, co mě Lečo vzbudil, tak ho nenávidím!“

4. srpna.

Žblebt dne.

Garo na svého spolubydlícího ve stanu: „Podej mi kartáč na chleba.“

Střípky táborové hlídky.

23³⁰ - 1⁰⁰ **Brepta:** Na hlídce se nic zvláštního nedělo, akorát že si někdo kýchl ve stanu, až mi spadla baterka.

6. srpna.

Rysi vaří kynuté knedlíky. Pesimista Antek pořád do Rysů šťourá, že se jim knedlíky rozvaří. Neměl pravdu. Knedlíky byly znamenité.

Střípky táborové hlídky.

1⁰⁰ - 2³⁰ **Kiša:** Během mé noční hlídky jsem se díval na hvězdy a nikoho jsem nepozoroval.

8. srpna.

V noci mají Lišáci manévry. Očko při buzení prohlásil: „Co to má za smysl? Zničit někomu život?“

Saša volá na Šídla, které má rozvázané boty: „Šídlo, zašroubuj si boty!“

11. srpna.

Žblebt dne.

Poprchává. Saša volá na Grifina: „Zavři stan, ať nevyhoříme!“ (Chtěla říci, ať nám nenaprší do stanu.)

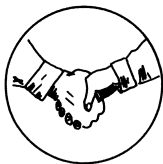

12. srpna.

Střípky táborové hlídky.

2³⁰ - 4³⁰ **Kiša:** Chvilí jsem si četl ~~koninu~~ knihu naší savci. Nic jsem nevydel jak jsem hlídal tábor.

4³⁰ - 6³⁰ **Medvěd:** Hvězdy už skoro nesvítily ale zato jsem slyšel hodně aut.

Tábor loučení - 1982

17. července.

Při výstavbě tábora si Antek všiml za potokem nějakého zvědavého chlápka, kterého si spletl s Redem (ten s námi na táboře nebyl). Vdomění, že je to Red, tak na něho zavolal: „Zuj si boty a pojď makat!“

Chlapík se vyděsil a zmizel v lese.

Střípky táborové hlídky.

1⁰⁰ - 2³⁰ **Fanda:** Po odchodu Grifina se mě zmocnil strach v dále šli slyšet nějaké poviky a pořád mně znervozňovaly některé části odlehlých křovišť. Vracím se s druhé obchůzky Mona měl asi hezký sen nebo ho něco tlačilo.

18. července.

Žblebty.

Před odchodem do jídelny se Willy zeptal: „Do jídelny si máme vzít ešulky?“ (ešusy) Šumo zavolal na Willyho „Vole!“ místo „Willy!“ Pak se mu moc omlouval.

Lečo s Tomem hrají, stejně jako loni, v kruhu nadšených kybiců stále šachy. Po

nějaké chvíli se ke mně naklonil šachový odborník Dřimky a zasvěceně mi pošeptal: „Ti to hrají, Lečo už nemá dvě dámy.“

Očko: „Mono, chytil jsem sršňa. Pojď nám ho identifikovat!“

Střípky táborové hlídky.

21³⁰ - 23³⁰ **Brepta:** Na hlídce byl se mnou Maroš, který kreslil spacák. (pracák) Po chvíli přišel tom a začal nás rozesmívat strašidelnými historkami.

23³⁰ - 1⁰⁰ **Maroš:** jak odešel Tom nálada mi sklesla. Karmin křičí ve spaní placatá konzerva s nohama a vlasama.

1⁰⁰ - 2³⁰ **Dalík:** 1,30 mě přišla navštívit Saša, která mě poslala do kuchyně ať si dám chleba. V kuchyni mě přistihl Grifin.

2³⁰ - 4³⁰ **Richard** (si zaveršoval):

Zaháním noční můry
a na mě shlíží shůry
z Velkého vozu zářný drak
as se mu taky klíží zrak.
Potok se věčně věkův chichtá,
že potkala mě perná šichta.
Plamenem lampy ohřívám si ruce
a kleji téhle jitřní huce.
Nad kopci se už dní.
Přeji si slunce polední!
Mráz hraje si na má žebra,
má duše spánek žehrá.
Kéž měl bych po noční,
váš Richard ponocný.

21. července.

Střípky táborové hlídky.

21³⁰ - 23³⁰ **Mona:** Pěkně jsem zatroubil na polnici večerku a samozřejmě ti, co do toho neumí ani fouknout, měli námitky - inu bleďá závist. Je klid. Nic se neděje. Mám hlad.

1⁰⁰ - 2³⁰ **Dřimky:** jsem po 10 minut zkontroloval jestly je vše vpořádku abylo.

4³⁰ - 6³⁰ **Garó:** Řeka je stále ještě ve prudkém spádu. Ptáci se probouzejí a ospale zatím pozpěvují. V trávě je rosa a mě je koza - é, kosa.

Žblebt dne.

Kdosi z táborového lidu se otázal: „Kde je čaj?“ A Saša mu pohotově odpověděla: „Támhle je v rohu nama-lovaný!“ (nalitý)

23. července.

Dnes se přihodilo něco naprosto nepochopitelného. Karmín a Dřimky odjeli s károu na nákup potravin. Ty naložili, pak si koupili nějaké nanuky, na nákup zapomněli a vrátili se do tábora bez káry a bez potravin!!

Žblebt dne.

Garo vyhlašuje nástup na oběd: „A sebou si vezměte celý ešus bez nudlí!“ (s nožem)

Střípky táborové hlídky.

1⁰⁰ - 2³⁰ Lečo: *Táborem přeběhla kočka. Chvillemi je slyšet cvrlikání polních kobylek.*

26. července.

Na kontrolu tábora přijela okresní hygienička (viz obrázek dole).

Střípky táborové hlídky.

1⁰⁰ - 2³⁰ Richard (opět veršoval):

*Chmatám netopýří tmou a deštěm jemným.
Stanu se tupým, ba dím, přímo temným.
Osnuje vítr únos střechy nad hlavou.
Všechny sny dechem jeho uplavou.*

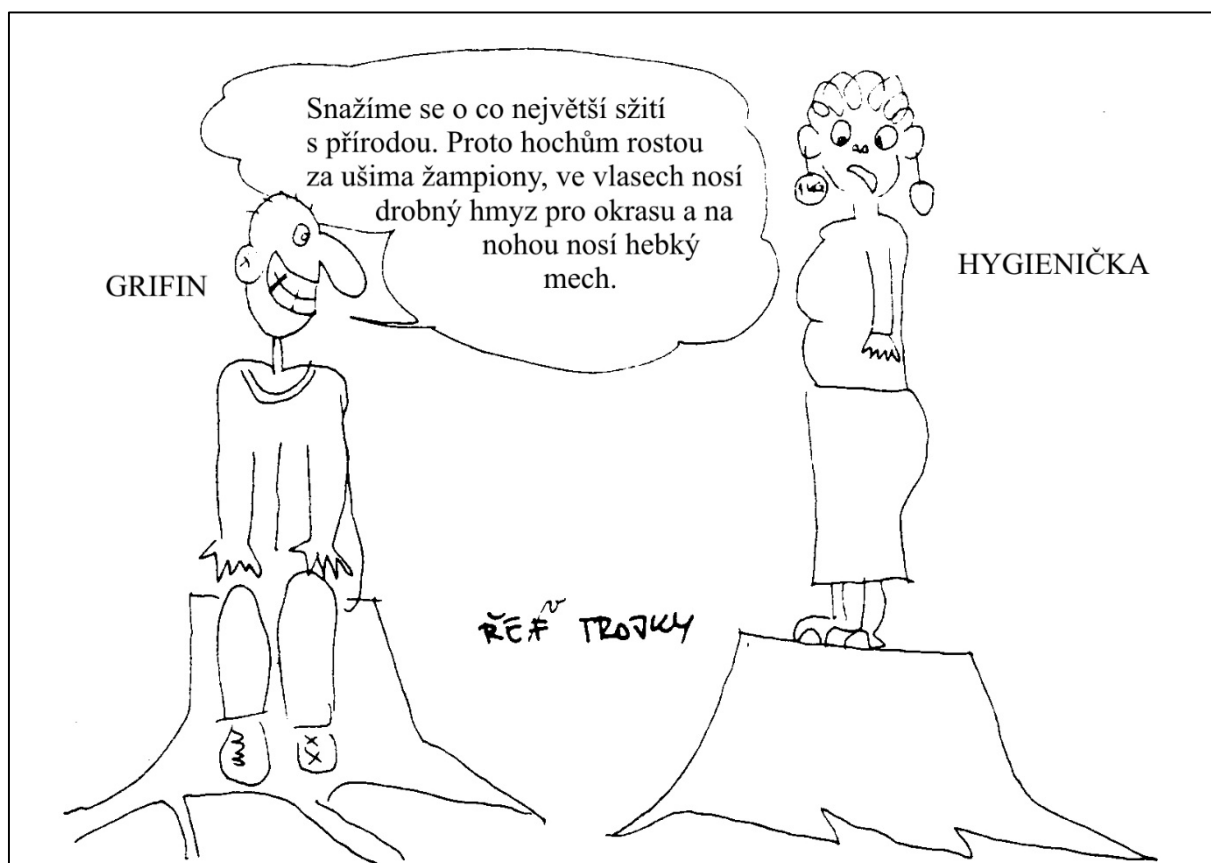
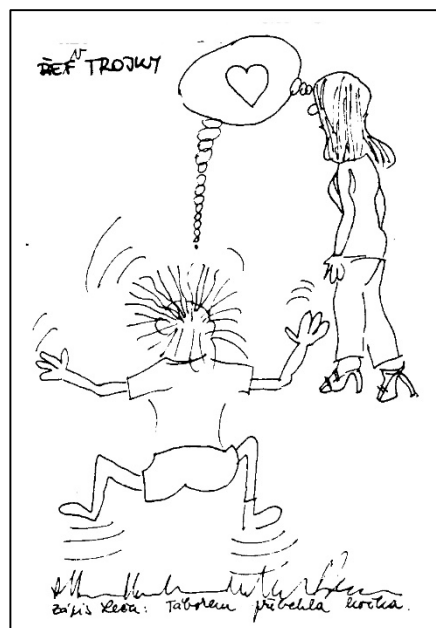
*Do moře bouří věčné štvánice,
za spánek za smrt všechny hranice.
Noc jako dávič černý kašel.
Poklidný spánek strachem zašel...*

Po přečtení veršů jsme nechápali, co tím chtěl básník říci a ani jsme se ho na to neptali. Jisté však je, že zhruba za deset let po sepsání těchto veršů, spáchal Richard, z neznámých mě důvodů, sebevraždu.

Žblebt dne:

Saša volá na službu: „Voda stoupá. Běžte se podívat, jestli nám neuletěly konve!“ (neuplavaly)

Někdo se z táborníků zeptal: „Kde je čaj?“ A Saša mu pohotově odpověděla: „Támhle je v rohu namalovaný!“ (nalitý)

Tábor kapitána flinta - 1983

Letos jsme na táboře poprvé stavěli tee-pee. Samozřejmě, že se to neobešlo bez všelijakých poznámek a úšklebků.

Žblebty.

Grifin vydává nařízení táborovému lidu: „Pořádně se oblečte, ať nedostanete angličtinu!“ (angínu)

Garo při nástupu jeho družiny na mytí: „Vzte si sebou kartáčky a zuby!“

Střípky táborové hlídky.

13. července.

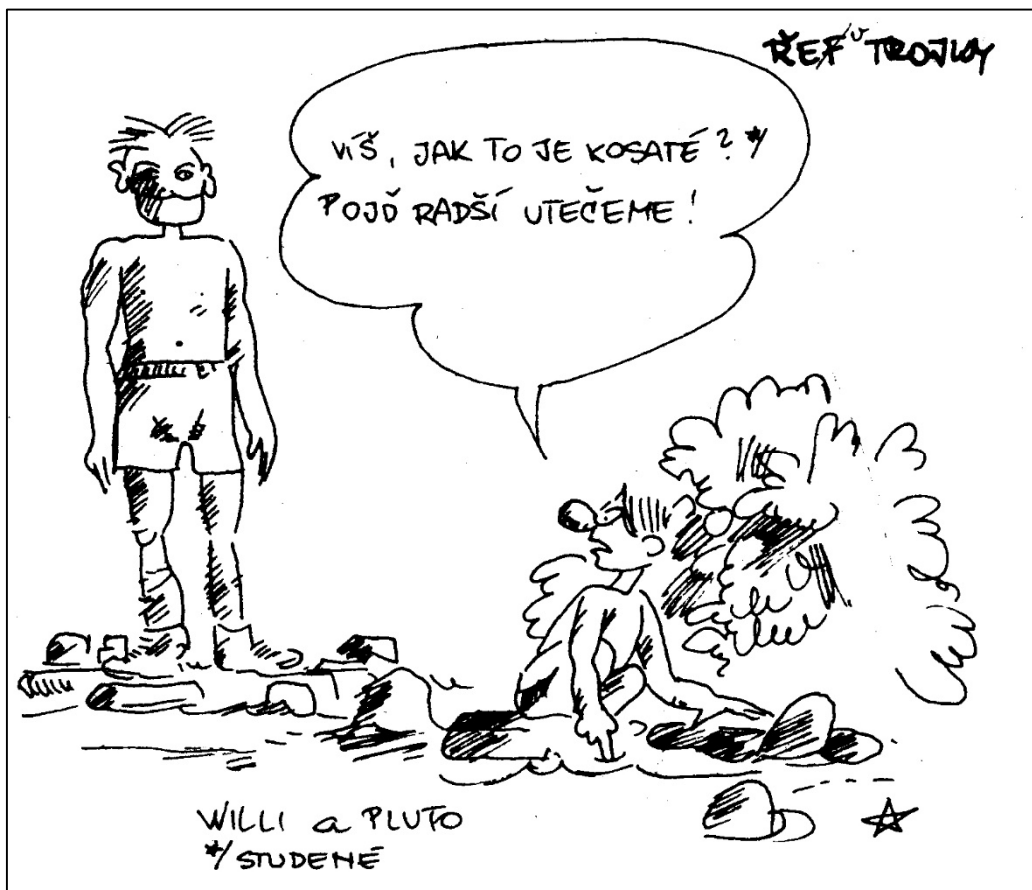
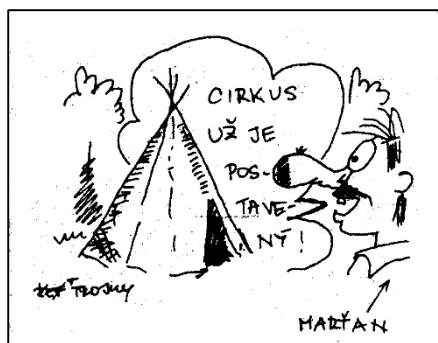
2³⁰ - 4³⁰ **Filip**: ja sem prebral hliďku od Šídla o 5 minut dřív počas hliďky furt přšlo na moji hliďce přešla 1a hromova boure poní stoupla voda a z Grifinem sme uzavovali umivarku a konev sme vitahli zatím pozoruju schody je tu dobře a teplo

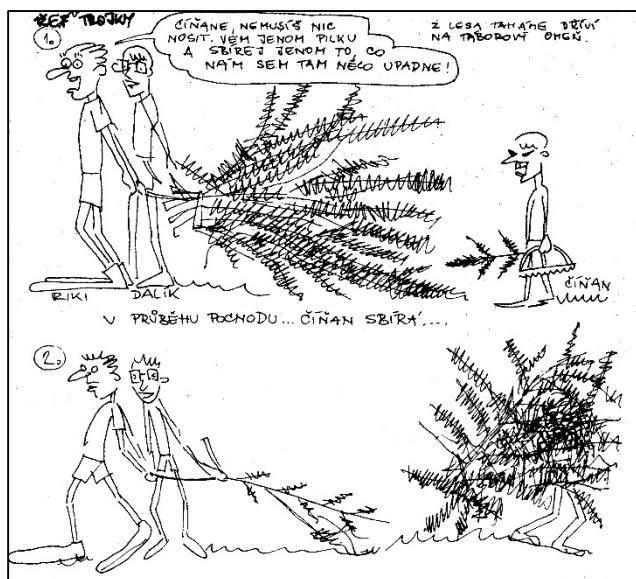
4³⁰ - 6³⁰ **Willy**: Zrovna moc neprší tak obcházím tábor vše je na svém místě. Žaludek hlásí, že mám hlad tak to du omrknout do kuchyně vrčí tam Pajda vjeděl že se dohodnem odcházím spokojen.

15. července.

23³⁰ - 1⁰⁰ **Mart'an**: Ve stanech je klid všichni spijou.

2³⁰ - 4³⁰ **Číňan**: V době hlídky odešel Kost'a na latrínu jen tak v bílých podvlekačkách. Při návratu na něho Číňan zavolal: „Stůj!“ Ale Kost'a nic. Číňan znovu výhrůžně: „Stůj, nebo vyhlásím poplach!“ Teprve potom se Kost'a zastavil. Ráno jsme se Číňana na celou situaci znovu dotázali. Číňan úplně vážně prohlásil, že si myslel, že to je hygienik.

16. července.

0³⁰ - 3³⁰ **Kuro:** Noc byla klydná. Všude byl klyd a ticho akorát s kuchině se ozývaly hlasy.

Žblebty.

Číňan prohlásil, že je nad tábořem rozložen prales Miončína. (prales Mionší)

Saša zjistila z rádia přesný čas. I zakřičela na celý tábor: „Je sedm hodin. Spravte si kalhoty!“ (hodinky)

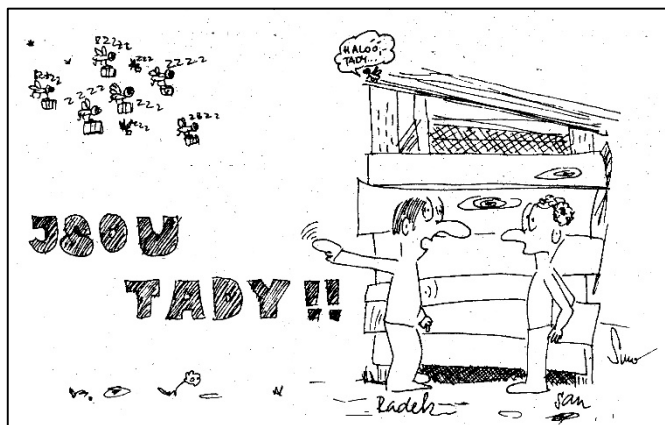
Číňan obýval stan společně s Chrostíkem. Oba spolu měli stále nějaké spory, hlavně před ranní prohlídkou stanů. Většinou dostávali za úklid 0 bodů, protože jsme našli vždy nějakou závadu. Jednou to Číňan už nevydržel a začal Chrostíkovi vyhrožovat: *Já tě zabiju, ty vyvrveš prkno z podlahy a pak máme 0 bodů!* Byl tak rozčilený, že jsme ho museli držet, až se uklidnil, jinak by svoji výhrůžku asi vykonal.

Další den opět Číňan křičel na Chrostíka:

„Nerozesmívej mě. Nevím, kde mi hlava stojí a pak zase dostaneme 0 bod!“

Během dne vyprávěl Antek Číňanovi, že Hardy chytil Fera pod krk a Fero že měl potom pocit, jako by se vznášel. Číňan okamžitě odběhl za Chrostíkem, aby ho také podusil. Chrostík ho tedy podusil a po chvíli ho pustil. Číňan se skoro v bezvědomí zhroutil na zem. Když se probal, tak se každého ptal, jestli jsme viděli, jak se vznášel.

Ke konci tábora jsme museli vykopat novou latrínu a starou zasypat. Bylo tu neúnosné množství much. Vzápětí přišel z WC San a prohlásil: „Mouchy se už stěhují na novou latrínu. Viděl jsem jednu, jak letěla s kufrem!“

Žblebty z táborů 1984 až 1997

Garo: „Bolí mě noha.“

Tarzan: „Mě taky. Nakopli mě při fodadle.“ (fotbale)

Hrajeme hru na slepého. Když Garo zavazoval oči Čibyllovi, tak mu přikázal: „Zavři dveře!“ (oči)

Kong: „Celý den jsem štípal dveře.“ (dřevo)

Večerku máme obvykle v 21³⁰. První hlídka Robur se mě ve 21⁴⁵ dotázal: „Grifine, mám vyhlásit budíček?“

O škrabání brambor jsem vedl se Sašou zajímavý rozhovor. Prám se: „Budou zítra brambory?“

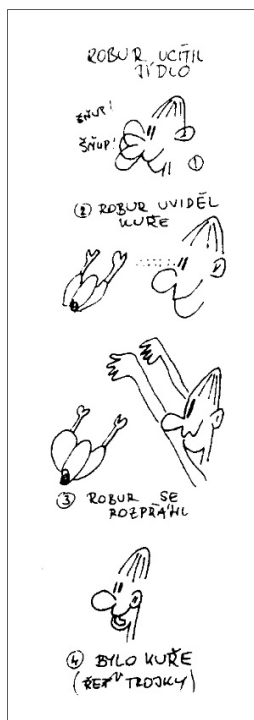
Saša: „Ne. Nudle s mákem. Éééé - smažený sýr.“

Grifin: „A co k tomu?“

Saša: „Brambory!“

No - hlavně že jsme se domluvili. Když potom ten smažený sýr s bramborem byl, tak o něm Filips prohlásil: „Ten syt je sýrovej!“

Na každém táboře, tím že jsme spolu nepřetržitě ve dne v noci po celé tři týdny, odhalíme, co v kom skutečně je. Často nás to všechny překvapí. Že si Robur rád pojí, se všeobecně vědělo, ale že je neuvěřitelný žravec a gurmán, jsme zjistili až tady. Při jedné debatě o jídle jsme ho hecovali, že pokud mu maminka přiveze na návštěvní den kuře, tak ať ho nejí a dá ho vedoucím. Robur se dušoval, že mamince kuře přivést zakázal. Potom začal vzpomínat různá jídla, která kdy okusil. Kluci hleděli jako vyjevení, co všechno se dá jít, až ho kdosi chtěl triumfnout a zeptal se ho: „Ale býcí žlázy na smetaně jsi nejedl.“ Mladší kluci netušili, o čem je řeč. Ne tak Robur. Celý rozzářený, asi vzpomínkou na baštu, prohlásil: „Jedl! A jak je to dobrééé!“ Úplně nás tím všechny odrovnal.

Při ranní prohlídce stanů jsme u Robura pod postelí v chlebníku objevili schované jídlo asi týden staré. Tvrdý plesnivý chleba s máslem a sýrem. Bylo z toho pozdvižení a dostal za to 0 bodů. Další den, opět při ranní prohlídce, byly pod jeho postelí odhaleny slupky od salámu. Zase to vypadalo na 0 bodů. Jeho našťavaný spolubydlící San se ho otázel: „Proč jsi to, proboha, nevyhodil?“ A Robur na to: „Blázníš? Vždyť na té slupce je ještě salám!“

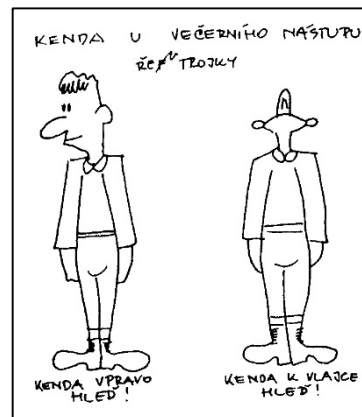
Honza u snídani: „Ten čaj chutná, jako by mi do něho někdo dal několik kostek soli.“

Robur po vydrhnutí hrnce od připálené rýže unaveně prohlásil: „Já jsem se s tím hrncem modlil.“ (mordil - mordoval)

Před ranní prohlídkou stanů volal Kuro na svou družinu: „Vydry, nástup na stranu!“ (u stanů)

Lečo volal na Gara: „Garo, zařvi na ty kameny!“ (na kluky)

Na táborech kolem roku 1985 bylo hygienikem vyžadováno, abychom z hlavního jídla nechali kousek v uzavřené lahvičce. Tak zvaný vzorek. Při jedné příležitosti Polly prohlásil: „Chce se mi na vzorek.“ (na latrínu)

Když se schová sluníčko, je poměrně chladno. Saša, jako táborový zdravotník, chtěla vydat nařízení, aby si každý oblekl alespoň tričko, aby se nenachladil. Nařízení znělo takto: „Jak zajde mrak za mrak je zima!“

Kupodivu se tavené sýry netěšily u táborníků žádné zvláštní oblíbenosti. Vždy jich nejméně polovina zbyla. Saša proto poradila vydávající kuchyňské, aby se každého zeptala: „Chceš

sýr nebo deset dřevů!“ Domnívala se, že tím bude zajištěn odbyt. Takin, který sýry vydával, se hned prvního zeptal: „Chceš sýr na chleba, nebo na tlamu?“

Při obědě chytil Kay mouchu a přitom jí utrl křídlo. Robur to komentoval slovy: „Ty jsi rasista. Ty jsi ji utrl ucho!“

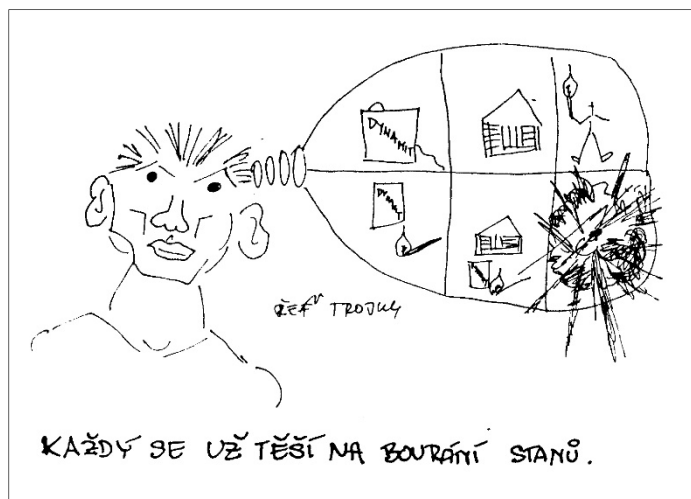
Náš výběr oddílových taškařic zakončíme poeticky, neboť **trocha poezie, nikoho nezabije** (i když ta naše oddílová asi jo!).

Na hlídce Sana přepadla múza a v důsledku toho složil báseň typu *Fialová srnka, pila asfalt z hrnka*.

Hlídku od Gorky jsem převzal včas,
nevypadl mi strachy žádný vlas.
Hezky byla vidět každá hvězda,
na záchod šel jenom Brzda.
Na hlídce mi byla děsná zima,
nebyla to ale žádná dřina.

Ranní ptáče, dál doskáče! Luky: „Ranní ptáče je blbec!“

Čibyll vysvětluje opožděné vydávání oběda: „Ještě není rýže. Nemůže být oběd. Rýže už byla, tak jsme ji odstavili a ona nějak ztuhla.“

Ze starších členů jsme vytvořili roveskou družinu Modří racci. Družina byla každým rokem doplňována, jak nám hoši postupně odrůstali. Modří racci byli někdy přínosem pro oddíl, jindy zase přítěží. To podle toho, jací hoši v ní byli. Zda pracovití, nebo leniví. Kudlovi musela současná garnitura Modrých racků ležet v žaludku, protože o nich složil nelichotivou báseň.

Modří racci.

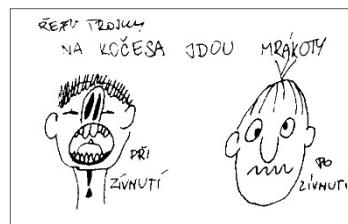
(balada o družině starších - napsal Kudla)

Známe jednu partu moudrou, jsou to Modří racci,
Jsou to hrozná nemehla a nemožní klacci.

Filips v novém šedém hávu, hledí jak netopýr z hradu.
Skáče tak jak Polly píská, oběma pro čokoládu.

Vladan knihu čte s Krlešem, vtipy „Jaro s Jardou Kerlesem“.
Brzda přijel na tábor, se svou milou kytárou.

Ach jo - klacci Modří racci, při táborové robotě,
neví co by pořád jedli, žijí si jak ve vatě.

To Přilbin se nechal inspirovat pracujícími z místního jézédé a složil tuto veršovanou parodii.

Pšeničné klasy na poli zrají, zatímco v jézédé karty furt hrají.
Jednoho srpnového dne z jitra, zjistili že žně budou už zítra.
Na to se na pole kombajny sjely, řidiči rum s kořkou v kabině měli.
Do práce na poli se pár chlapů dalo, po pár metrech roboty dech jim to vzalo.
Po obědě do pole zas vyjeli, aby pak prémie v kapse měli.
A když pak k večeru práci udělali, čučeli na sebe jako by se podělali.

Nástup počítačové éry v naší společnosti nás nemohl minout. Na každé výpravě za pochodu nebo v chvilkách volna, počítačová maniaři řešili problémy jak hrát jakou hru, nebo se dohadovali o, nám ostatním, naprosto neznámých věcí. Bajty, hardvér, dos, operační paměť byly skloňovány ve všech pádech. Hihi byl z počítače tak nadšen, že se inspiroval k napsání oslavné básně o počítači.

Počítač.

Napsal Hihi.

Počítač je velká věc, nevypadá jako klec.
Je to jenom klávesnice a tři dráty a nic více.

Chceš-li ale nahrávat, musíš donést kazeťák.
Některé hry jsou velmi lehké, ale máme taky těžké.

V těchto místech ztratil mistr zřejmě inspiraci a verše se mu nějak zašmodrchaly.

Také jednu výhodu to má, že ho můžeš mít doma.
Pár cuplíků počítač má, ale s kterým se co dělá?

Závěrečnou sloku už vůbec netrefil.

*Dělej všechno pro něj dobro, on udělá pro tebe.
Nepadej však nikde s ním, abys ho nepokazil.*

O rok později Hihi opět zaveršoval. Tentokrát o rozcvičce. Na básni bylo znát, že za ten tok udělal mistr pokrok. Třetí sloka je sice ještě kostrbatá, ale jinak má docela vtip.

Rozcvička.
(Napsal Mr. Hihi.)

*Po budíčku rozcvička,
na latrínu honička.
Pak letíme na hřiště.
Uvidíme, co ještě?*

*Čelo je teď Černým Petrem,
honí nás o závod s větrem.
Až jsme z toho zpocení,
uhnaní a zmožení.*

*Hrajeme též „na třetího“.
Je to velká psina.
Grifinovi tečou nervy,
jak to hrajem prima.*

*Dobře jsme se proběhli,
ještě jsme však nejedli.
Rychle jdeme si umýt zuby
a pak něco šup do huby.*

Střípky táborové hlídky.

9. července 1991.

1³⁰ - 3⁰⁰ Kalcit: *Někde stále vržou podsady, jinde zase kašlou. Vstávám a jdu se podívat po táboře. Něco prchá v lese vedle mne. Tak prchám taky.*

Žblebty.

Na čištění zubů vždy ohříváme ráno a večer pitnou vodu. Určená služba každému nalije do ešusu přiděl a pak si u potoka zuby vyčistíme. Mlok, který měl službu, běžel s hrncem za rádcem své družiny a dotazoval se: „*Kam mám ty zuby dát?*“ (hrnec s vodou). Strašně jsem se tomu smál a neměl se k odchodu na mytí. Saša už to nemohla vydržet a přísně mě vybídla: *Pojď si číst zuby!* (čistit).

Hugo vejde do svého stanu. Ve stanu sedí Edy a Hugo se ho ptá: „*Co tady děláš?*“

Edy klidně: „*Sedím!*“ Po chvíli se vyděsil: „*Ježíši, já nesedím ve svém stanu!*“ Na hlídce potom Edy napsal báseň.

Hlídka.
(Sepsal Edy.)
*Dnes mne budí Bubu dřív.
Prý musím na hlídku jít.
Tak jsem si vzal baterku
a pro sílu Hašlerku.*

*Oba jdeme se vyčůrat,
jenže Bubu potom spát.
Však já musím hlídku mít,
někdo by moh vlahku vzít.*

*Tak tu sedím ve věži,
ještě že dnes nesněží.
Byla by tu větší zima,
chytla by mě z toho rýma.*

*Ptáci začínají zpívat
a na nebi též se míhat.
Kdyby tu stříška nebyla,
trus by na mne padala.*

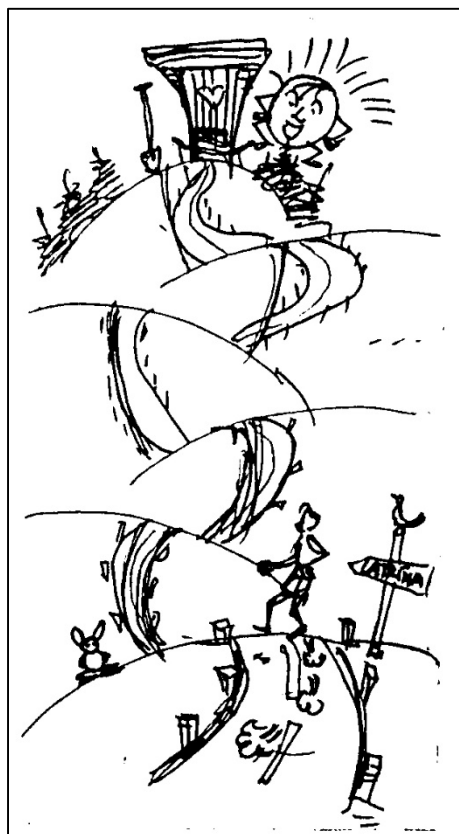
*Při svíčce tu báseň smolím,
protože se silně bojím.
Ve stanech kdosi zabučí,
zahouká a zamečí.*

*Ze spaní zas někdo kvičí,
pak dokvičel a teď mlčí.
A já tady v křečích sedím
a do blba přitom hledím.*

*(Hledám inspiraci... Už je tu závěr.)
Najednou je už tak viděti,
že netřeba svíčkou svítiti.
Proto ji teď zhasnu
a zas jdu psát básňu.*

*Pak se už nic neděje,
až na to,
že všechny ženu z postele.*

A to už pomalu ale jistě končím ve výběru oddílových taškařic. A zakončím, jak jinak, než básní o nejdůležitějším táborovém zařízení.

Cestička k latríně.

(Říkanu C.K.L. složil Ari.)

*Cestička k latríně,
známě se vine.
Nikdy jsem netoužil,
jít po žádné jiné.*

*Cestičku k latríně,
tu mám tak rád,
vím, že jak přijdu tam,
můžu tam...*

*A tam i v roli opory,
lopata má stát,
abych moh své výtvary,
potom zasypat.*

*Když se opět vracím,
vesele si pískám,
jsem o něco lehčejší,
na váze nezískám.*

Retrospektiva:

*I kdybych ve světě,
kdo ví kam zašel.
Tu cestičku k latríně,
vždycky bych našel.*

OBSAH

1. Černý tábor	2
2. Tábor hrůzy.....	28
3. Střípky táborové hlídky a Řef TROJKY.....	51

J.Č.Griffin © **Černý tábor*Tábor hrůzy*Řef TROJKY**
Ilustrace Griffin, Šumo, Brzda, Marko Čermák a členové Olomoucké a Karvinské TROJKY.
Vyšlo v roce 2000.